

MINISTRI
DEPARTAMENTUL

102387

D 001514

GRUPARI
ȘI
ACȚIUNI
TERORISTE

D1514

283

9 VOLUME

MINISTERUL DE INTERNE
DEPARTAMENTUL SECURITĂȚII STATULUI

UZ INTERN

GRUPĂRI ȘI ACȚIUNI TERORISTE

SERVICIUL EDITORIAL ȘI CINEMATOGRAFIC
1981

În condițiile actuale terorismul reprezintă un obstacol în calea destinderii și păcii în lume, provocând tot mai multă îngrijorare în rindul tuturor popoarelor, în rindul întregii opinii publice mondiale, prin amploarea acțiunilor ce se comit, prin îndrăzneala cu care acționează teroriștii, prin metodele și mijloacele ingenioase și surprinzătoare de care aceștia se folosesc în comiterea atentatelor.

Numărul acțiunilor cu caracter terorist-diversionist — de ordinul miilor în prezent — este în continuă creștere. Numai în anul 1979 s-au comis cca 3200 asemenea acte, față de 1500 în 1978.

Asasinatele, răpirile, luările de ostatici, deturnările, atacurile cu bombe au produs numeroase victime și pagube materiale însemnate.

Creșterea pericolozității acțiunilor organizațiilor extremist-diversioniste este accentuată și de faptul că, pe lângă activitatea teroristă desfășurată în țările de origine, își fac tot mai mult simțită prezența o serie de organizații care acționează în alte state ori zone, așa cum sînt cele din Orientul Mijlociu.

În același timp, între principalele grupări teroriste există o cooperare foarte strînsă, atît pe planul instruirii, al sprijinului material (financiar) și logistic, cît și în cadrul desfășurării acțiunilor. Astfel, de exemplu, atacul din 1972 asupra aeroportului Lod din Tel Aviv, prezentat în lucrarea de față (alături de alte asemenea fapte), a fost pregătit și executat de un grup de teroriști japonezi în numele teroriștilor arabi; de asemenea, atacul întreprins în timpul reuniunii miniștrilor petrolului din țările membre ale O.P.E.C. (din 1975) a fost orga-

nizat și pus în aplicare de un grup format din doi vest-germani, cîțiva arabi și un venezuelean („Carlos”).

Organizațiile extremeiste dispun de armament diversificat, modern și în cantități mari. Semnificativ în acest sens este atacul eșuat (de la 13 ianuarie 1975) asupra unui Boeing al companiei EL-AL pe aeroportul Orly din Franța, comis de doi teroriști vest-germani, în care au fost folosite lansatoare de rachete.

Totodată, se vehiculează din ce în ce mai des ideea că teroriștii ar putea utiliza în acțiunile lor și mijloace nucleare. Experții în materie consideră că fabricarea unei arme nucleare nu mai reprezintă o dificultate de netrecut, chiar pentru ne-specialiști.

Nu mai aceste cîteva considerații sînt de ajuns, credem, pentru a înțelege de ce sînt necesare măsuri ferme, concertate la nivelul tuturor statelor, în vederea combaterii fenomenului terorist.

De aceea, socotim că lucrarea de față, care cuprinde o serie de acțiuni teroriste dintre cele mai „spectaculoase”, precum și metodele și mijloacele folosite de teroriști în scopul realizării lor, reprezintă un mijloc de documentare pentru toate cadrele Ministerului de Interne și, prin aceasta, un ajutor prețios în pregătirea profesională.

Apreciem însă că este imperios necesar să atragem atenția cititorului asupra cîtoroa aspecte. Astfel, parcurgînd paginile acestei cărți, cititorul nostru va trebui să aibă în vedere că prezenta lucrare este alcătuită din mai multe materiale, scrise de diverși autori, cu concepții diferite asupra terorismului, a căror trăsătură de unire o formează tendința de proslăvire și preamărire a actelor teroriste și a autorilor acestora.

Or, se știe că poziția Partidului Comunist Român, a statului nostru, nu numai că este net deosebită de cea a autorilor care descriu la gradul superlativ acțiunile elementelor extremist-teroriste, dar se constituie într-un adevărat program de luptă antiteroristă. Concepția noastră, clar și precis formulată de secretarul general al partidului, rezidă în ideea că marile probleme social-politice și economice ale lumii contemporane nu se rezolvă pe calea terorismului, ce se cere să fie condamnat, indiferent de forma sa de manifestare. De aceea, sugerăm cititorilor cărții de față să dovedească discernămintul necesar și să privească prin prisma ideologiei noastre grupările și acțiunile extremist-teroriste prezentate.

De asemenea, pe parcursul lecturii se va observa, desigur, că unele date și informații trebuie să fie raportate la perioada publicării lor inițiale, și nu la cea a editării prezentei lucrări, timp în care au survenit unele modificări, așa cum s-a împlinit, de pildă, cu gruparea teroristă „Baader-Meinhof” din R. F. Germania. Totodată, se va anea în vedere faptul că în conținutul culegerii apar — amintite doar sau prezentate foarte pe scurt — unele organizații sau grupări despre al căror profil, deocamdată, nu deținem date suficiente. Se știe că majoritatea lor, chiar și grupările arhicunoscute ca teroriste, se consideră că sînt revoluționare, democratice sau progresiste, realitatea fiind însă cu totul alta. Cu aceste precizări, invităm cititorii noștri la o lectură de cert interes profesional.

Colonel DIMITRIE BALAN

ORIENTUL MIJLOCIU ȘI „RĂZBOIUL SFINT” AL MUSULMANILOR

După înfringerea definitivă a Imperiului Otoman, la sfârșitul primului război mondial, Franța și Anglia și-au împărțit influența în zona Orientului Mijlociu, prima luând Libanul, iar Angliei revenindu-i Mesopotamia.

Palestina, o mică regiune din Univers, cum ar fi zis Pascal, din cauza locurilor sfinte care i-au creat faima, a rămas teritoriu internațional.

La scurt timp însă, prin faimoasa „declarație Balfour” din 2 noiembrie 1917, guvernul britanic a hotărât crearea unui „țig național evreiesc” chiar pe pământul Palestinei.

După cel de-al doilea război mondial, la 14 martie 1948, a luat ființă statul Israel modern, care s-a proclamat independent exact cu două luni mai târziu.

În fața acestui eveniment, marele muftiu din Ierusalim n-a pregetat să îndemne credincioșii să-și părăsească locurile de baștină „pentru a nu fi masacrați de evrei”. Începea astfel un exod fără precedent al unei populații care nici măcar nu știa încotro mergea. Astăzi, după mai bine de 30 de ani, arabii de pe aceste meleaguri formează un popor rătăcitor, fără țară, fără drepturi. Ei trăiesc în tabere mizere instalate în Liban, Iordania sau în regiunea Gaza.

Războiul de 6 zile din anul 1967 a provocat noi migrațiuni: 115.000 de arabi au fugit de pe platoul Golan, 35.000 din regiunea Gaza și 100.000 din Cisiordania. După aceea, mulți alții au fugit încontinuu din cauza raidurilor și represaliilor.

An de an a crescut în aceeași progresie și ura arabilor împotriva „evreilor acaparatori”, iar acțiunile lor, în numele

„războiului sfânt“ proclamat de șefii musulmani din 34 de țări, au devenit tot mai organizate și mai sângeroase.

Participantii la actele de război individuale sau colective au căpătat denumirea de „fedaini“, ceea ce înseamnă „oameni de sacrificiu“.

De coordonarea activităților acestor fedaini s-a ocupat încă de la începutul lor o organizație centrală arabă, care s-a făcut cunoscută în străinătate atunci când postul de radio din Cairo a difuzat pentru țările arabe o emisiune specială intitulată „Vocea lui El-Fatah“. Aceasta nu era vocea preotului ce psalmodia, din înălțimea minaretului său, rugăciuni către Allah, ci s-a dovedit a fi un strigăt de luptă ascuțit împotriva „dușmanului comun al tuturor arabilor“.

Denumirea de „El-Fatah“ derivă din expresia arabă „Harokat Al Tahrir al Falastin“, care înseamnă „Mișcarea pentru eliberarea Palestinei“. Inițialele H.T.F. formează un cuvânt care în arabă înseamnă „moarte“. Dacă ordinea acestor inițiale se inversează, ele se pronunță „Fatah“, ceea ce înseamnă „victorie“.

Șeful lui „El-Fatah“ avea să devină inginerul genist Mohammed Arafat, mai cunoscut sub numele de Yasser Arafat.

După războiul de 6 zile, „El-Fatah“ nu mai putea conta pe sprijinul eficace al Egiptului și Siriei. În această situație, fedainii au adunat armele abandonate de egipteni pe cimpul de luptă și au început să organizeze pînă la 20 de operații pe zi în teritoriile ocupate.

Pe măsură ce acțiunile întreprinse de fedaini solicitau mai mulți voluntari, a apărut și necesitatea creării unei conduceri care să coordoneze operațiile militare și să pună de acord diferite opinii. Astfel, în cadrul mișcării „El-Fatah“ s-au conturat două formațiuni: „Organizația pentru eliberarea Palestinei“ (O.E.P.), al cărei șef oficial a rămas Yasser Arafat, și „Frontul popular pentru eliberarea Palestinei“ (F.P.E.P.) creat și condus de dr. Georges Habbache.

În acest cadru au început să apară o serie de organizații și grupări extremiste care vor acționa atît în Orientul Mijlociu, cit și pe teritoriile unor țări din afara zonei, în special din Europa.

În zorii zilei de 5 septembrie 1972, cînd primele raze de soare abia începuseră să mîngie Munchenul, opt necunoscuți intrau în incinta satului olimpic, unde dormeau campioni din toată lumea.

Odată pătrunși, necunoscuții au făcut un scurt popas, pentru a-și acoperi fețele cu cite o glugă violetă. Apoi s-au strecurat cu pași de pisică pînă la clădirea ultramodernă în care erau cazați și cei 22 de membri ai delegației israeliene.

Ajunși la intrarea acestei clădiri, ei și-au scos armele ascunse sub haine: automate, pistoale și grenade de mină. După aceea, totul s-a petrecut rapid: unul dintre atentatori a bătut de trei ori în ușa primului apartament întrebînd: „Aici este cazată echipa israeliană?“ Antrenorul Moshe Weinberg s-a trezit brusc și a sărit din pat. De îndată ce a deschis ușa i-a zărit pe cei opt teroriști înarmați pînă în dinți. Instinctiv, a încercat să-i respingă, dar era prea tîrziu. Strigătele sale, înainte de a se prăbuși împușcat, i-au avertizat pe boxerul Gad Zavary, care a sărit pe fereastră.

O scenă asemănătoare s-a petrecut imediat în apartamentul vecin, unde teroriștii au pătruns gata de atac.

Îngrozit, luptătorul Yosef Gottfreund a pus mina pe un cuțit, pentru a-i intimida pe asasini. Acest moment de distragere a atenției oaspeților neașteptați a permis multor israelieni să fugă. Cit despre Gottfreund, a căzut răpus de gloante, în timp ce alți nouă confrăți au fost prinși și închiși într-o cameră, cu minile și picioarele legate. În acest moment, poliția, prevenită de sportivii evadați, a înconjurat clădirea în care se blocaseră teroriștii, mai mulți trăgători de elită luînd poziție pe imobilele învecinate.

Şeful poliţiei din München, Manfred Schreiber, le-a strigat teroriştilor prin portvoce că doreşte să le vorbească; răspunsul lor a fost afirmativ. Întrînd în apartamentul ocupat de către terorişti, care s-au dovedit a fi arabi, Schreiber a fost întimplat de şeful acestora. Intrevederea nu a dus însă la nici un rezultat, deoarece arabii au refuzat să furnizeze vreo explicaţie cu privire la atentatul comis.

— Aşteptaţi pînă la ora 9, i-au aruncat ei o vorbă şefului poliţiei cînd ieşea pe uşă.

Intr-adevăr, la ora 9 fix, teroriştili au cerut, printr-un mesaj scris aruncat pe fereastră, ca guvernul israelian să elibereze 200 de arabi, în schimbul vieţii sportivilor sechestraţi. Teroriştili urmau să fie transportaţi cu avionul, împreună cu ostaticii lor, fie la Beirut, fie la Amman. Timpul de gîndire fixat autorităţilor era pînă la ora 12. După această oră, în caz de neacceptare a propunerii, îi vor ucide pe ostaticii, cite doi la fiecare jumătate de oră.

Pentru început, ministrul de interne vest-german, Hans-Dieter Genscher, a cerut teroriştilor să renunţe la acest ultimatum, dar, neobţinînd nici un rezultat, a aprobat ca atît cei opt arabi cît şi ostaticii lor să fie transportaţi în trei elicoptere la aeroportul militar din Fuerstenfeldbruck, de unde un Boeing 727 urma să-i ducă la Cairo. Adevărata intenţie a autorităţilor vest-germane era însă aceea de a-i lichida pe cei opt terorişti prin împuşcarea lor de către mai mulţi trăgători de elită în momentul transbordării. Dar, odată sosiţi la aeroport, teroriştili n-au coborît toţi din elicoptere pentru a se urca în avionul pus la dispoziţia lor, ci numai patru. Cînd aceştia au fost surprinşi pe pistă de gloanţele poliţiei fără a mai putea riposta, ceilalţi au înţeles că au fost atraşi într-o cursă şi au trecut la represalii. Au aruncat în aer elicopterul cu cei nouă sportivi evrei şi apoi s-au angajat într-un intens duel de focuri cu poliţia, pînă spre ora 1 noaptea. Bilanţul a fost tragic: muriseră 17 oameni (11 sportivi, 5 terorişti arabi şi un poliţist). Cei alţi trei arabi, în vîrstă de 20, 21 şi 22 de ani au fost capturaţi.

Numeroasele anchete întreprinse ulterior au stabilit că atentatul din oraşul Jeurilor olimpice de vară a fost pus la punct pînă în cele mai mici detalii. În acest joc sinistru n-au fost implicaţi numai cei opt terorişti, ci şi un al nouălea, rămas neidentificat, care a fost de fapt personajul principal al acţiunii, adevăratul „cervier” al întregului mecanism declanşat pentru sechestrarea sportivilor israelieni. Anterior momentului atacului, acest necunoscut, care vorbea perfect engleza şi fran-

ceza, a avut cel puţin 15 convorbiri telefonice, din hotelul unde era cazat, cu un corespondent din Orientul Mijlociu şi apoi, în dimineaţa loviturii, a părăsit precipitat Münchenul, pentru că avea ordin ca cel puţin un om, respectiv el însuşi, să se întoarcă acasă pentru a raporta superiorilor rezultatele...

Masacrul de la München a surprins, pe bună dreptate, întreaga omenire, pentru că intensitatea dramei a fost fără precedent. Dar specialiştii consideră că o acţiune arabă era previzibilă pentru acel moment. Multe ambasade occidentale, administratori de societăţi, directori de bănci, oameni de afaceri etc. avuseseră ocazia, încă din octombrie 1970, să ia cunoştinţă, dintr-un buletin confidenţial intitulat „Scrisoare din Bruxelles”, editat în Belgia, că o organizaţie teroriastă arabă va lăvi oriunde, pe plan internaţional, ori de cîte ori vor apărea premisele unei soluţii de negociere în Orientul Mijlociu.

Avîndu-se în vedere că în perioada Olimpiadei asemenea premise existau, orice autorităţi se puteau aştepta, teoretic, la o ripostă arabă violentă, dar se pare că previziunea era aşă de îngrozitoare că nimeni n-a îndrăznit nici măcar să se gîndească la ea.

Răspunsurile la fluviul de întrebări cu privire la teroriştii arabi capturaţi în oraşul Olimpiadei au fost în general echivoce sau n-au fost, pur şi simplu, pentru că despre organizaţia căreia îi aparţineau nu s-a ştiut niciodată prea mult.

În primăvara anului 1971 avuseseră loc la Beirut o reuniune ultrasecretă a vreo 20 de conducători ai teroriştilor arabi, care se pare că au hotărît o schimbare de tactică în lupta împotriva Israelului, în sensul de a lovi în acesta şi în altă parte decît în Orientul Mijlociu, de preferat în Europa, pentru că „numai aşă cauza noastră nu va fi dată uitării generale”. Această reorientare a luptei pentru a atrage atenţia opiniei publice mondiale în mod brutal, prin acţiuni teroriste întreprinse acolo şi atunci cînd ecoul lor ar fi mai răsunător, a însemnat, de fapt, naşterea organizaţiei „Septembrie negru”.

Încă de la început, această organizaţie va acţiona în clandestinitate, pentru a evita serviciul secret israelian şi alte pericole care i-ar fi putut diminua forţa.

Din punct de vedere structural, „Septembrie negru” se prezintă ca o organizaţie tentaculară, ale cărei ramificaţii se întind în întreaga Europă occidentală, prin intermediul unor agenţii de voiaj, cabarete, diverse magazine etc.

Eu cuprind 50—60 de comandouri compuse din cele de cîte 5—6 oameni, care abia dacă se cunosc între ei. Organizația mai dispune și de o rețea de așa-zise „cele de schimb”, în care acționează membrii aceleiași familii, fapt ce reduce substanțial pericolul trădării. Aceste cele au capacitatea de a se dizolva, regrupa, întreprinde sau ramifica în funcție de necesități. Hotărârile de bază, alegerea țintelor, misiunile de îndeplinit etc. sînt de resortul membrilor fondatori ai organizației.

Pe lângă arabi, dintre care cei mai buni „septembriști” provin din rîndul studenților Universității americane din Beirut — cunosători ai mai multor limbi străine și minutorii pricepuți ai diferitelor tipuri de arme —, bazele de antrenament ale lui „Septembrie negru” atrag ca un magnet extremiști de diferite rase, naționalități, cetățenii, temperamente, și din diferite zone ale globului.

Vătorii membri ai organizației trebuie să treacă o serie de probe foarte severe, dintre care cea mai cunoscută este „testul clinelui mort”. În fața comisiei, candidatul trebuie să ia în brațe cadavrul în descompunere al unui cîine mare, să-l poarte cîtiva zeci de metri fără cea mai mică grimasă de scîrbă sau semn de slăbiciune și apoi să-l așeze într-o ladă. Dacă are neajuns să-și piardă stăpînirea de sine sub efectul mirosului de putrefacție, candidatul nu va putea fi niciodată fedain în „Septembrie negru”. În cel mai fericit caz poate fi acceptat în calitate de curier.

Cei care reușesc să treacă asemenea teste se perfecționează în continuare în baze speciale de antrenament, unde învătă mînuirea armelor de diferite tipuri, precum și diverse forme de luptă, iau lecții de anatomie pentru a cunoaște foarte bine organele cele mai sensibile ale omului, fac sporturi care le solicită forța și le sporesc îndemnarea etc.

Oriunde s-ar afla pe planetă, gata în orice moment să îndeplinească un act de teroare în numele cauzei organizației, „septembriștii”, pentru a nu atrage atenția asupra lor, se îmbracă exact ca oamenii de prin partea locului, evită să aibă legături cu femei, nu se dedau la betii, petreceri ș.a. În general, duc o viață austeră, își frînează orice porniri firești și merg spre moarte fără nici un fel de ezitare. Sacrificiile lor nu conștiează, pentru că ei sînt mîndri de apartenența la o organizație despre care se spune că „renaște permanent din propria cenușă”. Iată un nou exemplu care întărește cele de mai sus :

În momentul în care Golda Meir se găsea la Washington în vizită oficială și lansa un presant apel pentru negocieri de pace în Orientul Mijlociu, un comando al organizației teroriste „Septembrie negru” a pătruns în incinta ambasadei Arabiei Saudite de la Khartum, în timpul unei recepții, și a luat ca ostatici pe Cleo Noël, ambasadorul S.U.A. în Sudan, pe diplomatul belgian de origine libaneză Guy Eid, pe ambasadorul Arabiei Saudite și pe însărcinații cu afaceri american și iordanian. După ce au ocupat ambasada, „septembriștii” au adresat un ultimatum telefonic guvernului, declarînd că sînt gata să-l ucidă pe ostatici, dacă nu li se îndeplinesc condițiile. Nu era prima dată cînd „Septembrie negru” recurgea la șantaj, punînd la grea încercare guvernele statelor interesate, care oscilau între a satisface cererile șantajistilor și a-și lăsa reprezentanții pradă fanatismului acestora.

Omenirea a cunoscut din nou îngrozitoarea psihoză a așteptării, în timpul căreia s-au depus eforturi uriașe pentru îndulcirea teroriștilor. În dimineața zilei următoare, atentorii au acceptat să abandoneze o parte din pretențiile lor inițiale, în special eliberarea de către R. F. Germania a membrilor „Grupării Baader-Meinhof”, mai ales că pe ambasadorul acestei țări nu reușiseră să-l sechestreze. Apoi, teroriștii au solicitat un avion special cu care să plece împreună cu ostaticii. Neajungîndu-se totuși la nici o înțelegere, au anunțat în cele din urmă că guvernele american, belgian, saudit și iordanian poartă în treaga răspundere pentru tragedia ce va urma. Deznodămîntul a fost tragic : diplomatul american și cel belgian au fost asasi-nați, în timp ce mașini blindate, parașutiști și trăgători de elită sudanezi înconjurau ambasada saudită.

Imediat după aceasta, postul de radio Khartum și-a întrerupt emisiunea și a anunțat că „problema a fost rezolvată”.

Nici nu s-a risipit bine stupoarea provocată de o asemenea acțiune, că deja mulți se întrebau dacă nu cumva faptul că diplomatul iordanian și cel saudit nu fuseseră împușcați ar fi o dovadă că arabil s-ar menaja între ei. În orice caz, drama de la Khartum punea în mod foarte serios problema teroriștilor arabi. Autoritățile sudaneze nu vroiau să fie răspunzătoare de acțiunile unei organizații secrete care-și apăra cauza prin șantaj și crimă.

Președintele Numeiry a anunțat că cei opt fedaini arestați după crimă vor fi judecați și pedepsiți corespunzător. Mai

mult, președintele Sudanului a hotărât să interzică în țara sa orice activitate a organizațiilor extremiste arabe și a invitat celelalte guverne arabe să controleze cu severitate mișcările acestora.

Ca și alte dați, conducătorul întregii acțiuni părăsise capitala Sudanului exact în ziua atentatului, ajungând la Tripoli la bordul unui avion libian.

Disidenți ai organizației palestiniene „Septembrie negru” s-au constituit, în anul 1973, în gruparea teroristă „Septembrie negru libian”.

În luna aprilie a aceluiași an, patru teroriști aparținând acestei grupări au aruncat în aer reședința ambasadorului israelian din Nicosia și s-au angajat într-un schimb de focuri, din mersul mașinii, cu poliția cipriotă. După ce au pătruns în incinta aeroportului printr-o poartă deschisă, s-au apropiat de un avion aparținând companiei EL-AL, aflat de punctul de a decola, și au deschis focul. Oamenii din sistemul de pază a avionului au ucis unul dintre atacatori, iar poliția cipriotă a prins alți doi, după ce s-au înregistrat victime. În cele din urmă, au fost arestați opt arabi, care au fost condamnați la cîte 7 ani închisoare.

O altă acțiune atribuită acestui grup terorist a avut loc la 5 august 1973. Doi tineri arabi, în vîrstă de 22 ani, au sosit separat, cu pașapoarte false, pe aeroportul internațional din Atena, unul venind de la Beirut, celălalt de la Benghazi — Libia. La scurt timp după ce s-au întîlnit, s-au apropiat de zona aflată sub controlul permanent al poliției, au scos armele și au aruncat patru grenade într-un grup de pasageri care așteptau să se îmbarce pe un avion al companiei TWA pentru New York. Apoi au „măturat” aeroportul cu rafale de arme automate, ucigînd patru cetățeni americani și unul austriac și rănind alți 55 de pasageri.

Predîndu-se poliției ateniene, cei doi teroriști au declarat că acțiunea lor constituie o măsură de represalii pentru un atac israelian asupra unor lideri arabi și a vizat mai mulți emigranți evrei care se dădeau drept turiști.

Un tribunal grec i-a condamnat la moarte, dar, o săptămîină mai tîrziu, trei teroriști au capturat un vas de transport gre-

cesc la Karachi — Pakistan și au amenințat că vor omorî ostaticii dacă guvernul grec nu va comuta pedeapsa cu moartea pronunțată în cazul celor doi atentatori din Atena.

După aproximativ 30 de ore, cererea le-a fost acceptată, pedeapsa cu moartea fiind comutată în închisoare pe viață. În luna mai a anului următor însă, un post de radio din Atena anunța că teroriștii care săvîrșiseră atacul de pe aeroportul din capitala Greciei au fost transportați în Libia.

Într-una din zilele lui decembrie 1973, pe aeroportul internațional Leonardo da Vinci din Roma și-a făcut apariția un grup de opt bărbați, toți înalți, cu mustați și ten măsliniu, care sosiseră de la Madrid. În holul de tranzit li s-au alăturat alte cîteva persoane, printre care și o femeie, și apoi s-au deplasat către intrarea ce ducea spre pista de decolare. Ajungînd în dreptul detectoarelor de metal cu care erau controlați pasagerii, ei au scos din bagaje de mîină arme automate și au început să tragă la întîmplare.

Cinci teroriști și-au făcut loc cu forța spre un avion al companiei „Lufthansa”, iar alți doi s-au îndreptat în goană spre un Boeing 707 al companiei PANAM, au aruncat grenade pe cele două uși ale aeronavei și au început să tragă în pasagerii din interior care urmau să fie transportați la Beirut și Teheran. 34 de oameni au reușit să scape prin ieșirile de urgență ale avionului, dar 29 și-au pierdut viața.

Apoi, teroriștii au luat 12 ostatici la bordul avionului vest-german și l-au silit să decoleze spre Atena. Ei au cerut eliberarea celor doi deținuți vinovați de masacrul din 5 august 1973 de pe aeroportul din Atena. Pentru a impresiona, teroriștii au ucis un ostatic italian și l-au aruncat cadavrul din avion, dar tactica nu le-a reușit și au trebuit să zboare spre Beirut, unde însă nu li s-a permis aterizarea. Avionul a aterizat în cele din urmă în Kuwait, dar aici teroriștii au fost arestați.

Denunțînd acest act terorist ca aducînd deserviciu cauzei palestiniene, „Organizația pentru eliberarea Palestinei” a cerut Kuwaitului să-l predea pe autorii acțiunii de pe aeroportul Leonardo da Vinci pentru a fi judecați de un tribunal palestinian. Deși regele Hassan al II-lea al Marocului se opusese acestei extrădări, cerînd însă monarhului kuveitian să nu arate „nici milă, nici îndurare” față de teroriștii care omoriseră cinci oficialități marocane, inclusiv doi miniștri, totuși autoritățile din Kuwait au acceptat cererea „Organizației pentru eliberarea Palestinei”.

În aceeași perioadă, un avion Boeing al companiei KLM, care transporta din Libia la Tokio 245 de pasageri, a fost deturnat de teroriști din grupul „Al Ignae” („Pedeapsa”), cunoscut că organizase răpirea a cinci diplomați de la ambasada Arabiei Saudite din Paris, după ce o ocupaseră timp de 28 de ore.

Avionul deturnat a fost silit să aterizeze la Nicosia, unde teroriștii au eșuat în a determina autoritățile cipriote să elibereze șapte confrăți din aceeași grupare, și apoi, după îndelungi peripeții, cu escale la Tripoli, La Valletta și Dubai, și-a încheiat aventura în Emiratele Arabe Unite. Autoritățile locale le-au permis teroriștilor să plece spre o destinație necunoscută.

NAȘTEREA UNUI „ȘACAL”

Teroriști arabi, anarhiști germani, „soldați roșii japonezi”... Lipsea un om pentru încercarea de a se coordona activitățile acestor extremiști și de a li se permite organizarea unor lovituri din ce în ce mai îndrăznețe prin acțiuni de intrajutorare.

Trebuiau tesute legături cât mai strânse între diferite mișcări, trebuiau planificate acțiunile : o muncă dificilă, dacă stăm să ne gândim la averstunea de care dau dovadă mulți dintre tinerii extremiști de stînga împotriva a tot ce poate semăna cu o tutelă. O operă atât de diplomat, cât și de om de acțiune. O muncă de păianjen. Arabii au descoperit acest păianjen în persoana unui tânăr venezuelean cu numele de Illici Ramirez Sanchez, alias „Carlos”, alias „Șacalul”.

Un tânăr zdravăn, cu obrazul malițios, devenit în citiva ani unul dintre teroriștii cei mai periculoși din lume: „Șacalul” a lunecat din minile următorilor, fie că aceștia erau ai Special Branch din Scotland Yard, fie că erau ai D.S.T. (Direcția supravegherii teritoriului) din Franța. Personajul uimește prin singele rece cu care-și execută loviturile : de la atentatul eșuat, din decembrie 1973, la Londra, contra vicepreședintelui „Federației sioniste” din Marea Britanie, Edward Sieff, patronul marilor magazine „Mark și Spencer”, pînă la acea uimitoare luare de ostacii de la Viena, din 1975, cu cîteva zile înainte de Crăciun.

Tatăl său, avocat, are trei copii. Primului, născut la 13 decembrie 1949, îi va da numele de Illici. Acesta este crescut într-un mediu pur politic. Ramirez, tatăl, s-a ralliat la marxism la capătul unui itinerar curios. Născut într-o vastă proprietate

agricolă, lângă orașul San Cristóbal, din Anzi venezueleni, la circa 1000 de metri altitudine, el vrea să se facă mai înțeles preț! Dar doi ani petrecuți într-un seminar vor fi suficienți pentru a-l convinge că nu este făcut a ajunge slujitor al Domnului. Ramírez își schimbă orientarea și se hotărăște să studieze dreptul pentru a ajunge avocat: pleacă în Columbia și se înscrie la Universitatea din Bogotă.

Este epoca în care începe apropierea sa de marxism. Ramírez aderă atunci la tezele P.C. fără să intre vreodată formal în partid.

Tatăl lui „Carlos”, care-și va termina studiile la Universitatea din Caracas, înainte de a deveni avocat de afaceri și de a aduna — se spune — sume confortabile de bani, se deparțează totuși după câțiva ani de această orientare. Simpatii sale, dorința sa de răsturnări sociale îl conduc spre extrema stângă.

Tinărul Ilici Ramírez Sanchez își petrece anii copilăriei într-o astfel de atmosferă, în timpul căreia, dealtfel, călătorește mult. Domnul Ramírez, tatăl, are destui bani pentru a-i da cea mai bună educație și tinărul merge să învețe limba engleză în Jamaica, în Statele Unite — la Miami —, apoi în Mexic. La unsprezece ani, tatăl său hotărăște să-l cheme la Caracas. Studiază mai întâi cu profesori particulari, apoi, începând din 1963, la Colegiul Fermín Toro, unul dintre cele mai bune licee din Caracas.

Ilici Ramírez Sanchez își face educația politică în mijlocul luptelor din Venezuela. La Caracas, „Mișcarea stângii revoluționare” va declanșa atacuri armate în perioada alegerilor din decembrie 1963, chiar anul în care tinărul Ilici intră la colegiu.

El nu este încă destul de mare — are 14 ani — ca să participe la aceste activități, dar conversațiile la masă, în familie, și contactul, la liceu, cu colegii mai în vârstă, angajați în acțiuni violente, încep să-i contureze personalitatea.

În 1966 — are 17 ani — tatăl său hotărăște să-i arate lumea veche: pentru burghezia latino-americană, o călătorie în Europa face parte integrantă din educația oricărui tânăr de familie bună. Aici, tinărul „Carlos” își continuă cuminte studiile, trecând cu succes examenele de engleză, matematică și chimie la Earls Court Tutorial College.

Se știu puține lucruri despre primii săi ani petrecuți în Anglia. „Carlos” se maturizează, fără îndoială, din punct de vedere politic, dar nu militează în nici o formațiune.

În 1971, este semnalat în sudul Libanului, într-o tabără de instrucție a arabilor. Ilici nu va rămâne aici decât câteva săptămâni: în februarie 1971, el debarcă din nou la Londra și locuiește în apartamentul familiei din Kensington High Street cu mama și cu cei doi frați ai săi, învățând spaniola într-o școală de secretariat, urmînd în același timp cursuri la London School of Economics. Tinărul frecventează cocteilurile coloniei sud-americane și nu-și ascunde deloc opiniile contestatate.

Familia Sanchez primește din Caracas, lunar, între 1000 și 1500 lire sterline și nu are griji financiare: „Carlos” profită pentru a călători și vizitează în mai multe rinduri Orientul Mijlociu.

Nu se cunosc decât puține amănunți asupra acestei perioade din viața sa, căci este încă necunoscut de serviciile de poliție, D.S.T. sau C.I.A. vor începe să-l investigheze activitatea abia după câțiva ani, cînd va apare ca una din căpeteniile terorismului internațional.

Dar de unde vine acest nume de „Carlos” sub care tinărul terorist va apărea curînd cu litere de-o șchioapă în presă? Pur și simplu de la una dintre multiplele identități sub care se ascunde imediat ce începe să lucreze pentru arabi: aceea a unui economist peruvian, Andreas Carlos Martinez-Torres, născut la 4 mai 1947. Sanchez va mai folosi și alte două pașapoarte, de astă dată nord-americane: unul pe numele lui Mario Clarke, născut la 20 iunie 1945 la New York, iar celălalt pe numele lui Glen Gebhard, tot new-yorkez, născut la 1 august 1950.

„Carlos” va executa primele misiuni la Londra: trebuie să dovedească într-adevăr că promisiunile făcute arabilor nu sînt zadarnice și că e gata să treacă la acțiune.

La 30 decembrie 1973, tinărul sună la ușa domnului Edward Sieff, vicepreședintele onorific al Federației sioniste din Marea Britanie și patron al marilor magazine „Mark și Spencer”. Acesta, în vîrstă de 68 de ani, are o dențiție deosebit de solidă: detaliul pare neinteresant, dar continuarea povestirii va demonstra contrariul.

Domnul Sieff este un obiectiv pentru arabi din două motive: este o personalitate sionistă, pe de o parte, și un reprezentant al marelui capital, pe de alta.

E ora șapte seară, cînd un servitor portughez deschide ușa: „Carlos” este în blue-jeans, cu fața pe jumătate acoperită de o eșarfă. Servitorul nu are timp să acționeze, căci tinărul ve-

nezeulean îl amenință cu pistolul, cu degetul pe trăgaci. În câteva secunde, iată-l în antreu, iar ușa se închide. Nimeni nu l-a văzut intrând în casă și nu va da nimeni alarma!

„Carlos” a venit pentru a ucide: îl cere imediat valetului să-l conducă la stăpînul său. Domnul Sieff este în camera sa, pe cale de a-și schimba ținuta. Chiar la acest prim atac, „Carlos” dovedește deja același calm glacial pe care îl va dovedi în timpul celorlalte acțiuni: fără să spună un cuvînt, el apropie teava pistolului la cîțiva centimetri de gura victimei și apasă pe trăgaci.

Această primă acțiune e totuși un eșec: glonte, deturmat din traiectoria sa datorită dențirii excepțional de rezistente a lui Sieff, trece la cîțiva centimetri de vena jugulară. „Carlos”, care nu a considerat util să dea lovitura de grație victimei sale, are surpriza de a auzi la radio că ea încă mai respiră. Domnul Sieff va supraviețui efectiv acestui atentat — singurul la care „Carlos” nu și-a atins ținta — și va fi perfect restabilibil după mai puțin de un an.

„Carlos” se hotărăște atunci să atace o bancă israeliană, „The Israel Bank of Hapsolim”, din City (Londra). E 25 ianuarie 1974. Tînărul a ascuns o bombă într-o cutie de încălzîminte și împinge ușa și aruncă pachetul în interiorul clădirii. Bomba explodează chiar în fața unui ghișeu și rănește un funcționar.

Rezultatul acestor două acțiuni nu are un răsunet deosebit. În ceea ce-i privește pe arabi, dar se consideră că tînărul „Carlos”, și-a făcut uzurancă, iar ei știu de acum înainte că pot conta pe el. „Carlos” părăsește provizoriu Anglia pentru Paris: conducătorii terorștilor arabi consideră că, într-adevăr, capitala franceză prezintă mai bune condiții de securitate pentru organizarea acțiunilor.

„Carlos” a realizat deja, înainte de a pleca, legături prețioase în capitala britanică. Tînărul, puțin seducător din punct de vedere fizic, are totuși un anumit farmec și știe să-l folosească atît pe lîngă femeile din înalta societate, cît și pe lîngă fetele modeste. El frecventează, astfel, la Londra, o avocată columbiană de 38 de ani, Maria Nidya Tobon de Romero, consilier juridic al sindicatelor columbiene. Maria, mama unui băiat de 19 ani, este despărțită de soțul ei, un profesor de drept rămas în Columbia. Maria nu rămîne insensibilă în fața farmecelor „Șacalului”, care intră des în apartamentul ei din Earl's Court, atunci cînd revine în capitala britanică.

Femei din înalta societate și fete modeste... „Carlos”, care frecventează salonul doamnei Romero, seduce și o vinzătoare

de bar: Maria-Angeles Otsola, o tînără bască, venită la Londra în 1973, ca și alte mii de spanioli, în căutarea unei slujbe mai bine plătite decît la sud de Pirinei.

Maria-Angeles găsește de lucru într-un restaurant din Bayswater, un cartier populat al Londrei. Aici face cunoștință, la sfîrșitul lui 1973, cu „Carlos”. Tînărul vine aici să ia peînzul și profită pentru a se angaja în discuție. Se prezintă ca fiind economist peruvian, constrîns din cauza profesiei să facă multe deplasări. Gîleata e spartă, Maria-Angeles este ferețită să-întîlnească pe cineva vorbind spaniola și hotărăște să se mai întîlnească. Fata va ceda repede farmecelor zdrăvănului venezuelean.

„Carlos” a intuït repede profitul pe care l-ar putea avea din această legătură: cine ar putea bănui fata de apartenență la o rețea teroristă? Apartamentul ei va fi o „ascunzătoare” mai sigură decît cel al Mariei Romero, ale cărei opțiuni politice sînt desigur cunoscute de serviciile de informații britanice, care vor supraveghea, de va fi nevoie, personalitățile coloniei sud-americane! „Carlos” o vizitează în mod regulat, deci, pe Maria-Angeles ori de cîte ori revine la Londra.

Dealtfel, „Carlos” va încredința Mariei-Angeles și nu Mariei Romero „arsenalul” său britanic: un rucsac pe care tînăra femeie îl va ascunde în apartamentul său, undeva între rafturi. Acesta conține mai multe pistoale de 9 mm — cu o armă de acest calibru încercase „Carlos” să-l asazine pe patronul magazinelor „Mark și Spencer” — și bastoane de gelinită: totul ambalat cu grijă în pungi de plastic purtînd numele a diverse magazine din Londra și Paris. Exploziviiv sînt ambalati, de exemplu, într-o pungă provenind de la un magazin de jucării parizian!

„Carlos” strecoară printre arme un carnet în care a reperțoriat cu grijă vreo 500 de personaje britanice, dintre care aproape jumătate sînt evrei. Pe listă figurează și fostul prim-ministru britanic Edward Heath, lady Harewood, verișoară prin alianță a reginei, actori și regizori, industriași și financieri. Fiecare nume este însoțit de adresa exactă, de amănunte privind activitatea posesorului său și de un anumit număr de detalii personale: semne particulare, porecle etc. Mai multe dintre aceste personalități primiseră, cu cîțiva ani mai înainte, scrisori de amenințare sau pachete minate.

„Carlos” pregătește o serie de răpiri sau de atentate. Maria Romero îl ajută, la rîndul ei, pe tînărul venezuelean, procurîndu-i fonduri atunci cînd se află în dificultate financiară,

ca și documente de identitate false. Cunoștea ea, oare, adevărata natură a activităților lui ? Atunci când rețeaua „Șacalului” va fi destrămată, după măcelul din strada Toullier din Paris, Maria Romero va fi multă vreme interogată de serviciile speciale britanice, dar nu se vor putea reține împotriva ei decât acuzații minore : va fi condamnată, în octombrie 1975, la numai un an închisoare, ca și Maria-Angeles Otaola, tinăra bască, urmărită pentru „deținere ilegală de arme și muniții”.

La Paris, ca și la Londra, „Carlos” știe să se folosească de cuceririle sale. Ele se numeau, așa cum am văzut, Maria-Angeles Otaola, Maria Nidya Tobon de Romero, la Londra ; ele se vor numi Amparo Silva sau Nancy Sanchez, la Paris. Tinărul terorist are nevoie de apartamente atunci când se află în capitala franceză, trebuie să aibă ascunzătorii sigure pentru arme și muniții.

Amparo Silva Masmela este columbiană, o tinăra dezrădăcinată, ca și vnzătoarea bască de la Londra, venită în Franța în 1974, fără ocupație, săracă.

El întâlnește pe „Carlos” într-un restaurant, unde lua prinzul împreună cu două prietene spaniole. Tinărul se prezintă, ca și la Londra, ca fiind economist peruvian și-i spune, ca și tinerei bască, că face, adesea, lungi călătorii. Tinăra femeie este impresionată. Se îndrăgostește fulgerător. „Carlos” face mare caz de bani, de cultura sa, de faptul că a călătorit și cunoaște multă lume...

El îi telefonează în mod regulat atunci când vine la Paris și legăturile lor se string din ce în ce mai mult. „Carlos”, la rindul său, este și mai generos : fondurile teroristilor arabi îi permit să trăiască pe picior mare. Tinăra femeie, care între timp a lăsat ocupația de femeie de serviciu și s-a angajat ca vnzătoare la un magazin de bijuterii, profită cât poate de prietenul ei : trimite, chiar, mamei sale și surorii, Marta, bilete de avion pentru a veni să o vadă în Franța.

„Carlos”, care se dovedește din ce în ce mai prevăzător, o ajută să-și închirieze un apartament : tinăra femeie se mută într-un apartament frumos, de 40 de metri pătrați, pe strada Amélie, Paris, arondismentul 7, unul din cartierele cu cea mai mare densitate de poliști pe metru pătrat : la câțiva pași de mai multe ministere și de sediul S.D.E.C.E. (Serviciul de documentare externă și contrașpionaj). Apartamentul este la etajul doi, imobilul fiind locuit mai ales de pensionari. Fereastra apartamentului dă spre o curte mică. Amparo, care și-a schimbat din nou profesia — a găsit un post de funcționară la

„Lloyds-Bank” — habar nu are că fondurile cu care „Carlos” plătește apartamentul provin din seifurile teroristilor arabi, al căror „administrator” la Paris este un anume Michel Moukharbal, de patruzeci și unu de ani, născut la Tripoli, în Libia. Moukharbal se simte bine la Paris, unde și-a făcut cea mai mare parte a studiilor.

El este responsabilul logisticii teroristilor arabi în Europa occidentală. El trebuie să furnizeze arme, documente false și bani teroristilor și extremiștilor pe timpul deplasărilor. O muncă foarte grea pe care o execută conștiincios și cu minuțiozitate de contabil : toate cheltuielile teroristilor, deplasările lor sînt cu grijă consemnate în carnetele lui. Nu uită niciodată să păstreze taloanele ceurilor de la băncile la care teroristi au conturi deschise.

Această minuțiozitate însă este puțin compatibilă totuși cu regulile clandestinității : fiind „Carlos” îi cere lui Moukharbal să-i plătească apartamentul concubinei lui, Amparo, Moukharbal îi va nota, scrupulos, numele și adresa.

Tinărul venezulean dispune, în orice caz, atît la Paris cît și la Londra, de cite o ascunzătoare pentru orice eventualitate : își depozitează la Amparo arsenalul, cu care să susțină un adevărat asediu : două pistoale mitralieră, zece pistolete, bastoane de dinamită, mai multe kilograme exploziv plastic, detonatori, dispozitive de dare a focului, bombe artisanale gata de explozie și toate documentele compromițătoare ale rețelei sale, mai ales planuri ale imobilelor locuite de personalități politice, oameni de afaceri, ziaristi... Amparo, ca și tinăra vnzătoare din barul londonez, va declara mai tirziu poliției că nu știa nimic despre conținutul pachetelor abandonate în apartamentul său.

„Carlos” face cunoștință cu încă alte două sud-americane, Nancy Sanchez și Maria Teresa Lara, care locuiesc împreună într-un apartament din strada Toullier din Paris. El vine adesea în acest apartament : se bea, se ascultă muzică latino-americană... Printre invitați se află, uneori, o tinăra engleză originară din Africa de Sud, Angela Armstrong, instalată de șapte ani la Paris, care lucrează ca secretară la Collège de France. Nancy și Angela s-au întâlnit în septembrie 1969 la Universitatea din Paris, unde urmau cursuri de sociologie. Cele două tinere au locuit un timp împreună, înainte ca Angela, mamă a unei fetițe, din 1970, să se mute într-un nou apartament din Fontenay-aux-Roses.

Tinărul venezuelean poate fi mandru de el. În orice caz, la sfârșitul lui 1973, are spatele asigurat atât în Marea Britanie, cât și în Franța, la Paris; ascunzătorii pentru arme, case unde poate trage fără să dea de bănuț poliției. Poate să se consacre de acum înainte lărgirii rețelei sale, să-și continue liniștit munca de păianjen. Un conducător al teroristilor arabi sugerează lui „Carlos” să-și îndrepte atenția spre Est; de ce n-ar încerca să integreze grupului și câțiva anarhiști germani, proveniți fie din „Mișcarea 2 iunie”, fie din „Grupul lui Baader”? Principali șefi sînt după grații, dar rețeaua nu este, cîștig de puțin, decimată. Un anumit număr de revoluționiști vest-germani vin, la sfârșitul anului 1973, la Paris, pentru primele contacte: locul de întîlnire este „Casa Americii Latine” de la „Cité Universitaire”, pe bulevardul Jourdan.

Cu care anarhiști s-a întîlnit „Carlos”, într-un moment sau în altul, înainte de fuga sa din Europa, în 1975 — ca urmare a uciderii a doi inspectori ai D.S.T. la Paris? Se cunosc, bineînțeles, numele celor care au participat cu el la mai multe acțiuni. Ca Hans Joachim Klein sau tinăra Gabrielle Kröcher Tiedemann, ce l-au însoțit cu prilejul ostacilor de la sediul O.P.E.C. din Viena. Ca Wilfried Böse, fost administrator al unei case editoriale din Frankfurt. Böse va fi deturba în 1976, împreună cu alți complici, un avion al companiei „Air France”, pe aeroportul din Entebbe, iar „Carlos” l-a întîlnit de mai multe ori la Paris și în R. F. Germania (Böse va fi împușcat de către comandoul israelian care-l va elibera pe ostatic).

Alții sînt mai puțin cunoscuți. Astfel, se pare că „Carlos” s-a întîlnit cu unul dintre conducătorii „Mișcării 2 iunie”, Ralf Reinders: un fost student berlinez, născut din părinți olandezi, coleg cu Teufel și cu alți anarhiști ai „Comunei nr. 1” din Berlin, pe care polițiștii vest-germani îl considera ca unul dintre teroristiștii cei mai periculoși ai mișcării. Este bănuț de a fi participat la o întreagă serie de atentate și spargerii, în Berlin, între 1969 și 1974, și de a fi făcut parte din comandoul care „l-a executat” pe președintele curții de apel din Berlin, judecătorul von Drenkmann, ca și pe „trădătorul” Ulrich Schmücker, acei fost membru al „Mișcării 2 iunie”, condamnat la moarte de foștii lui colegi pentru a fi „vorbit prea mult” politicii.

Astrid Proll, fotograf, participantă la fondarea „Grupului lui Baader”, e foarte posibil să fi fost, după informațiile de care dispunem astăzi, în contact cu „Carlos”. Fratele ei, Thorwald Proll, a făcut parte din comandoul responsabil de

incendierea, în 1968, a două mari magazine din Frankfurt, alături de Gudrun Ensslin și Andreas Baader însuși. Astrid, arestată în 1971 și acuzată de atac cu arma, de furturi și de tentativă de ucidere a doi polițiști, fusese pusă în libertate supravegheată în timpul procesului său, din cauza unor tulburări cardiovasculare. Ea a profitat pentru a dispărea și a se întoarce în clandestinitate.

Cum au fost stabilite contactele între tinărul venezuelean și extremiștii de stînga vest-germani? După părerea polițiștilor din Bundeskriminalamt însărcinați cu reprimerea terorismului, aceștia au fost recomandați lui „Carlos” de către teroriștii arabi. Ei au indicat lui „Carlos” care erau elementele susceptibile de a intra în rețeaua sa. „Carlos” s-ar fi mulțumit deci să le urmeze sfaturile și să rezerve „cea mai bună primire” tinerilor extremiști de dincolo de Rin. Ei îi vor servi lui „Carlos” în dublu scop: participind la acțiuni în contul teroristilor arabi și alimentîndu-l cu arme (grenade, spre exemplu, furate de „Grupul Baader-Meinhof” din depozitele armatei americane din Germania federală) de care el va avea nevoie în acțiunile sale pe teritoriul francez.

„Carlos” și Moukharbal au repertoriat cu grijă personalitățile franceze și britanice legate de Israel sau considerate ca fiind favorabile acestui stat, împotriva cărora puteau fi încercate atentate, dar planul lor va fi spulberat de un „accident”: arestarea curierului „Armatei roșii japoneze”, Oshiki Jamada, arestat la Orly, în iulie 1974. Jamada aducea, pentru celula „Armatei roșii” din Paris, instrucțiuni de la șeful ei, Fusako Shigenobu. Arestarea lui a dus la destrămarea rețelei nipone în Franța, iar teroriștii arabi au hotărît să vină în ajutorul celui mai bun aliat al lor. „Carlos” și Moukharbal primesc deci ordinul de a pregăti o luare de ostacii pentru a obține eliberarea lui Jamada. „Armata roșie japoneză” va pune la dispoziție oamenii. Cei doi vor repera obiectivul, vor primi și vor conduce comandoul japonez la sosirea sa în Europa, îi vor asigura locuințe discrete și-i vor da arme.

Pentru a obține eliberarea lui Jamada, trebuie lovită Franța. Momentul este bun: Parisul tocmai și-a schimbat puțin poziția față de țările Orientului Mijlociu. Discret, desigur, dar suficient pentru a-și atrage criticile extremiștilor arabi care vizează pur și simplu distrugerea Israelului. Ministrul francez al afacerilor externe, Jean Sauvagnargues, nu a anunțat oare că va face o vizită la Ierusalim? Și nici noul ministru francez de interne, Michel Ponlatowski, nu inspiră încredere arabilor:

oare se va dovedi tot atât de înțelegător cu aceștia, aflați în misiune secretă în Franța, așa cum a făcut-o predecesorul său, Marcellin? Poate că tonul riscă să se schimbe. De ce să nu fie organizată o acțiune de avertisment împotriva guvernului francez? Un avertisment de acest gen: „Dați impresia că vă schimbați politica, dar noi avem mijloace de a vă pedepsi!”

Dar unde să fie organizată această luare de ostacii? În Franța? Teroriștii arabi nu sînt deloc entuziasmați de această idee. Pentru ca o luare de ostacii să reușească, trebuie prin definiție ca aceștia să fie personalități de prim plan iar guvernul să fie obligat să facă totul pentru eliberarea lor. Dar niște personalități atât de reprezentative, în Franța, sînt greu accesibile: cum să-i faci ostacii pe un ministru? În plină stradă, cînd acesta se deplasează prin Paris? Imposibil, e prea multă circulație, e prea riscant! Teroriștii arabi nu au aceeași îndrăzneală ca separatiștii basci, care au plănuit să-l răpească pe președintele guvernului spaniol, Carrero Blanco, înainte de a se hotărî să-l „execute” pur și simplu.

În aceste condiții, ținta ideală este o reprezentanță diplomatică a Franței în străinătate, Parisul nu va putea refuza să acorde libertatea unui japonez — care va fi, oricum, eliberat după puțină vreme — dacă mai mulți dintre diplomații săi se vor afla în mîinile teroriștilor.

Odată obiectivul stabilit — o ambasadă, rămîne alegerea țării. Ideală ar fi ambasada Franței din Tokio, dar teroriștii „Armatei roșii japoneze” sînt decimați, în țara lor. În ceea ce privește trimiterea unui comando de „soldați roșii” în țara lor, nici vorba de așa ceva. Ei sînt cu grijă descriși în formularele trimise la toate posturile de frontieră și au șanse sigure de a fi arestați imediat ce pun piciorul pe pămîntul Japoniei. Trebuie căutat în altă parte.

Oare de ce „Armata roșie” și teroriștii arabi au ales Olanda, pe cîtă vreme ar fi putut tot atât de bine să aleagă Italia, Elveția sau Marea Britanie, unde „Carlos” dispunea deja de o solidă infrastructură, de ascunzători și de depozite de arme? În favoarea acestei alegeri un mare rol l-au avut considerațiile politice: teroriștii arabi sînt porniți împotriva guvernului olandez pentru un motiv foarte precis. O parte a emigranților evrei tranzitează prin Olanda, atunci cînd aceștia își părăsesc țara de origine. O luare de ostacii pune întotdeauna în încurcătură guvernul statului în care aceasta se desfășoară: teroriștii arabi sînt bucuroși să creze necazuri guvernului de

la Haga. „Carlos” și Moukharbal părăsesc Parisul în august 1974 și pleacă în recunoaștere în capitala olandeză.

Ei trec și tot trec prin fața reprezentanței diplomatice franceze, notează cu grijă orele schimbului ostașilor de gardă, ca și locurile unde stau de obicei. Trag cu ochiul în holul de la intrare pentru a fi capabili apoi să-i întocmească planul, chiar aproximativ. Se informează cît pot de discret asupra numărului diplomaților care lucrează la Haga, notează zilele cînd ambasadorul Franței lucrează în biroul său.

Cînd totul este gata, ei se înapoiază la Paris și trimit un mesaj cifrat arabilor: „soldații roșii” pot veni. Fusako Shigenobu a ales pentru această acțiune trei dintre cei mai buni oameni ai săi. Jun Nishikawa, Haruro Wako, fost student al Universității din Keio, și, în sfîrșit, Junzo Okudeira, fratele mai mic al unuia dintre membrii comandoului sinucigaș de la Lod și cumnat, deci, al lui Fusako Shigenobu. Moukharbal, ca întotdeauna, nu uită să noteze aceasta în caietul lui de conturi. Armamentul — grenade și pistolete — va fi furnizat de anarhiștii germani din „Gruparea Baader-Meinhof”.

La 12 septembrie, patru oameni trec fără dificultăți frontiera olandeză: un peruvian cu numele de Torres (un flăcău voinic cu nasul ușor acvilin) și trei japonezi. Polițiștii însărcinați cu controlul pașaportelor lor false nici nu bănuiesc că au în față „Comandoul de la Haga” și ghidul lor, „Carlos”, care a fost tot timpul, pînă atunci, mai degrabă un strateg decît un om de acțiune, cu excepția celor două acțiuni londoneze, li abandonează pe japonezi, imediat ce aceștia ajung în capitala olandeză. El schimbă bani la o bancă din Amsterdam, apoi revine la Paris cu avionul: poliția de frontieră îi aplică viza de intrare pe teritoriul francez. Călătorește tot cu pașaportul său fals, peruvian.

De aici înainte, este rîndul „Armatei roșii” să acționeze...

La 13 septembrie 1974 — într-o vineri — cei trei japonezi se îndreaptă spre ambasada Franței, o clădire mare, cubică, de culoare roșie, situată pe unul dintre cele mai frumoase bulevarde din Haga, Smidstein, mărginit de arbori și cu linii de tramvai pe mijloc. La cîteva sute de metri, pescarii își aruncă undițele în apele canalelor. Soldații „Armatei roșii” au asupra lor trei revolve și grenade pe jumătate dezamorsate. Un șofer al ambasadei și un portar se află în calea lor:

— Conduceți-ne la ambasador!

Ambasadorul este contele Jacques Senard, născut în 1919 dintr-o familie de proprietari agricoli de pe Coasta de Azur.

Cei trei japonezi au armele în mîni. Este evident că nu cunosc terenul, dar par hotărîți, în orice caz, să folosească armele dacă nimeni nu le arată drumul. Șoferul se supune; în timp ce unul dintre teroriști intră în ascensorul care duce la etajele superioare, el merge, în fața celor doi „soldați roșii”, pe scară, cu pistolul în spate. Destinația: biroul ambasadorului, la etajul patru și ultimul al clădirii. În trecere, teroriștii sechestrează alte persoane întîlnite pe scară și cortegiul se mărește: telefonistul, portarul etc. Șoferul, care cunoaște toate colturile imobilului scapă de sub escorta teroriștilor. Cînd comandoul a ajuns la etajul patru, ambasadorul tocmai leșea din biroul unuia din colaboratorii săi. Nu are timp să acționeze, căci teroriștii îl împing, împreună cu ceilalți ostatici, în biroul său. Teroriștii trag focuri de armă în aer pentru a arăta că nu glumesc: această „tactică” le poartă ghinion. Unul dintre gloanțe ricoșează și-l rănește pe un japonez la braț.

Se dă alarma: cineva a auzit focuri de armă și a telefonat la comisaratul de poliție. În câteva secunde primii polițiști sosesc la fața locului: doi bărbați și o femeie. Femeia, Johanna Marie Remmerswaal, are douăzeci și unu de ani. Toți trei pătrund precipitați, cu armele în mîni, pe scara ce duce la biroul ambasadorului. Ei urcă alergînd treptele scării, fără să încerce măcar să se asigure: cum de nu se gîndesc că unul dintre teroriști îl poate aștepta cu arma în mînă la o cotitură a scării?

Agentul Koster e primul care ajunge gîfînd la etajul patru: poziția, pentru soldații „Armatei roșii”, este ideală. El domină casa scării, pot surprinde orice zgomot, pot prevedea cu precizie clipa în care adversarii se vor lvi. Polițiștii sînt total, sau aproape total, descoperiți.

Otto Koster nu are nici măcar timp să deschidă focul: se trezește nas în nas, aproape de biroul ambasadorului, cu unul dintre teroriști.

Koster nu are timp să-i deslușească fața; are doar răgazul să-i observe costumul negru, impecabil. „Soldații roșii” au cheltuit mult pentru a-și pune toaletele la punct ca să se poată apropia nebănuți de ambasadă. Elegantul japonez are un pistol în mînă și trage mai repede decît polițistul. Teava revolverului latră o dată: Koster se oprește brusc în plină cursă. Glonțele l-a atins în mușchii brațului. Durerea e teribilă: se elatina.

Cei doi colegi ai săi caută cu disperare un adăpost, dar e prea tîrziu și pentru ei. Un alt membru al comandoului a alergat în ajutorul colegului său și-și descarcă arma în direcția

lor: tînăra polițistă se prăbușește. De astă dată glonțele n-au trecut departe de inimă: Johanna Marie Remmerswaal este grav rănită, cu plămînul găurit.

Polițistul teafăr, Peter Wilhelm Springer, reușește să-și tirească cei doi colegi la adăpost, în timp ce sosesc ajutoare. Aproape o sută de polițiști în tunută de luptă încercuiesc clădirea, trăgători de elită s-au urcat pe acoperișurile din jurul ambasadei, în timp ce jandarmeria ține la depărtare sutele de curioși care au alergat spre ambasadă încă de la primele focuri.

Ceilalți funcționari ai ambasadei, care n-au căzut în mîinile teroriștilor, s-au baricadat în birouri.

— Blocați ușile, pentru ca nimeni să nu poată intra!

Funcționarii urmează sfaturile poliției, împingînd mobile: sînt hotărîți să suporte un adevărat asediu, numai să nu fie luați ostatici. O secretară îngrozită se ascunde... într-un dulap.

Și începe o lungă așteptare: polițiștii, care au încercut imobilul, au primit ordinul de a se replia pentru a nu pune în pericol viața ostaticilor. Într-adevăr, comandoul a transmis că-i va ucide pe prizonieri dacă poliția olandeză va încerca să acționeze. Printre ostatici, patru membri ai Companiei Franceze a Petrolului (C.F.P.): Defize (din serviciul relațiilor publice al societății), doi ingineri (Roux-Buisson și Groskamp), un olandez și președintele societății de rafinare „Total” din Olanda, domnul Deebriek. Veniseră la ambasadă pentru a purta discuții cu Jacques Senard cu privire la inaugurarea apropiată a unei rafinării a companiei în insula Floyssingue...

În sfîrșit, la ora 19 — după două ore și jumătate de la începerea atacului („soldații roșii” au intrat în ambasadă la ora 16,30) — o hirtie se rotește cîzînd de la ultimul etaj. Polițiștii se reped să o prindă. Poate că, în sfîrșit, vor fi cunoscute cererile comandoului. Într-adevăr! E o scrisoare adresată „autorităților franceze și olandeze”. „Armata roșie” înțelege să trateze de la egal la egal cu reprezentanții celor două guverne:

„Autorități franceze și autorități olandeze: avem ca ostatici pe ambasadorul Senard și un număr de alte persoane. Cerem eliberarea colegului Jamada, deținut la Casa Sănătății, conform următoarelor instrucțiuni care trebuie aplicate «à la lettre»:

1. Colegului nostru trebuie să sosească la ambasadă sîmbătă dimineața la ora 3.

Un autobuz cu șofer trebuie să fie gata să ne transporte la timpul convenit, la aeroportul Schiphol, la vedere, în fața clădirii principale de la stația terminus.

Un Boeing 707 cu rezervorele pline, cu pilot și copilot să fie pus la dispoziția noastră, gata să decoleze imediat. Odată sosiți la destinație, ambasadorul și ceilalți ostatici vor fi eliberați, teferi.

2. Orice tentativă, în orice moment ar fi, împotriva noastră, va fi considerată ca un act de agresiune și vom riposta cum se cuvine.

3. Dacă simbătă la ora 3 dimineața, oră limită, colegul nostru Jamada nu vine, vom proceda, la intervale regulate, la executarea ostaticilor pînă cînd cererile noastre vor fi pe deplin satisfăcute".

Textul este semnat : „Armata roșie japoneză”.

Ambasadorul Japoniei la Haga, domnul Shigern Hirota, s-a oferit de la început ca ostatic în locul ambasadorului Franței și al celorlalți prizonieri : în zadar, teroriștii nici nu răspund ofertei. Pentru ei, un singur om contează : Jamada.

Și Jamada este scos din celula sa de la închisoarea La Maison de la Santé. Franța l-a eliberat în cîteva ore pe teroriștul care e gata să servească drept monedă de schimb. Jean Berthelon, prim-judecător de instrucție al Parisului, semnează documentul care permite punerea în libertate a lui Jamada sau, mai exact, care pregătește eliberarea sa : guvernul francez își dă seama că are și el un ostatic. Michel Poniatowski, ministrul de Interne, este hotărît să-l „manevreze” așa cum soldații „Armatei roșii” i-au „manevrat” pe ambasadorul Senard și pe ceilalți prizonieri. Dacă japonezii se ating de vreunul dintre ostatici, polițiștii din brigada antigang (antiparazitism social) au ordinul să-l doboare și ei pe Jamada. Și ei li spun asta...

La ora 22,22, un Mystère 20 francez, avînd la bord pe japonez și polițist, decolează de la baza aeriană militară de la Villacoublay de lângă Paris. Un alt Mystère 20 l-a precedat cu cîteva minute : el transportă alți funcționari ai poliției judiciare franceze. Înainte de a se urca în avion, Jamada adaugă cu de la sine putere o altă cerere celor impuse de colegii lui : o răscumpărare de un milion de dolari, ca despăgubire pentru săptămînilor petrecute în închisoare. Japonezul demonstrează stăpînire de sine cînd părăsește închisoarea La Santé. O va pierde după puțin timp cînd, legat de unul dintre fotoliile aparatului, va afla că e răspunzător la rîndul lui de viața ostaticilor ținuți prizonieri de către colegi.

Guvernul francez este hotărît să dovedească fermitate în această afacere. Poate pentru că unul dintre ostaticii este ambasadorul Senard, poate pentru că nu depinde totul de Franța și că e ușor să dai vina, în astfel de condiții, pe guvernul olandez, în eventualitatea unui eșec.

Fapt este că trec mai multe zile pînă ce Parisul și Haga cad de acord asupra condițiilor în care să fie rezolvată această luare de ostatici. O primă divergență între cele două guverne : olandezii, care vor să se debaraseze cit mai repede de acești „soldați roșii”, consideră că nu trebuie să se dea înapoi în fața unor concesii, dacă acestea permit să se ajungă la deznoadămint. De ce să nu fie lăsat, spre exemplu, așa cum au cerut teroriștii la un moment dat, un ostatic în avionul care-l va duce la destinație, chiar dacă acest ostatic este ambasadorul Franței ? Parisul este, dimpotrivă, categoric : toți ostaticii, fără excepție, trebuie să fie eliberați în schimbul lui Jamada ! Comisarul Broussard și polițiștii din brigada antigang, care-l păzesc zi și noapte pe prizonier în Mystère 20 pe aeroportul Schiphol, au primit, în această privință, ordine precise :

— Nu-l scoateți cătușele lui Jamada decît atunci cînd ostaticii vor fi eliberați sau pe punctul de a fi eliberați !

Jacques Chirac, primul ministru francez, publică un comunicat care nu lasă nici un dubiu asupra acestui fapt. Guvernul francez, explică el, are două obiective : să protejeze viața ostaticilor și să evite ca noi prizonieri să cadă în mîinile comandoului. În concluzie, nici nu poate fi vorba ca unul din ostatici să rămîna în mîinile comandoului, chiar dacă ceilalți sînt eliberați, nici ca vreun echipaj francez să piloteze avionul teroriștilor, „guvernul neînțelegînd să substituie astfel pe teritoriul străin noi ostatici francezi celor care vor fi eliberați”.

Și timpul trece, întretăiat de multiple convorbiri telefonice între hotelul Matignon și Haga. Zi și noapte, Jacques Chirac negociază cu colegul său olandez, primul ministru Joop den Uyl : ce avion vor lua teroriștii pentru a părăsi țara, ce echipaj, cum se va desfășura imbarcarea. Jamada urmărește și el negocierile, cu mîinile și cu piciorarele legate, într-un jeep galben echipat cu un radio-telefon în contact cu comandoul, staționat pe aeroport în apropierea celor două Mystère 20 franceze. Ca o sfidare, teroriștii din ambasadă îl întreabă pe colegul lor ce sugestie are pentru primele focuri trase împotriva ambasadorului, contele Senard.

— În picior ? În braț ?

„Știi — va declara ziaristul ambasadorul, după eliberare —, era fără cinci, chiar fără două minute. Dacă v-aș spune că la un moment dat nu-mi era frică, m-ați considera un fan-fanon, nu m-ați crede...”

Cei trei teroriști sînt niște profesioniști. Știu să ucidă, dar și să negocieze; sînt adepți ai „acțiunii psihologice”. La un moment dat trag între picioarele prizonierilor, pentru a-i impresiona: gloantele ricoșează în încăpere, găurește fotografia oficială a președintelui Pompidou, atîrnată pe perete, aproape de biroul ambasadorului.

Nervii ostacilor sînt întinși la maximum: noaptea, ei dorm pe mochetă. În primele trei zile de captivitate, nu mîncînică nimic, iar de băut, sînt lăsați pe rînd să meargă într-o încăpere alăturată, unde-și potolească setea. Nici toaletă: se folosesc coșurile de hîrtii; teroriștii au prevăzut această îndelungată izolare: se hrănesc cu pilule nutritive, iar ostacilor, care le refuză, le oferă somnifere, iar afara celor două femei: o telefonistă și o secretară, ambele de 22 de ani. Japonezii le eliberează, dealtfel, în noaptea de duminică spre luni; epuizate, ele se aruncă în brațele polițiștilor care veghează în jurul ambasadei.

Luni, la 5 dimineața, teroriștii fac o primă concesie: acceptă alimente. Ei nu au nevoie, dar prizonierii n-au mîncat de vineri. Prin telefon — toate negocierile decurg astfel — își fac cunoscute condițiile: vor lăsa o frînghie de la etajul patru, iar polițiștii vor trebui să lege de ea coșurile cu provizii.

Totul se desfășoară conform acestor indicații, iar alimentele ajung la etajul patru al ambasadei.

Orele trec, zilele chiar. Din cînd în cînd teroriștii îl pun în curent pe ambasadorul Sensard cu desfășurarea negocierilor. Teroriștii nu știu că negocierile sînt pe două fronturi! „Negocierile cu francezii sînt mai dificile decît cu japonezii”, suspină în fața ziaristilor unui dintre reprezentanții guvernului olandez.

Prima dificultate: avionul. Olandezii propun comandoului un D.C.-8 al companiei K.L.M. Japonezii refuză, cerînd un Boeing, iar acest detaliu permite o apreciere asupra importanței antrenamentului făcut de „Armata roșie japoneză”: ei nu vor să urce într-un D.C.-8, căci au primit cîteva noțiuni de pilotaj pe Boeing. Ei sînt capabili să controleze dacă un aparat de acest tip zboară corect în direcția pe care o doresc, în timp ce ar fi pierduți în fața cadrelor unui D.C.-8.

— Vrem un Boeing!

K.L.M. nu are nici un Boeing. E rîndul francezilor...

Parisul acceptă, dar cu o condiție: nici vorbă să „împrumute” un echipaj, nici un francez nu se va afla în cabina de pilotaj în momentul în care comandoul va decola. Atunci...

Se caută voluntari: trei termerari se oferă. Pilotul Hendrikus Sierks, un olandez, copilul Rund de Zwaal, tot olandez, și mecanicul Barry Knight, de naționalitate britanică. Sînt vînațori de premii: dacă vor reveni teferi din expediție, vor primi un premiu de 200.000 de franci. Hendrikus Sierks și cei doi tovarăși ai săi acceptă: comandantul de bord — „Pim” pentru prieteni — a trecut prin altele și mai și. Este un as al aviației olandeze, iar guvernul l-a acceptat și pentru faptul că el cunoaște foarte bine mentalitatea asiatică: a fost pentru un timp instructor la „China airlines”, în Taiwan... Apoi, pentru că are nervi de oțel: „este rece ca gheața”, recunoaște tatăl său, care a fost acum douăzeci de ani instructorul său și l-a ajutat să-și ia primele brevete de pilotaj.

Cînd va urca în Boeing alături de teroriști, nu-și va pierde simțul umorului:

— Privește! Ai un nasture lipsă la veston!

Copilul Rund de Zwaal va rămîne descumpănit de această observație. Într-adevăr, îi lipsea un nasture, dar în împrejurări ca acestea...! E adevărat că „Pim” și-a pus o impecabilă uniformă verde-oliv pentru zborul spre necunoscut...

Nu-și va pierde nici o clipă calmul în timpul acestei călătorii extraordinare: nici chiar cînd se va întîlni prima oară cu viitorii „colegi” de voiaj, marți 17 septembrie, după-amiază, pentru a le prezenta planul său de zbor. Va ieși surizînd din ambasadă, cu o foaie de hîrtie în mînă: itinerarul a fost acceptat de teroriști.

Boeingul companiei „Air France” e gata: a fost tras în zona cargo, acolo unde trebuie să se execute îmbarcarea. Nu mai rămîne decît să fie aduși „pasagerii”. A fost rezolvată și o ultimă dificultate: echipajul Boeingului a acceptat ca teroriștii să călătorească cu armele. Înainte de plecare vor abandona doar grenadele. Cit despre revolve, pot să le ia cu ei.

— Nu vom trage în nimeni! E numai pentru a ne putea sinucide, dacă vom dori! E dreptul nostru! argumentează teroriștii.

Comandantul Sierks este de acord.

Jamada, pe aeroport, se pregătește și el de plecare. I-au fost înapoiate documentele confiscate la Paris, în momentul arestării. Comandoul a pus această ultimă condiție. Fără in-

doială, colegii lui vor să știe ce au aflat adversarii despre implanțarea lor în Europa, dar mai ales ce nu au aflat.

Lângă ambasadă, mașini de pompieri, ambulante, echipate cu măști de oxigen și trăgători de elită, sînt gata să intervină. Și-au făcut apariția chiar și comandouri de marină. Soldații au dormit în aer liber într-o piață de lângă ambasadă. Toată lumea așteaptă la cîteva sute de metri de pașnicele canale, în care pescari cu undițe n-au încetat să supravegheze plutele în aceste zile de tensiune, în timp ce oficialii olandezi puneau la punct împreună cu teroriștii, prin telefon, ultimele detalii ale operației.

Japonezii au cerut ca focurile din jurul clădirii să fie complet degajate: le este, fără îndoială, teamă ca nu cumva trăgători de elită să se ascundă în spatele automobilelor staționate și să-i doboare la ieșirea din ambasadă. Autoritățile olandeze, nerăbdătoare să sfîrșesc odată, acceptă imediat: nici nu și-au pus, dealtfel, problema să forțeze lucrurile.

Macaralele vin să ridice automobilele staționate lângă intrarea în imobil. Proprietarii lor le-au abandonat înaintea dramei și nu au fost autorizați să le ridice: măcar de această dată ei nu vor plăti parcare. Sus, de la fereastra etajului patru, un membru al comandoului supraveghează această activitate. Totul pare normal... adversarul a capitulat. Pe aeroport, companiile aeriene au primit ordinul să accelereze formalitățile de imbarcare, iar pistele sînt închise după ora 18: aparatele sînt îndreptate spre Rotterdam. Spre piste se îndreaptă mașini blindate, în timp ce pe terase se ascund trăgători de elită. În împrejurimi s-au instalat patrule de polițiști și militari; siguranța olandeză este neliniștită: a aflat că un alt membru al „Armatei roșii japoneze” s-ar afla în Olanda. Poate pentru a-i ajuta pe colegii lui sau pur și simplu pentru a declanșa o altă acțiune în momentul plecării, cine știe...?

În Franța, de asemenea, e stare de alertă: oșmenii din brigada antigază întăresc efectivele de poliție pe aeroporturile pariziene, de teamă ca Boeingul să nu aterizeze acolo, pentru cine știe care nou șantaj. Sînt polițiști de elită: unitatea lor a fost înființată cu doi ani în urmă, după măcelul de la München, ca răspuns pentru noua formă de violență, pentru care drama jocurilor olimpice constituie un exemplu grăitor. Cei 38 de oameni ai comisariatului Broussard sînt în același timp licențiați în psihologie și trăgători de elită, familiari al jūdoului și karatelor: ochese de la trei sute de metri depărtare, cu pistoalele lor Smith și Wesson, un balon de mărimea unei

fețe umane, știu să coboare din elicopterul în zbor pe o frînghie, știu să dispară în multime în urmărirea unui răufăcător...

La ora 20,50, comandoul japonez și ostacii ies din ambasadă, șase numai, trei dintre prizonieri obținînd din partea teroriștilor autorizația de a nu-i însoți pînă la aeroport. Dar ce importantă mai are! Nu-l au pe ambasadorul Franței în minte drept monedă de schimb, în cazul în care colegul lor Jamada n-ar fi adus la Boeing? Ambasadorul este singurul dintre ostacii care nu ridică minile, cînd ureă în autobuz: teroriștii au avut această „deferență”. Imediat ce ureă în vehicul, sparg cu revolverele geamurile care zboară în tîndări (un alt detaliu arătînd din nou că acțiunea a fost gîndită cu grijă pînă în cel mai mic amănunt): japonezii se tem că nu cumva polițiștii olandezi să fi avut ideea — dificil de pus în aplicare într-un timp atît de scurt — de a modifica vehiculul în așa fel încît să poată emana în interior gaze somnifere. Cu geamurile deschise nu va fi nici un pericol...

Și convoiul pornește: drumul spre aeroportul Schiphol este liber. Echipajul aeronavei este la post: comandantul Sierks și cei doi colegi au încercat în ajun Boeingul francez. Aparatele companiei nu au exact același tablou de bord ca cele ale companiei de charters: în cîteva ore, ei s-au familiarizat cu comanda avionului și sînt gata de decolare.

Momentul cel mai dificil urmează abia acum: schimbul lui Jamada contra ostacilor aflați în mîinile comandoului. La ora 21,50 — o oră după plecarea din ambasadă — autobuzul care transportă „soldații roșii” și ostacii intră pe pistele aeroportului Schiphol. Ultimul act al dramei începe, după un scenariu pus la punct cu grijă, în cursul lungilor ore de discuții dintre japonezi, autoritățile olandeze și guvernul francez. Și totul se desfășoară după plan.

Pentru mai multă siguranță, teroriștii au cerut ca toți ostacii să urce cu ei în avion: nu-i vor elibera decît în ultimul moment, cînd Jamada va veni. Dar francezii și olandezii vor să fie siguri, la rîndul lor, că Boeingul nu va zbura decît cu cei patru japonezi — trei membri ai comandoului și colegul lor. Cele două părți ajung la un compromis: trei ostacii vor coborî în momentul cînd mașina cu Jamada se va apropia de avion. Ceilalți trei vor coborî imediat ce japonezul va urca în cabină. Ambasadorul Franței, tras la față, nerăs de cîteva zile, părăsește ultimul avionul. La ora 22,29, la mai puțin de trei sferturi de oră de la sosirea convoiului pe aeroport, avionul decolează.

„Armata roșie japoneză” a invins.

La centrul de coordonare a zborurilor al K.L.M. de la Amsterdam, controlorii radar urmăresc cu privirea pe ecran urmele aparatului. Se îndreaptă spre sud; francezii, care se tem ca avionul să nu aterizeze pe un aeroport al țării lor, respiră ușurați.

Urmează sosirea la Aden... Unde-i așteaptă o surpriză neplăcută: guvernul sud-yemenit, care nu vrea să acorde ajutor mișcării „revoluționare” occidentale, le refuză autorizația de coborîre. Li se permite numai să alimenteze avionul pentru a pleca spre altă destinație: Damasc, unde autoritățile siriene autorizează aterizarea aparatului „pentru a salva viața unor persoane nevinovate”. După trei ore de negocieri, japonezii coboară din avion și se predau autorităților siriene. Mașini militare îi duc spre o destinație necunoscută.

Iar francezii, ca și olandezii, nu au dect să-și facă socotele...

Un Boeing 707 valorează 3,5 milioane de franci, amortizabil în zece ani, și costă deci 10.000 de franci pe zi. Boeingul francez a sosit la 15 septembrie, ora 23, pe aeroportul Schiphol și a rămas aici pînă în ziua de 17, ora 22, adică aproape patruzeci și opt de ore. Trei zile la sol: 30.000 de franci pierduți. Orele de zbor: 4.000 de franci, aproximativ, pe oră. Un aparat de acest tip consumă 6 tone de carburanți în 60 de minute. „Călătoria” „soldaților roșii” a durat aproape 20 de ore...

La cheltuielile acestea se adaugă cele ale celor două Mystery 20, care l-au adus pe Jamada și pe polițiști: comisarul Broussard și membrii din brigada antigang. Și închiderea, pentru o bună bucată de timp, la 17 septembrie, a aeroportului din Amsterdam, unul dintre cele mai mari din lume: zece de zboruri anulate! Și, pentru a încheia, primele frumoase promise fiecăruia din cei trei membri ai echipajului: 200.000 de franci fiecare. Fără a mai scoate sursele cheltuite în cadrul acțiunilor poliției: blindate, mașinile pompierilor și unități de marină, ambulante, atît lingă ambasadă cît și lingă aeroport, în timpul deznodămîntului dramei... Fără să mai adăugăm singele vărsat.

„CARLOS” LA PARIS

La Haga, negocierile cu comandoul „Armatei roșii japoneze” nu au progresat deloc: contele Senard, ambasadorul Franței, și ceilalți ostatici sînt în mîinile „soldaților roșii” de vineri după-amiază. Jamada a părăsit deja închisoarea La Santé, dar nu s-a întîlnit încă cu colegii săi: așteaptă cu cătușele la mîini pe aeroportul din Amsterdam.

„Carlos” și Moukharbal, care au revenit la Paris după ce au primit comandoul de la Haga, urmăresc oră de oră desfășurarea evenimentelor, ascultînd buletinele de știri ale radiodifuziunii franceze. Fără îndoială că încep să fie neliniștiți: negocierile li se par prea lungi. Poate că le e teamă ca guvernul olandez să nu încerce vreo acțiune de forță, în înțelegere cu Parisul. De ce, oare, nu cedează imediat guvernul francez, fără condiții, cerințelor japonezilor? Poate că vor încerca să amihileze comandoul înainte de plecarea acestuia din Olanda, cu scopul recuperării lui Jamada și pentru a demonstra opiniei publice mondiale că „violența nu mai ține”...

Atunci hotărîsc să realizeze o nouă lovitură: în plin Paris. O lovitură singeroasă, ca aceea a comandoului sinucigaș de la Lod. Dar „Carlos” nu are nimic dintr-un kamikaze; nu are nici un chef să devină martir. Trebuie să ucizi, dar să dispari imediat. Cu cît atențutul va fi mai singeros, cu atît vor fi mai mari șansele de reușită ale acțiunii de la Haga: autoritățile franceze își vor da seama că teroriștii nu sînt dispuși să dea înapoi. Și cei doi oameni, „Carlos” și Moukharbal, își descarcă minia asupra magazinului „Drugstore Publicis”.

Bulevardul Saint-Germain des Près din Paris este înțesat de lume în această duminică de 15 septembrie 1974: nici un loc la „Magota”, nici la „Flore”. În fața teraselor celor două

cafenele, ziarele anunță cu litere de-o șchioapă luarea de ostacități de la Haga. Distracție pentru trecătorii care își omoară timpul așteptând să se elibereze vreo masă. La câțiva metri mai încolo, de cealaltă parte a bulevardului Saint-Germain, la „Drugstore Publicis”, una dintre creațiile pariziene ale lui Marcel Bleustein-Blanchet, gigantul publicității franceze și personalitate de vază a comunității evreiești din Paris, este tot atît de multă lume. Un restaurant după moda americană, cu salate și hamburgeri, și citeva mîncăruri, „gătite” mai mult sau mai puțin fericit, pentru a face citeva concesii gustului franțuzesc, magazine de gadgeturi, o tutungerie, o mezelărie și o librărie. Toate deschise pînă noaptea tirziu, întreaga săptămîină.

Marcel Bleustein-Blanchet are mai multe stabilimente în capitală. Dar cel din Saint-Germain prezintă anumite particularități: balustrada interioară, de exemplu, care permite să te apleci către nivelul magazinelor și tutungeriei și de unde poți fugi în citeva secunde, coborînd scara ce dă în bulevard. La fel și cartierul: zeci de străduțe, unde te poți ușor pierde în mulțime, în citeva clipe. Și Moukharbal, totdeauna la fel de meticulos, înscris în carnetul său, la data de 15 septembrie, aceste simple cuvinte: „Operații japoneze”.

La ora 17,22, un tînăr între 25 și 30 de ani, bine făcut, într-un costum gri, se apleacă peste balustrada primului etaj, ținînd în mînă o grenadă americană M-20, defensivă, fabricată în 1966 și provenind din depozitele armatei americane prădate în R. F. Germania de către anarhiștii din „Gruparea Baader-Meinhof”. Este o grenadă de fragmentație, care proiectează în momentul exploziei cel puțin trei sute de schije de mărimea unui bob de orez.

Tînărul face un gest: grenada, amorată, cade de la primul etaj și se sparge la nivelul inferior în mijlocul mulțimii. Anna Grimer, o statisticiană de 29 de ani, care totemal cumpărase un ziar de la chioșcul magazinului, crede că a căzut un borcan de muștar. „M-am aplecat să-l iau, povestește ea, dar un om grăbit mi-a ieșit în față și m-a trîntit. Fără să vrea, mi-a salvat viața”.

Explozia cutremură întregul cartier, făcîndu-se simțită pe o rază de 500 de metri. Un cîntăreț compozitor, Jean-Jacques Debout, care renunțase să-și cumpere țigări din cauza aglomerației, a scăpat ca prin minune. „Era de necrezut, ca într-un coșmar. O învălmășeală fantastică de „morți-vii” ce fugeau care

încotro fără să se vadă. Peste tot numai corpuri, lingă trepte, sub mese, și altele, parcă rupte în două, pe teighelele devastate. Un băiețuș își privea brațul sting nevenindu-i să-și creadă ochilor: la capătul lui nu mai avea mînă”. Clienții, vînzătorii, chelnerii sînt proiectați unii în alții în mijlocul panourilor de lemn ale decorațiunii interioare, smulși de explozie, în tensiunea strigătelor și urletelor de durere. Mai multe zeci de persoane se reped, învîrtindu-se pe bulevard, cu brațele înalate, orbite de propriul lor sînge.

Cît despre „Carlos” — totul lasă să se creadă că el este autorul (chiar dacă a fost lansată și versiunea că autorul atentatului ar putea fi tot un terorist al „Armatei roșii japoneze”) — a fugit, lăsînd în urmă acest măcel: 2 morți și 33 de răniți. În momentul exploziei, el se afla deja pe trotuar.

— Am văzut totul. Netrebnicule! Tu ai aruncat grenada!

„Carlos” înlemnește. O femeie de vreo șaiseci de ani l-a zărit în momentul ieșirii din magazin și a făcut imediat legătura între fuga lui precipitată și explozia care totemal răsună în cartier.

— Netrebnicule!

Timp de citeva clipe, „Carlos” se uită la singura persoană care a avut răgazul să-l recunoască. Apoi începe să fugă.

Bătrîna doamnă îi urmărește citeva metri. Dar tînărul se distanțează repede. În confuzia generală, în mijlocul țipetelor, al sirenelor mașinilor poliției și ale pompierilor care merg spre același loc, nimeni nu se gîndește să-i acorde atenție, să blocheze cartierul. „Carlos” aleargă deci citeva zeci de metri de-a lungul bulevardului Saint-Germain, intră pe strada Dragoului, cu sens unic, mărginită de restaurante și magazine de modă, și dispăre. „Acțiunea japoneză” a reușit: zeci de răniți, ciuruți de schije de grenadă, de metal și de sticlă, sînt transportați la spital. Una dintre cele două persoane ucise de explozie are o enormă gaură în locul pieptului: se afla la citeva centimetri de grenadă în momentul exploziei.

Polițiștii francezi, care descoperă că grenada provine din stocurile armatei americane devastate de anarhiștii vest-germani, au, astfel, pentru prima oară, o probă grăitoare a colaborării dintre „revoluții” germani și teroristi arabi și japonezi. O altă lovitură arabă, cu citeva luni mai tirziu, pe aeroportul Orly, va confirma că această colaborare nu este accidentală, ci că legăturile rețelei internaționale a arabilor sînt de acum foarte strînse.

Teroriștii arabi hotărăsă de această dată să atace un avion israelian. „Carlos” este însărcinat cu coordonarea acțiunii. El apelează la un anarhist german, Johannes Weirich, membru al „Grupării Baader-Meinhof” și codirector, împreună cu prietenul său, Wilfried Böse, al unei case editoriale de extremă stângă.

Johannes Weirich — și faptul merită să fie subliniat — nu a întreprins niciodată nimic prin care să intre în atenția polițiștilor vest-germani. Este, după cum spun ei, o „randfigur” a terorismului anarhist și simpatizant. Ca și Böse, dealtfel. Și lată-i, dintr-o dată, proiectați în prim planul scenei!

De fapt, teroriștii arabi și-au recrutat întotdeauna oamenii din această pătură de simpatizanți care înconjoară mișcările extremiste. Bernd Hausmann, rupt în bucăți, la Tel Aviv, de explozia propriei sale valize, dinamitată prin grija teroriștilor arabi, fusese un bun exemplu al acestei politici de recrutare: să găsești ucigași necunoscuți de nimeni, care n-au apărut niciodată în coloanele ziarelor. Ca Hans Joachim Klein, celălalt simpatizant al extremismului vest-german, garda personală a unui avocat din Stuttgart — specializat în apărarea membrilor „Grupării Baader-Meinhof”, înainte de a-l însoți pe „Carlos” la Viena. Același Klein a condus automobilul lui Jean Paul Sartre, atunci când acesta l-a vizitat pe Andreas Baader în celula sa.

Weirich, deci, atunci când este recrutat de arabi, nu este cunoscut de Interpol și, cu atât mai puțin, de poliția franceză de granită: nu întimplă nici o greutăate, mergând la Paris și închirind, sub nume fals, un automobil Peugeot 504 alb, înmatriculat cu nr. 4912 FP 69. Buletinul lui de identitate fals provine dintr-un stoc de documente furate de „Gruparea Baader-Meinhof”, la 19 noiembrie 1970, de la primăria din Lang-Göns, de lângă Frankfurt pe Main. Cu acest automobil vor merge cei doi teroriști arabi să atace, la 13 ianuarie 1975, un Boeing al companiei EL-AL, pe aeroportul Orly.

Ora 12,20: Boeingul companiei EL-AL, însemnat cu steaua lui David, își părăsește locul de parcare și se îndreaptă spre pista de decolare. Aparatul vine din Tel Aviv și a făcut o scurtă escală la Paris: el transportă 136 de pasageri și șapte membri ai echipajului. Cea mai mare parte a pasagerilor sînt americani, iar punctul terminus al zborului este aeroportul Kennedy din New York.

Pasagerii sînt neliniștiți: ca urmare a frecventelor atentate și deturări de avioane, EL-AL a intensificat controlul pasa-

gerilor. Valizele sînt metodic controlate la imbarcare. Călătorii trebuie să-și golească buzunarele în fața funcționarilor companiei, să-și lase controlate vestele și paltoanele. Chiar încălțămîntea este „ascultată”: este posibil, într-adevăr, să ascunzi explozivi într-o talpă... Aceste măsuri de securitate au cel puțin un rezultat: avioanele din Israel nu mai sînt deturnate de cișiva ani. Teroriștii știu că vor fi imediat detectați dacă trec prin control. Nu mai există decît un singur mijloc de a ataca aparatele israeliene: să fie distruse, la sol, în timpul escalelor pe aeroporturi situate în afara limitelor statului Israel.

Chiar în momentul cînd Boeingul se pune în mișcare, automobilul Peugeot 504 alb nr. 4912 FP 69 se oprește pe una dintre benzile autorutiere care duc la aeroport, cu doi oameni la bord. Un comando arab.

Cei doi teroriști au calculat bine: din locul unde se află, ei domină spațiile de staționare și pistele de decolare. La cîteva zeci de metri, roțile Boeingului israelian încep să se învîrtească în suflul strident al reactoarelor: pista este la un nivel inferior. Comandoul nu are decît să aștepte pentru ca aparatul să treacă prin fața sa.

În timp ce avionul își începe rulajul, una dintre ușile automobilului se deschide. Un terorișt iese din vehicul cu un pachet în brațe. De pe înălțimea teraselor aeroportului, un funcționar al companiei EL-AL, cu binoculii la ochi, începe să devină bănuitor.

„De ce, oare, s-a oprit automobilul acela pe bandă? Chiar în momentul decolării! Și acel om, cu coatele pe balustradă, și cu pachetul acela straniu sub braț!”

Funcționarul are o presimțire și nu este singurul. Un alt funcționar al companiei „Lufthansa”, ale cărei birouri sînt la vreo douăzeci de metri de locul de staționare a mașinii, găsește și el că purtarea celor doi oameni este cel puțin curioasă, dar nici unuia nici altuia nu-i vine ideea să pună mina pe telefon și să anunțe poliția. E adevărat că dacă C.R.S.¹ de gardă la Orly ar fi alarmat ori de cîte ori un pasager sau vizitator ar părea suspect unui funcționar sau unei stewardese, ar fi tot timpul pe picior de război. Imperativul este asigurarea unei securități depline fără a jena prea mult publicul și călătorii; cum să controlezi mîile de vizitatori care vin săptămînal să contemple traficul aerian? 300 de jandarmi, polițiști și cadre ale C.R.S. înseamnă foarte puțin pentru a verifica dacă fiecare

¹ Corpul Republican de Securitate. (N.A.)

din cei 1.200.000 de cetățeni care trec anual pe terasele aeroportului nu este suspect de a fi terorist!

Boeingul lunecă în direcția pistelor. Teroriștii sînt la curent cu cele mai mici detalii ale itinerarului său : ei știu că aparatul se va apropia de ei, înainte de a se îndepărta în direcția pistei de decolare, și așteaptă.

Aparatul nu mai e decît la distanța de circa 130 de metri de omul sprijinit cu coatele pe balustradă : cit ai clipi din ochi, el desface curiosul său pachet : este un lansator de rachete. Tacticos, ea și cînd ar fi vorba de un exercițiu, omul își fixează arma sprijinindu-se de bară. Racheta zboară în direcția Boeingului israelian.

Rateu! Proiectilul trece fluierînd, la cîteva centimetri pe deasupra carlingii aparatului, și pulverizează un Renault 16 staționat, înainte de a pătrunde în birourile Societății franceze de instrumente de măsură. Din fericire, ele sînt goale : este ora prînzului și zecile de funcționari, care pun la punct cutiile negre, destinate să înregistreze toate manevrele avioanelor în zbor, își iau masa.

Tînărul terorist scapă o înjurătură și se grăbește spre automobil. Cîteva secunde de discuții cu complicele său, aflat la volan, și jata-l revenînd, în mîna cu un al doilea lansator de rachete. Se grăbește din nou spre balustradă și ochește. Racheta pornește...

Comandantul David Kichon aude fluieratul primei rachete chiar deasupra carlingii : nu ezită nici o secundă și trage maneta gazelor, fără să-i mai pese de injoncțiunile aparatelor de control derulate prin manevra sa. Avionul își mărește viteza : Kichon nu are decît un singur gînd, să se îndepărteze cît poate de repede de clădirile aeroportului. Nu știe de unde vin loviturile, dar știe că, cu cît va fi mai departe, cu atît pasagerii și echipajul vor fi în siguranță.

A doua rachetă tocmai a plecat : de astă dată, ea își ratează complet ținta și trece alături de avion, înainte de a atinge în partea stîngă carlinga unui D.C.-9 al companiei aeriene iugoslave I.A.T., garat cu cîteva sute de metri mai departe, și-și termină cursa, fără a exploda, în subsolul unei clădiri. În avion, mai multă frică decît pagube : cei 31 de pasageri pentru Zagreb nu sînt încă la bordul aparatului. Racheta traversează cabina, fără mari stricăciuni : un steward și un membru al C.R.S., care se aflau lângă aparat, sînt răniți de schije de metal, iar un muncitor care încărcă valizele este ușor atins.

Teroristul s-a urcat în automobil : de această dată, nu-i rămîne decît să fugă. A fost dată alarma și cei doi oameni trebuie să se grăbească pentru a putea dispărea. Automobilul Peugeot 504 pornește în direcția autostrăzii A. 7, spre Paris. Toată acțiunea nu a durat decît vreo cincisprezece secunde... Un membru al C.R.S., alertat de detonații, nu îndrăznește să tragă asupra automobilului, de teamă să nu atingă alte automobile. Comandoul dispăre. Peste cinci minute, el este la Thiais, abandonează mașina lângă cimitir și urcă într-o Simca 1100 albastru-deschisă. Siguranța îl pierde, apoi, urma... Cînd poliștii vor descoperi Peugeot-ul 504, vor găsi pe bancheta din spate, cele două lansatoare de rachete abandonate și un pistol de 7,65 mm. Lansatoarele de rachete sînt de același tip cu cel confiscat, în 1973, de către poliția italiană, aproape de aeroportul din Roma, unde teroriștii arabi se pregăteau să tragă asupra unui avion al companiei EL-AL.

După cîteva zile, la 19 ianuarie, un alt comando, format din trei oameni, rămași neidentificați seamănă teroare pe același aeroport Orly. Măsurile de securitate au fost întărite în urma atacului asupra avionului EL-AL, iar C.R.S. a primit ordinul să supravegheze mai îndeaproape zonele vulnerabile. Pe o terasă, un polișt observă deodată un individ în capul acoperit, îndreptînd spre piste un lansator de rachete. Fără să ezite, el deschide focul. O rafală de pistol-mitrălieră pornește în direcția teroristului. Acesta, văzîndu-se descoperit, joacă totul pe o singură carte : amorsează grenade și le aruncă în holul plin de călători.

Ca și „Carlos” în timpul atentatului de la „Drugstore Publicis”, cei trei oameni speră să fugă, profitînd de imbulzeală. Într-adevăr, cum ar fi putut să intervină poliștii în mijlocul unei mulțimi terorizate și printre rîniți gemînd, însingurați, la pămînt? Dar de această dată stratagemă nu reușește. Văzîndu-se încolțit, omul maseat, împreună cu cei doi acoliti, pun stăpînire pe zecile ostacilor, printre care o femeie gravidă și o fetiță de cinci ani, și se închid în spălător.

Garda aeroportului, gata să dea asaltul, trebuie să renunțe repede : cei trei oameni declară că-i vor ucide pe prizonierii la orice încercare de a se acționa împotriva lor.

Încep lungi negocieri, în timp ce răniții sînt transportați la spitalele pariziene : 20 de persoane în total, mai mult sau mai puțin grav răniți, dintre care un membru al C.R.S. rănit de un glonț în abdomen. Ministrul francez de interne, Michel Poniatowski, seosește la aeroport pentru a negocia cu coman-

doul. După 17 ore de parlamentări, teroristii acceptă eliberarea ostaticilor și urcă într-un avion cu destinația Bagdad.

„Comandoul Mohamed Boudia” — acesta era numele adoptat de grupul lui „Carlos” în timpul activităților sale din Europa — și-ar fi putut continua mult timp acțiunile dacă Moukharbal, contabilul rețelei, ar fi fost mai puțin minuțios. Grija cu care își ținea carnetele, unde înscrise cu scrupulozitate toate operațiile, îl va desconfira pe „Carlos”.

Moukharbal face naveta între cartierul general al teroriștilor din Orientul Mijlociu și Europa: rețeaua acestora are nevoie de fonduri pe care Moukharbal este însărcinat să le transporte pînă la Paris și să le distribuie comandourilor, în funcție de nevoi. Pînă la luarea de ostatici de la ambasada Franței la Haga și la atentatele de la Orly, totul se desfășoară fără incidente: pentru simplul motiv că libanezul nu e fișat de poliția franceză. El poate deci, ca și „Carlos” dealtfel, să treacă frontierele fără probleme. Singurul risc ar fi ca un vameș prea scrupulos să-i examineze mai îndeaproape bagajele și să descopere fondurile pe care le introduce clandestin în țară. Dar e un risc minor și niciodată nu este depistat pe Orly.

Vîntul începe să-și schimbe totuși direcția. Totul începe nu în Franța, ci în Liban. Moukharbal este arestat de autorități în momentul în care se pregătește să plece la Paris. Este interogat o zi și o noapte — în prezența unui agent al C.I.A., după unele informații — apoi i se dă drumul. Moukharbal comite acum o altă greșală: crede că răspunsurile sale i-au satisfăcut pe polițiști și că afacerea s-a încheiat. Eliberat, nu-și imaginează că este fatidic. Cînd, după cîteva zile — pe 13 iunie — pleacă la Paris, D.S.T. este avertizată.

Siguranța libaneză știe încă puține lucruri despre deturătorul de fonduri: telexul ajuns pe birourile D.S.T. din strada Saussaie arată numai că acesta este bănuît de a fi luat contact cu mediile arabe susceptibile de a comite atentate. Nimic mai mult. Siguranța franceză nu știe că a descoperit una dintre verigile rețelei „Carlos”, dar se așterne totuși pe o muncă de rutină. Moukharbal este lăsat să debarce la Orly, iar polițiștii îl supraveghează traseul. Tactică clasică pentru destrămarea unei rețele. Și care reușește — parțial, e adevărat — inspectorii reușind să fotografieze discret contactele libanezului din capitala franceză. Printre ele, un tînăr cu nas acvilin, total ne-

cunoscut de D.S.T., „Carlos”, și un alt necunoscut, Wilfried Böse.

Această tactică nu e însă lipsită de riscuri: ce se va întâmpla dacă libanezul va dispărea brusc fără urme, lăsîndu-i cu gura căscată pe polițiști însărcinați cu supravegherea lui? La 23 iunie, D.S.T. scoatește ca a sosit momentul arestării. Poate că va afla mai multe la interogatoriu.

Moukharbal ține plept polițiștilor timp de patru zile. La 27 iunie, nefiind probe, comisarul Herranz îi aduce la cunoștință că a fost emis un ordin de expulzare contra lui. Libanezul alege ca țară de destinație Tunisia, pe care o consideră liniștită și de unde va putea relua contactele cu organizația sa, dacă va considera că urmările arestării nu vor fi prea dezastruoase pentru el. Biletul de avion a fost deja cumpărat și trebuie să părăsească Franța a doua zi dimineată.

În cursul cercetărilor, comisarul Herranz îl arestase, la 24 iunie, pe Wilfried Böse, pe cînd acesta luase contact cu Moukharbal. După două zile petrecute în localurile D.S.T., neamțul fu condus sub escortă la frontiera germană.

„Carlos” apăruse, așa cum am văzut, în legătura lui Moukharbal și fusese văzut intrînd în strada Toullier, unde locuiau — după cum știm — cele două prietene sud-americane: Nancy Sanchez și Maria Teresa Lara. Poliția se hotărăște să efectueze verificări la această adresă.

Nu se poate explica „vizita” tragică a polițiștilor în strada Toullier dacă se ține seama de personalitatea funcționarilor participanți, departe de a fi novici. Comisarul principal Herranz fusese plasat în fruntea diviziei antiteroriste datorită curajului și calităților sale profesionale. Veteran al Forțelor Franceze Libere, fost luptător în rezistență, el este obișnuit cu situațiile dificile. Inspectorul principal Dous se numără printre cele mai bune elemente ale poliției naționale, își cunoaște bine meseria și trebuie să însă la pensie peste cîteva luni. În sfîrșit, inspectorul Donatini este unul dintre funcționarii cei mai buni ai generației sale, căruia i se prevede un strălucit viitor. De notat că Herranz și echipa sa reușiseră, cu un an mai înainte, să destructure rețeaua „Armatei roșii japoneze” din Franța. Totul lasă să se creadă deci că „descinderea” din strada Toullier nu este decît o formalitate administrativă pentru identificarea unei anumite Maria Lara și nu o operație destinată să aresteze un pericolos terorist.

Într-adevăr, polițiștii nu-și imaginează nici o clipă, gonind cu mașina spre Cartierul Latin, că se vor trezi nas în nas cu

cel care, în ultimele luni, a organizat seria de atentate sîngeroase. Cum să ne explicăm altfel faptul că ei nu iau nici o măsură de precauție, intrînd în apartamentul Mariei Lara ? Nu sînt nici măcar nevoia să-și ia pistoletele de serviciu. Pentru ei e vorba doar de o simplă verificare a identității.

La ora 21, inspectorii sînt în fața clădirii cu numărul 9 din strada Toullier. Comisarul Herranz este condus de inspectorul Dous, care cunoaște deja terenul. Apartamentul Mariei Lara e la etajul doi; se aude muzică. Nimeni nu se așteaptă la o vizită din partea poliției. „Carlos” și prietenii săi cîntă în cor cît îi ține gura. Soșiera comisarului Herranz și a oamenilor săi va transforma petrecerea în măcel.

Direcția supravegherii teritoriului (D.S.T.) nu a precizat niciodată împrejurările exacte ale incăierării. Este de înțeles. „Experții” n-au fost prea abili, după felul în care s-a desfășurat operația. Să ascultăm declarația lui Roger Wybot, fondatorul serviciului, care a fost, timp de 14 ani, în fruntea contraspijonajului francez: „O operație a C.R.S. ar fi fost mai bine organizată decît aceasta”. Dar Wybot, care a părăsit D.S.T. de mai mulți ani, nu cunoaște, se pare, secretele afacerii. Numirea comisarului Herranz într-un grad superior, după această acțiune, pare să nu dea dreptate criticilor.

Ce s-a petrecut pe strada Toullier, după ce inspectorii D.S.T. au bătut la ușa apartamentului ? O dramă în două acte :

Primul act : comisarul Herranz, însoțit de inspectorul Dous, pătrunde în apartament, în timp ce Moukharbal rămîne în automobil, pîzit de Donatini. Cei doi funcționari se găsesc în fața a trei bărbați și o femeie. „Carlos” nu știe în acest moment că Moukharbal l-a adus pe poliștiști acolo : poate că-i vorba de un control de rutină în mediul sud-american din Paris. Încearcă o discuție cu Herranz.

Actul doi : Moukharbal este adus în cameră. „Carlos” își pierde singele rece. Nu știe că poliștiștii nu sînt înarmați și nici nu știe că Moukharbal l-a prezentat ca pe un tânăr sud-american înofensiv, amator de femei frumoase și de petreceri. Crede că libanezul l-a trădat și că poliștiștii știu cine este, sau cel puțin cunosoc o bună parte din povestea lui. Atunci hotărăște în cîteva secunde că singura lui șansă este să ucidă. Inspectorii nu bănuiesc nimic, căci „Carlos” le este necunoscut și nu seamănă cu cel din fotografia luată în timpul filajului lui Moukharbal. În acest moment ei nu văd în „Carlos” un ucigaș posibil. Dar „Carlos” își pierde cumpătul, scoate un pistol calibru 7,65 mm și trage. Mai întîi în Moukharbal, care l-a trădat

— crede el — apoi în cei trei inspectorii. Singurul care, prin miracol, scapă viu este comisarul Herranz, dezlîntuit asupra tinărului să-i smulgă arma. Este grav rănit la cap de un glonț și mai primește încă unul în gît. Înainte de a dispăre, „Carlos” mai trage două focuri în Moukharbal, care deja e la pămînt.

Tragică eroare ? Totul ne face să credem acest lucru. „Carlos” ar fi putut fi interogat, apoi eliberat de poliștiștii D.S.T. din lipsă de probe suficiente. Sigur e că, dacă „Șacalul” și-ar fi păstrat calmul, ar fi rămas, fără îndoială, multă vreme necunoscut pentru activitățile sale teroriste.

S-a vorbit mult despre împrejurările în care „Carlos” a reușit să părăsească Franța după acest măcel. Singurul lucru pe care-l putem spune este că afacerea nu este limpede nici pe departe. Se cunosoc, cu relativă precizie, mișcările tinărului venezelean în cursul celor 24 de ore care au urmat dramei. Mai departe, D.S.T. nu știe nimic.

După ce l-a doborît pe cei doi inspectorii, „Carlos” trece peste trupuri, o ia la goană pe scări și sare, dintr-un balcon, pe o magazie din curte. Nu întîmpină nici o dificultate de a ieși în strada Toullier : ne amintim că echipa comisarului Herranz nu luase nici o măsură specială de protecție. Nici șofer în automobilul staționat în fața ușii, nici poliștiștii care să supravegheze împrejurimile.

Încotro aleargă el după ce iese din apartament ? Merge mai întîi să-și schimbe hainele. Dintr-un motiv foarte simplu știe că poliștiștii vor încerca cartierul imediat ce va fi dată alarma și că semnalmentele sale vor fi comunicate tuturor automobilelor de urmărire din capitală. Un semnalment puțin precis fără îndoială, în privința fizionomiei sale — de fapt D.S.T. nu posedă decît un singur clișeu în legătură cu el — dar detaliat în ceea ce privește ținuta sa. Poliștiștii vor interoga, cu siguranță, pe ceilalți ocupanți ai apartamentului.

Unde s-a dus „Carlos” să-și schimbe hainele în minutele care au urmat dramei ? Ori că ar părea de necrezut, poliția franceză nu a reușit încă să dezlege enigma. Un detaliu, printre altele altele, care arată cît de bine este organizată, în capitala franceză, rețeaua teroristilor.

Tinărul hotărăște apoi să-și petreacă noaptea la iubita sa — sau mai degrabă la una dintre ele — tinăra Amparo Masmela, în apartamentul din strada Amélie. Hotărîrea surprinde : „Carlos” nu poate să uite că Moukharbal, cu meticulozitatea sa obișnuită, a notat, în carnetele sale C.E.C., adresa fetei, atunci cînd a închiriat apartamentul la cererea lui „Carlos”. Chiar

dacă ei nu declarase aceste amănunte polițiștilor înainte de a fi omorât, aceștia vor descoperi, inevitabil, adresa lui „Carlos”, analizând hîrtiile. Ceea ce se va și întimpla, dar, cînd polițiștii vor ajunge în apartamentul din strada Amélie, „Carlos” va fi deja dispărut.

De ce oare, cunoscînd toate acestea, tinărul a hotărît totuși să se ascundă într-un apartament aflat de nesigur? Fără îndoielă, nu a putut rămîne în prima „ascunzătoare”: era prea aproape de apartamentul din strada Toullier? I-a fost teamă că nu-l va mai putea părăsi, dacă ar fi fost încercat cartierul? Această „ascunzătoare” era, oare, ocupată de simpatizanți arabi, care au refuzat să-l mai țină imediat ce au aflat cauza fugii sale? Sintem nevoiți să facem ipoteze. Sau, pur și simplu, „Carlos” nu s-a putut abține să nu se ducă la Amparo, să se odihnească în brațele sale cîteva ore, ca să recapete încredere în sine. De ce, la urma urmei, să nu ținem cont și de această ipoteză? În viața teroriștilor, chiar în a celor mai calculați, există întotdeauna clipe în care redevin oameni ca toți ceilalți.

Dar să nu uităm însă că aici își depusese el armele și mai ales întreaga sa colecție de pașapoarte false. Înainte de a părăsi Franța, el era obligat să treacă pe strada Amélie. E tîrziu. Parisul e înțesat de mașinile poliției. „Carlos” știe că un om singur la miezul nopții este mai ușor de prins decît în plină zi, în mijlocul miilor de trecători. Știe, de asemenea, că nu are nici o șansă de a părăsi Parisul înainte de ivirea zorilor. Ținînd cont deci de toate aceste elemente, el se hotărăște să rămînă. Înainte de a o părăsi pe Amparo, scrie o scrisoare vînzătoare de bar din Londra, Maria Otaola, la care, după cum știm, a depus, de asemenea, arme. Scotland Yard va citi scrisoarea: „După cum știi, lucrurile s-au încheiat aici și e mai bine să dispar (...) Plec pentru un timp nedeterminat dar sper să pot reveni cînd. Îți trimit această scrisoare în dublu exemplar, acasă la tine și la restaurant, pentru a fi sigur că o vei primi în caz că mi se va întimpla ceva. Cit despre „Chiguitin”, l-am trimis într-o lume mai bună ca să-și plătească trădarea. Sărutări!” „Chiguitin”, „miciuțul”, un supranume afectuos în alte împrejurări — disprețuitor sub pana lui „Carlos” — îl desemnează pe libanezul Moukharbal, „trădătorul”.

A doua zi, 28 iunie, pe cînd măcelul din strada Toullier este redat cu litere de-o șchioapă în toate zările capitalei, „Carlos” se duce la stația de metro „Invalidilor”: o întîlnește aici pe tînăra englezoaică originară din Africa de Sud, Angela

Armstrong, pe care o cunoscuse la Nancy Sanchez, pe strada Toullier. Stranie întîlnire... întîmplătoare sau nu?

Tinărul se apropie de ea surzînd, o ia de umeri și o duce într-un colț al stației, unde îi vorbește de încăierare și îi spune că va pleca în America de Sud. Și „Carlos” precizează: „Nu sînt peruvian”.

Angela rămîne stupefiată: pe moment, nu-i vine să creadă. Nu știe nimic despre activitățile sale teroriste, iar ei doi nu au discutat niciodată politică. După această scurtă conversație, „Carlos” o părăsește și dispare în mijlocul mulțimii de călători. Oprindu-se în fața unui chioșc de ziare, Angela descoperă că venezueleanul a spus adevărul.

Cum a părăsit „Carlos” Franța, în timp ce toți polițiștii îl căutau? În legătură cu aceasta au fost formulate ipotezele cele mai diferite.

Din păcate, realitatea este mult mai simplă decît se crede. „Mediile informate” franceze cred, pur și simplu, că „Saculul” a părăsit Parisul, a doua zi, din avionul. Cu unul dintre numeroasele sale pașapoarte false depuse în strada Amélie, la amica lui, Amparo.

Sigur, e de mirare faptul că un terorist, căutat de toate polițiile din Franța și ale cărui semnalmente fuseseră difuzate la toate aeroporturile și la toate punctele de frontieră, a putut să treacă de toate controalele. Explicația este însă foarte simplă: D.S.T. nu dispunea, în acel timp, decît de o singură fotografie a lui „Carlos”, aceea făcută cu ocazia întîlnirii sale cu Moukharbal. O singură fotografie din profil, nimic mai mult. Singurul om care ar fi putut da mai multe detalii asupra aspectului fizic al tinărului venezuelean era comisarul Herranz, dar acesta se afla în spital, fiind rănit în timpul încăierării și prea slăbit pentru a-și putea aduna amintirile. Cu această unică fotografie, poliția de frontieră era incapabilă să-l aresteze pe omul teroriștilor arabi.

La Paris, D.S.T. descoperă, foarte repede după măcelul din Toullier, ascunzătoarea din strada Amélie: studiînd carnetele lăsate de Moukharbal în care minuțiosul contabil notase adresa lui Amparo, contraspaionajul francez o va aresta pe aceasta, iar cîteva zile mai tîrziu și pe Angela Armstrong, ale cărei contacte cu „Carlos” se vor dovedi, de fapt, total inofensive.

Angela va fi eliberată destul de repede. Amparo, mai întîi închisă, la 5 iulie 1975, pentru „complicitate cu agenții unei puteri străine și pentru deținere de arme și muniții de război și explozivi”, va fi eliberată în luna decembrie a aceluiași an.

La Londra, ascunzătoarea „sigură” a „Șacalului” este descoperită într-un mod neprevăzut. Ne amintim că „Șacalul” și-a depus armele, explozivii și lista personalităților împotriva cărora se puteau organiza atentate, într-un rucsac la prietena lui bască.

Tinăra femeie avea, pe atunci, ca logodnic, un anume Barry Woodhams, biochimist, care lucra la Foreign Office. Barry și „Carlos” s-au întâlnit, deseori, la Maria-Angeles. Oricit ar părea de necrezut, Woodhams avea informații precise asupra lui „Carlos”. Cu mult înainte de măcelul din strada Toullier, descoperind după o comodă două pașapoarte diferite, ambele purtând fotografia tinărului venezuelean, el nu putuse rezista ispitei de a deschide rucsacul pe care „Carlos” îl încredințase logodnicei sale, precizându-i că „ține mult la el”. Descoperind conținutul rucsacului, Woodhams nu a continuat cercetările și a pus totul la loc, fără să anunțe poliția.

Își revine, totuși, cînd vede în ziarul londonez fotografia din profil a „necunoscutului”, răspunzător de masacrul din strada Toullier. De această dată nu e nici o îndoială: „necunoscutul” este acel tânăr sud-american pe care l-a întâlnit de atâtea ori în apartamentul Mariei-Angeles. Woodhams se hotărăște să examineze mai atent conținutul rucsacului.

Abia acum descoperă nu numai două pistolete, dar și batoane de dinamită care începuseră să se descompună sub acțiunea căldurii. Lui Woodhams îi este teamă. Cum să explice poliției că nu are nici în el, nici în mînecă cu toată afacerea? Deodată, îi vine o idee. De ce n-ar anunța mai întîi un ziar: „Guardian”, de exemplu?

Ziarul va publica știrea pe prima pagină... și Woodhams se va alege cu 72 de ore de interogatoriu. Logodnica sa va fi condamnată la un an închisoare pentru deținere ilegală de arme și muniție.

Iar „Carlos”? El regăsim la Viena, în decembrie 1975, în timpul luării de ostatici de la O.P.E.C., apoi dispare din nou.

„Secretariatul general O.P.E.C. ! Sintem atacați... !” Edith Heller, ghemuită în spatele mesei de la centrala telefonică, nu are timp să continue. Telefonul îi zboară în tîndări, lovit în plin de o rafală de pistol-mitrălieră. Sase necunoscuți au apărut ca din pămînt: cinci bărbați și o femeie, înarmați pînă în dinți cu pistoale-mitrălieră, pistolete, grenade.

Femeia, îndeosebi, este înspăimîntătoare: de 1,60 m înălțime, cu o față lividă, cu ochii gri-bleu, necrutători, aproape ascunși de o bonetă cenușie de lînă. Tocmai a doborât, în spatele ușii duble de la recepție, un inspector al poliției vieneze, în vîrstă de 60 de ani, care voia să-i smulgă arma. Anton Tichler, seund, cu părul alb, era singurul polițist din oraș care vorbea persana și araba și cunoștea pe toți funcționarii O.P.E.C. El era atașat pe lîngă secretariatul general, ori de cîte ori se desfășura o reuniune importantă.

— Unde-i sala de conferințe ?

Edith arată cu un gest culoarul ce duce spre sala în care se desfășoară dezbaterile celei de-a 46-a reuniuni a organizației.

Așa a început una din cele mai surprinzătoare luări de ostatici din istoria modernă.

La Direcția poliției federale (Bundespolizei) din Viena, funcționarul de gardă de la centrala telefonică și-a dat imediat seama de ceea ce se întîmplă. După ce a încercat cîteva secunde să restabilească legătura cu Edith Heller, el dă alarma. Dealtfel, în sediul poliției telefoanele se succed neîntrerupt: la ora 11,45, două apeluri confirmă că nu e vorba de o glumă de prost gust.

Enix Attar, funcționar al O.P.E.C., și inspectorul Josef Janda, de gardă la sediul secretariatului, au auzit și ei tipete și focuri de armă. Cer întăriri. Polițiștii de la Direcția poliției

federale aud în emițătoare rafale de pistoale-mitrălieră, amestecate cu apărurile colegilor lor.

Viena e pustie. E duminică, 21 decembrie 1975, patru zile înainte de Crăciun. O dimineață înghețată.

O.P.E.C. ocupă primele două etaje ale imobilului din Karl Luger Ring. Restul clădirii este închiriat de ambasada Canadei și de două societăți: T.E.X.A.C.O. și o firmă japoneză. Nici un lux inutil, nici o etalare a puterii: regii petrolului sînt, se pare, discreți.

O plăcuță, la intrare, indică doar atât: „O.P.E.C.” și etajele corespunzătoare.

Edith Heller aruncă o privire rapidă asupra membrilor comandoului. Șeful — cel care pare să conducă acțiunea — nu arată a fi arab: bine legat, cu profil de vultur, cu nasul celilalt, cu părul acoperindu-i ceafa, „Salem” — așa îl strigă ceilalți membri ai grupului — poartă o bască, un pantalon de culoare maro-deschisă, un pulover de culoare gri și o vestă de piele maro. De vreo cîteva săptămîni a lăsat să-i crească barba, mustățile și perciunii; rezultatul nu e prea convingător, barba nu e încă bine conturată.

Alături de el, un european cu o căciulă de blană: tînăr și el, puțin mai scund, cu fața ovală, cu tenul livid și buzele groase întoarse peste barba mică și ascuțită. Cu o expresie de om viclean și cu ochii gri-bleu, necruțători, aproape ca cei ai tinerei femei. Ceilalți sînt arabi...

Comandoul nu-și pierde vremea: în cîteva secunde, toți funcționarii prezenți sînt împinși din spate, cu pistoalele-mitrălieră, către sala de conferințe.

Ali Hassan Khafali, un membru al gărzii, încearcă să se interpuină: e arab. Poate că faptul acesta e un atu. Se repede la „Salem” să-i smulgă arma. O rafală de pistol-mitrălieră izbucnește din nou: tînăra femeie cu boneta de lînă a apăsat pe trăgaci pentru a-i veni în ajutor colegului. Ali se prăbușește într-o baltă de sînge.

Zlariștii, care fugiseră spre primul etaj, încă de la primele focuri, revin către parter. Se împiedică de corpul polițistului scldat în sînge și nu îndrăznesc să intre în sala de recepție. Teroriștii trag în toate sensurile, în aer, în ziduri, împingîndu-și ostacii în direcția sălii de conferințe, decorată cu cele 14 drapele ale țărilor membre ale O.P.E.C. Adunați în jurul unei mese dreptunghiulare, miniștrii discută formula prețului de bază al petrolului brut, cînd primele focuri de armă îi fac să tresară.

„Salem” își face apariția cu arma în mînă. Tocmai doborîse un membru al delegației libiene care încerca să oprească comandoul Trăgînd în aer o rafală de pistol-mitrălieră, el ordonează delegațiilor să se culce la podea.

Sînt aici reprezentanții Arabiei Saudite și ai Iranului — elegantul șeic Ahmed Yamani și dr. Amuzegar — dar și miniștrii petrolului sau energiei din celelalte nouă țări: algerianul Belaid Abdessalem, ecuatorianul Jaime Villavicencio, gabonezul M'Bovy Boutzit, venezuleanul Valentin Acosta etc.; niciodată o luare de ostacii nu a cuprins atîtea personalități de prim rang. Unul dintre membrii delegației kuveitene își strînge brațul însingurat; un glont l-a atins la încheietura mîinii. Nimeni nu încercă să se opună; teroriștii care au pătruns în clădirea O.P.E.C. cu rucsacuri, au destule grenade și încărcături explozive pentru ca să poată arunca imobilul în aer.

Imediat ce a fost dată alarma, Direcția poliției vieneze a trimis la fața locului o unitate de elită: opt polițiști cu căști, echipați cu veste antiglont, sosiți la nr. 10 din Karl Luger Ring, la 5 minute după începerea dramei. Corpul lui Anton Tichler blochează ascensorul!

Trei oameni năvălesc pe scară, cu pistoale-mitrălieră în mînă, în direcția primului etaj; o rafală îi întîmpină.

Teroriștii au observat mașina polițistilor și gîndesc că aceștia vor încerca să atace; de aceea, ei mătură palierul cu focuri de pistoale-mitrălieră.

La cîteva metri, lungiți la pămînt, delegații O.P.E.C., supraviețuitori de „Salem”, aud zgomotul luptei. Se apropie, oare, eliberarea? Teroriștii, încercuți, se vor preda? Nimic din atitudinea lor nu lasă totuși să se întrezărească acest lucru! Cel mult, se pot observa la unii semne de nervozitate. Unul dintre membrii comandoului, un tînăr arab, neavînd mai mult de 19 ani, se joacă nervos cu un fițil conectat la o mare încărcătură explozivă.

Ostacii sînt preveniți:

— Ascultați de deget și de ochi! Altfel, totul va sări în aer!

Însărcinat cu supravegherea prizonierilor, tînărul arab este, în mod vizibil, într-o stare de surescitare, îndreptîndu-și, din cînd în cînd pistolul-mitrălieră spre ostacii, ca și cînd s-ar pregăti să tragă. „Salem”, dimpotrivă, rămîne deosebit de calm, de un calm profesional. „Tot timpul și-a controlat admirabil nervii”, va povesti mai tîrziu unul dintre secretarii O.P.E.C. „Domina admirabil toate situațiile”.

Ostacii, culești la pământ, nu-i pot observa fizionomia. Cei mai mulți stau cu ceafa la podea și cu privirea fixată în tavan. Șeful Yamani se roagă și murmură încet versete din Coran.

Ceilalți s-au lungit cu toții la pământ și au rămas nemișcați cu fața la podea.

Unul dintre polițiștii unității de elită trimise de poliția vieneză a reușit să întredeschidă pentru câteva clipe ușa care dă spre primul etaj. Dar teroriștii i-au surprins manevra. Teroristul care stă de gardă la recepție bagă mîna în buzunar și scoate o grenadă, înjurînd pe nemțește. O pregătește și o aruncă încet în direcția lor: grenada explodează cu zgomot infernal la mai puțin de șase metri de inspectorul Leopolder. Acesta face un salt. Scăpat ca prin minune, replica lui vine instantaneu, măturînd, cu pistolul-mitralieră, palierul, în direcția ușii secretariatului: un strigăt de durere. Și-o fi atins ținta?

Se așterne liniște.

În sala de conferințe, ostacii sînt tot la pământ; au abandonat, oare, lupta teroriștii? Dacă cei din paza ușii de intrare au fost doborîți, ce vor face cei care îi păzesc, aici, în sala de conferințe? Ce va hotărî acest sumbru „Salem”, pînănd atît de sigur pe el? Îi va executa, oare, drept represalii?

Polițiștii se întrebă și ei: de ce nu trag teroriștii în direcția lor? Kurt Leopolder și-a atins ținta? Membrii comandoului care blochează ușa recepției sînt răniți? Sînt morți?

Trec cîteva secunde...

Leopolder hotărăște să acționeze:

— Acoperiți-mă! strigă el colegilor săi.

Dintr-un salt, cu arma în mînă, el se aruncă pe palierul ce duce la ușa dublă, cu gearm, care dă spre recepție. Abia intrat, o rafală de pistol-mitralieră izbucnește la cîțiva metri. Polițiștii se prăbușește, grav răniți.

Colegii săi hotărăsc să înceteze masacrul. Într-adevăr, sînt descoperiți: adversarii nu au de făcut altceva decît să-i aștepte pentru a-i doborî unul după altul, imediat ce vor încerca să pătrundă în încăpere.

Leopolder abia respiră, lungit la pământ, însingerat, lângă un terorist, rănit și el: este europeanul cu călcăul și cu buze groase, horecînd, cu ochii pe jumătate deschiși, cu mîna întredeschisă, ca și cînd s-ar pregăti să arunce din nou o grenadă în direcția polițiștilor. O pată mare de sînge străbate cămașa în dreptul abdomenului.

În sala de conferințe, ostacii, teroriștii, nu știu ce să creadă. Sînt prizonieri al unor agenți israelieni? „Salem”, șeful comandoului, cu nasul său acvilin, îi se pare a fi semit. Dar acesta ține să pună lucrurile la punct, glumind chiar:

— Totuși, nu s-au eu de vina dacă am aspectul unui evreu. Miniștrii și funcționarii O.P.E.C. nu sînt însă lămurii. Dacă „Salem” nu e agent israelian, ce naiba caută aici? De ce să-și fi atacat „fratii”? Cine sînt acești oameni, care au ales o reuniune dominată de țările arabe pentru a dezlănțui această operație? Și, de fapt, ce vor ei?

— Atenție! Toată lumea în picioare!

„Salem”, încă o dată, a dat un ordin.

Ce vor ei?

Unul după altul, delegații se ridică. Șaizeri și două de persoane, din care unsprezece miniștri. Unii își șterg fetele, alții își scutură bărbile. Unii se prefac că-și șterg de praf hainele. Nici o plîngere, nici un protest. Toți par să-și accepte soarta, executînd mașinal ordinele. „Salem” hotărăște să împartă ostacii în patru grupe. În prima, tot personalul european al O.P.E.C.; în a doua, reprezentanții țărilor participante la conferință, considerate „neutre” față de problema palestiniană; în a treia, delegații țărilor „prietene” (Irak, Algeria, Libia); în sfîrșit, în a patra, reprezentanții țărilor „inamice”, „imperialiste”: Iran, Arabia Saudită, Qatar...

Vocea calmă a lui „Salem” răsună în sală:

— Cine e șeful adjunct al delegației Arabiei Saudite?

Abdul Aziz al Turkî, vice-ministru al petrolului din regat, ridică mîna. Cu un gest, „Salem” îi ordonă să se depărteze de colegii săi. Tînărul terorist și-a dat cărțile pe față: dacă grupul de comando nu va obține satisfacții, primii care vor muri vor fi delegații iranieni și saudiți.

La ora 12,50, unul din ostacii, ministrul algerian al industriei și energiei, Belaid Abdessalem, este însărcinat de către teroriști să intre în contact cu autoritățile austriece.

El părăsește sala de conferințe și aduce la cunoștință polițiștilor primele condiții: un aparat de radio, 25 de metri de funie pentru a-i lega pe prizonieri și foarfeci.

Polițiștii care au ocupat poziții pe clădirea „Ring” din apropiere, protejați de veste antiglonț și căști, cu armele în cumpănire, se îndepărtează pentru a lăsa să treacă țările. Una transportă un cadavru: al inspectorului Tichler; celelalte două — răniți. Inspectorul Leopolder și „Henry”, tînărul te-

rorist lovit în plin de o rafală de pistol-mitralieră, care are destulă energie pentru a cere polițistilor să-l ducă lângă colegii lui; dacă nu, aceștia vor face să sară în aer clădirea O.P.E.C., cu toți oștaciți.

Ministrul algerian al petrolului, care face naveta între comando și autoritățile austriece, confirmă această hotărâre. Teroriștii nu vor părăsi Viena fără colegul lor, „Henry” va rămâne trei ore și jumătate pe masa de operație înainte de a fi readus lângă colegii săi.

Dar aceasta nu e singura pretenție a comandoului; puțin după ora trei după-amiază, ministrul algerian iese din nou de la secretariatul O.P.E.C., aducând un comunicat în limba franceză. Dacă autoritățile austriece nu vor accepta să-l transmită la radio și televiziune, comandoul va executa cîte un oștaci la fiecare sfert de oră și va arunca imobilul în aer.

Totodată, Abdessalem predă autorităților austriece un text de 16 rînduri, dictat de „Salem” și redactat în engleză:

„Cerem citirea comunicatului nostru la rețeaua de radio și televiziune austriacă peste două ore, din oră în oră.

Un autocar, cu ferestrele camuflate cu perdele, să fie gata să ne conducă la aeroportul din Viena, mîine la ora 7. Acolo, un avion D.C.-9 cu rezervoarele pline, cu un echipaj format din trei oameni, să fie gata să ne conducă la destinație, împreună cu oștaciți.

Orice întîrziere, provocare, sau tentativă de abordare neautorizată, sub orice pretext ar fi, va pune în pericol viața oștaciților”.

Comunicatul — un text de șapte pagini — este, în limba franceză, înșesat de formule abstracte și stingace. Totul lasă să se întrevadă că e vorba de o traducere.

Totuși, două idei majore se desprind din comunicat: Organizația de care aparțin teroriștii pare să fie ostilă atît națiunilor care susțin „imperialismul americano-israelian”, cît și statului israelian însuși. Ea stigmatizează „aceste regimuri care au început să se teamă de forța crescîndă a rezistenței arabe (...)”, s-au întors către stăpînii lor americani și au acaparat cea mai mare parte a bogățiilor petroliere din lumea arabă”.

Pentru a face dovada că grupul de comando are în mod sigur intenția de a arunca în aer imobilul, în cazul în care comunicatul nu e citit la radio și televiziune, „Salem” instalează în sala de conferințe o bombă, prevăzută cu un dispozitiv electric de explozie. Teroriștii se grupează lângă detonator.

Se lasă noaptea, luminile se aprind.

Deodată, „Salem” strigă:

— Eu sînt „Carlos”, faimosul „Carlos”!

Tînărul exultă aproape, dezvăluindu-și identitatea.

— „Carlos”, da, eu sînt „Carlos”!

Miniștrii prizonieri își adună amintirile: „Carlos”... „oci-gasul din strada Toullier”, tînărul venezuezean care a omorît doi inspectori ai D.S.T. în iunie 1975; „Carlos”, „craierul” luării de oștaci de la ambasada Franței din Haga, unde un comando al „Armatei roșii japoneze” a schimbat libertatea ambasadorului Franței și a altor oștaci pe cea a unui din membrii săi, închis la Paris.

Șeicul Yamani tresare; știe că figurează de mulți ani pe o listă și cere lui „Carlos” permisiunea să ia o foaie de hîrtie pentru a scrie o scrisoare de adio familiei sale. I se permite și ministrul începe să-și redacteze testamentul. Cu grijă; știe că tînărul venezuezean nu a glumit niciodată.

Karl Läger Ring este pustie; circulația tramvaielor și automobilelor e deviată. Trotuarele sînt goale. Doar cîteva mici grupuri de curioși și de ziarisți frîmîntă zăpada murdară, la cîteva zeci de metri de intrarea în imobilul asediat, urmîrind cu privirea umbrele care se profilează din cînd în cînd la ferestrele primului etaj; teroriștii, oștaciți? Trăgătorii de elită ai poliției vieneze își tin degetele crispate pe trăgaciul armelor cu lunetă. Nimeni nu îndrăznește să tragă de teamă să nu impuște un nevinovat sau să declanșeze un masacrul. Și, în timp ce minutele trec, comentariile se înmulțesc, devin sarcastice.

Patru poliști pentru a asigura securitatea delegațiilor O.P.E.C.! Un imobil în care, practic, toată lumea putea intra nestîngerită. Teroriștii și-au putut permite cochetăria de a-l saluta pe polițistul „de gardă” de la parter, înainte de a lua ascensorul către primul etaj, aflînd de la ziarisții staționați în hol că reuniunea își desfășura lucrările!

Dar chiar secretariatul general al O.P.E.C. a indicat autorităților austriece că e inutilă întărirea pazei. Cine să atace O.P.E.C., ai cărei membri sînt în majoritate țări arabe! Într-o țară în care extremismul are puțini adepți și ai cărei tineri, mult mai puțin politizați decît în Franța sau R.F. Germania, nu au cunoscut nici „Mai 1968”, nici „Gruparea Baader-Meinhof”. Desigur, siguranța austriacă posedă în arhivele sale teancuri de manifeste distribuite în mod regulat de grupuri de studenți palestinieni, dar nimeni — nici chiar ambasada Israelului — nu le lua în serios. Nu, Viena, spre deosebire de Paris, nu intra de obicei în atenția terorismului internațional.

„Carlos”, care știe că polițiștii stau cu armele îndreptate către toate ferestrele clădirii, consideră că nu trebuie să riște nimic. El ordonă uneia din secretele să tragă perdelele. Karin Wetter ezită : îl e frică. Și dacă polițiștii o vor confunda cu unul din membrii bandeii și vor trage ?

— Nu vor îndrăzni, îi spune „Carlos”.

Și dacă vor îndrăzni ? Oare nu chiar el, „Carlos”, se gândește la o asemenea ipoteză ? Nu îi este, oare, teamă că profilul său de vultur a fost reținut în timp ce urca în fruntea comandoului și că polițiștii, recunoscându-l, îl vor ținti ?

— Nu vor îndrăzni !

Karin trage cit poate de repede perdeaua mare, de culoare închisă a sălii de conferințe, nu fără a arunca o privire rapidă către șeful comandoului. Acest nas acvilin, părul negru... oare e chiar el, renumitul „Carlos” ?

La ora 18,22, guvernul austriac hotărăște să dea curs cererilor teroriștilor și să difuzeze la radio și la televiziune textul comunicat de aceștia. Textul este citit din două în două ore până la 4 dimineața.

Rămâne de îndeplinit cea de-a doua cerință a comandoului : de a pleca a doua zi dimineața din Viena, cu avionul, către destinația pe care o dorește, împreună cu ostaticii.

Și asupra acestui punct, guvernul austriac își dă acordul. El va explica, după dramă, că nu avea de ales : nu putea să pună în pericol viața mai multor zeci de persoane, încercând să împiedice comandoul de a se sustrage justiției.

Mai întâi, cere tuturor ostaticilor să trimită niște declarații, semnate de miniștrii prizonieri, prin care recunosc că acceptă să părăsească țara împreună cu comandoul. Totuși, cancelarul cere ca toți funcționarii O.P.E.C. care locuiesc în Austria să fie puși în libertate, înainte de plecare. A treia condiție : comandoul va trebui să-și dea cuvântul că-i va elibera pe toți ceilalți ostatici imediat ce vor sosi la destinație. Dar, oare, cum să-ți imaginezi că grupul de comando se simte legat prin această promisiune ?

Vehiculul cerut de teroriști staționează în fața ușii imobilului ; e un autocar al Bundespostului cu perdele trase în dreptul scaunelor pasagerilor. Din prudență, „Carlos” inspectează vehiculul înainte de a începe îmbarcarea.

— Totul e în ordine !

Nu-și poate înfrîna un suris de satisfacție. Un covor roșu, și îmbarcarea ostaticilor și a comandoului s-ar putea asemăna cu plecarea unei delegații oficiale...

Membrii comandoului se arată mai puțin nervoși.

Tinărul arab, care toată noaptea nu a încetat să se joace cu fițilul de exploziv, l-a aruncat acum. Femeia, care cu câteva ore în urmă îl doboră pe inspectorul Tichler, apoi pe un membru al găzdi O.P.E.C., pare și ea mai calmă. Pune piedica de siguranță la automatul său.

Reprezentanții emiratelor Golfului Persic, ai Iranului, Arabiei Saudite, cu ochii înroșiți de nesomn, livizi, cu ceasrăcine, urcă liniștiți în autocar. Unul dintre teroriști, având aer degajat, supraveghează operația, cu automatul în mână.

— Vedeti că nu v-am împușcat ?

„Carlos” trimite un ultim zimbet către Karin. Șeful teroriștilor poate fi mîndru. Toate cerințele i-au fost satisfăcute. A obținut chiar ea european rînit la abdomen în cursul primelor minute ale dramei să i se alăture în avion.

— Il vrem, viu sau mort !

Însărcinatul cu afacerea cu Irakului nu a lăsat autorităților austriece nici un dubiu în această privință. Comandoul nu va părăsi Viena fără „Henry”. Alimentat cu butelii de oxigen, el este condus în zori la avionul liniilor aeriene austriece.

Convoitul se pune în mișcare. Așezat lângă gofer, unul dintre teroriști își agită triumfător pistolul-mitrălieră, făcînd semne curioșilor îngrămădiți la citeva sute de metri. Ostaticii par liniștiți.

La ora cînd autocarul intră pe aeroport, nimeni nu știe încă, în afară de „Carlos” și de complicii săi, în ce direcție va zbura avionul ?

Convoitul s-a oprit aproape de pasarella din spate a avionului D.C.-9. Un terorișt coboară și urcă la bord pentru a inspecta avionul. Ostaticii nu-și mai pot stăpîni neliniștea. Ziaristi, tînuți la mai multe sute de metri depărtare, văd perdelele agîtîndu-se, fețe aparînd pentru citeva secunde la ferestre.

Totul e bine. Teroriștul urcat la bord pentru inspecția interiorului avionului dă semnalul de îmbarcare : „pasagerii” urcă pasarella în grupuri mici de șapte-opt persoane. La ora 9, totul e gata. „Carlos” coboară pentru ultima oară din avion ; cu blazonul său de piele, are aerul unui turist care pleacă în vacanță.

Tinărul întinde mina ministrului de interne austriac Rössch. Acesta, automat, răspunde prin același gest. „Carlos” se scuză că a fost obligat să amestece Austria în această afacere.

Avionul teroristilor decolează la ora 9,16. Imediat ce aparatul atinge altitudinea de croazieră, teroristii ordonă echipajului să se îndrepte spre sud, în direcția aerodromului Casei Albe din Alger. „Carlos” este destins și conversează cu prizonierii. Terorista cu bonetă de lină supraveghează prizonierii și patrulează pe culoarul central, cu pistolul-mitrălieră în mână.

Patru ore de zbor. Cînd aparatul aterizează la Alger, o ambulanță echipată cu butelii de oxigen vine în viteză către avion în întîmpinarea teroristului rănit. Autoritățile algeriene sînt deja la fața locului. „Negocierile” vor putea începe. Căci această surprinzătoare luare de ostatici încă nu s-a sfîrșit.

Care o fi fost conținutul convorbirii dintre „Carlos” și autoritățile algeriene? Secretul lor a fost bine păstrat. Dar Algeria difuzează și ea comunicatul teroristilor. Reprezentanții săi lasă grupul de comando să plece fără a discuta nici cu miniștrii țării arabe, nici cu reprezentantul Iranului. Ministrul algerian al petrolului, autorizat și el să părăsească avionul, ca și delegații sud-americani (Venezuela și Ecuador), gabonezi și nigeriani, urcă în avion în semn de „solidaritate cu colegii lor”.

La cinci minute după plecarea avionului, ministrul algerian al afacerilor externe dezvăluie, la Alger, planul comandoului: fiecare ostatic va fi eliberat în țara de origine după difuzarea comunicatului teroristilor.

La Tripoli, totul se petrece conform planului: ministrul libian este eliberat. Radio Tripoli difuzează și el comunicatul teroristilor.

Totuși, comandoului nu-și poate urma drumul după cum a prevăzut: echipajul austriac al avionului, epuizat, este incapabil să mai continue „turneul” și nu există nimeni care să-l inoculească.

Ce este de făcut în aceste condiții? „Carlos” și oamenii săi hotărăsc să se întoarcă la Alger — Casa Albă — cu restul ostaticilor. Comandoului a obținut satisfacție în Iran, fără ca măcar să fi aterizat pe aeroportul din Teheran: televiziunea a difuzat în extenso textul comunicatului.

La ora 3,35, avionul, cu rezervoarele aproape goale, aterizează din nou pe pista Casei Albe. Membrii comandoului „negociază” „predările” cu autoritățile algeriene. Către ora 6 dimineața, cele două părți ajung la un acord: „Carlos” și oamenii săi coboară din aparat, predau armele polițiștilor care-i așteaptă la picioarele pasarelilor și pleacă în viteză cu mașinile. Ostaticii sînt eliberați. Astfel se sfîrșește una din cele mai uimitoare luări de ostatici ale timpurilor moderne.

„Gruparea Baader-Meinhof” a descins din alte grupări, așa cum va rezulta din cele ce urmează.

Baza teoretică a „Mișcării 2 iunie” (Bewegung des 2 juni) a cărei emblemă este o stea roșie și un pistol-mitrălieră, amintește de cea a organizației franceze „Stinga proletară”, cu care simpatiza Jean-Paul Sartre, sau de „Lotta continua” (Lupta continuă) din Italia, grup extremist născut în anul 1969. Anarhiștii germani vor să aducă o soluție „militară” conflictelor de muncă.

Mișcarea își trage numele de la ziua de 2 iunie 1967, dată la care șahul Iranului a făcut o vizită în Berlinul de Vest. Un student, Benno Ohnesorge, fusese ucis de un polițist în timpul manifestațiilor organizate în semn de protest împotriva prezenței suveranului în vechea capitală a Reichului.

Figura de primă mărime a „Mișcării 2 iunie” este tânărul Fritz Teufel. El a devenit repede unul dintre teroristii cei mai temuți din R. F. Germania. Dealtfel, i se recunoaște o contribuție însemnată în organizarea răpirii președintelui Uniunii creștin-democrate, deputatul Peter Lorenz, în februarie 1975. Timp de mai multe luni, Teufel și complicitii săi fac recunoașterea pe teren, notează în mod amănunțit plecările și revenirile deputatului, ora la care pleacă de acasă în fiecare dimineață. E aceeași muncă neobosită, de furnică, pe care au făcut-o și militanții E.T.A. la Madrid, cînd au proiectat, în 1973, răpirea președintelui guvernului spaniol, amiralul Luis Carrero Blanco. Lorenz ocupă o vilă spațioasă în Dahlem. Străzile liniștite, marginite de arbori, dau acestui cartier al Berlinului de Vest un aer provincial. Teroristii își dau ușor seama că nu le va fi deloc greu să se retragă nestingheriți pe aceste străzi puțin frecven-

tate, după ce vor fi dat lovitura. Deoarece casa este păzită în timpul nopții de poliție, ei hotărăsc să acționeze în dimineața zilei de 27 februarie.

Mercedesul negru al deputatului este blocat, la o distanță de 1.500 m de domiciliu, de două mașini. În câteva secunde, teroriștii ies din mașinile lor și-i obligă pe deputat să-i urmeze. Șoferul acestuia este împușcat, deoarece a încercat să se opună.

Acțiunea a durat mai puțin de trei minute. Răpirea, după cum declară chiar polițiștii, a fost concepută și realizată magistral. Deputatul va fi eliberat la 5 martie, imediat ce toți cei cinci deținuți de extremă stângă, eliberați în schimb, se vor afla în siguranță.

Dar aceasta nu e singura lovitură a lui Teufel: se bănuiește că ar fi făcut parte și din comandoul care l-a împușcat în 1974 pe președintele curții de apel a Berlinului de Vest, judecătorul Günther von Drenkmann.

Acest diavol pe cale de a se naște — „Teufel“ înseamnă „diavol“ în limba germană — s-a întâlnit, în 1969, cu trimișii teroriștilor arabi. Era însoțit de alți trei extremiști bine cunoscuți de poliție: Georg von Raush, care a animat un grup intitulat „Rebelii hașului“, un anume Dieter Künzelmann, care va fi condamnat puțin mai târziu pentru tentativă de omor și falsificare de documente oficiale, și Ingrid Siepmann, o tinăra ajutoare de farmacist, care va figura pe lista deținuților eliberați în urma răpirii deputatului Lorenz. Ea ispășea o pedeapsă de 12 ani pentru furt și posedare ilegală de arme de foc.

„Gruparea Baader-Meinhof“, după numele liderilor săi — Andreas Baader și Ulrike Meinhof — este cea de-a doua grupă extremistă care se face cunoscută, în R. F. Germania, în acest timp.

Nucleul „Frațiunii armatei roșii“ din R.F.G. este alcătuit din intelectuali autentici sau pseudo-intelectuali. „Mișcarea 2 iunie“ nu a aderat niciodată la tezele „Frațiunii armatei roșii“ din R.F.G., deși cele două grupări s-au ajutat, uneori, mai ales din punct de vedere logistic.

Prima lovitură a „Grupului lui Baader“ este incendierea, la 2 aprilie 1968, a două supermagazine din Frankfurt. Apoi au urmat și alte acțiuni:

La 29 septembrie 1970, în numai 10 minute, trei comandouri mascate și înarmate — o duzină de bărbați și femei — au luat cu asalt trei bănci, de unde au furat suma de 271.469,45 mărci vest-germane.

La 15 ianuarie 1971, două case de economii din Kassel au fost devastate de nouă atacatori, care au sustras 114.530 de mărci. Armele cu care s-a acționat erau aceleași, iar metodele, similare.

Era destul pentru a provoca minia ministrului de interne vest-german, Hans Genscher, care a hotărât crearea la nivel federal a unei comisii speciale anti-Baader. În fața amenințărilor teroriste, în cadrul reuniunilor parlamentare, „unijunea sacră“ a partidelor politice se reface din nou. Declarat inamicul public nr. 1, Andreas Baader și-a văzut capul ridicat la prețul de 440.000 de mărci pentru cel care-l va preda poliției.

Dar să revenim la prima lovitură. Cine sînt incendiarii? Andreas Baader, bineînțeles, logodnica sa, Gudrun Ensslin, fiică de pastor trecut la revolta activă, Thorwald Proll, student în istoria artei din Berlin, și Horst Söhnlein, actor de teatru.

Gudrun Ensslin începe ca o fată model, crescînd cuminte în presbiteriul protestant al tatălui său, împreună cu cei șapte frați și surori ale sale. O copilărie obișnuită, într-o atmosferă, la drept vorbind, cam rigidă. Nimic, în această perioadă, nu lasă să se întrevadă evoluția sa ulterioară, dar plecarea la Berlin, în 1964, va fi decisivă. Aici ea îl întâlnește pe Andreas Baader, pe care unii îl vor numi „geniul său rău“.

Fata debarcă deci la douăzeci și patru de ani în vechea capitală a Reichului, care este, în acea vreme, centrul contestațiilor extremiștii.

Andreas Baader, căruia Gudrun îi va fi devotată trup și suflet, este fiul unui istoric împușcat în timpul celui de-al doilea război mondial. S-a născut la München, în Bavaria, în 1943, și nu apucă niciodată să-și treacă bacalaureatul, spre marea dezamăgire a mamei sale.

Andreas-copil, ca și Baader-șef al unui grup extremist, mai târziu, nu vrea să asculte decît de el însuși și-i place să-și uimească anturajul, uneori, chiar punîndu-și viața în pericol.

Gudrun Ensslin îi va fi într-atît de devotată, încît polițiștii au impresia că se lasă intenționat prinsă, la cîteva zile după arestarea, la Frankfurt, a amantului său.

Celalți doi membri ai comandoului din Frankfurt sînt mai puțin cunoscuți. Thorwald Proll s-a născut în 1941 la Kassel, un oraș de provincie, în întregime distrus în timpul celui de-al doilea război mondial. După Abitur (bacalaureat) pleacă la Berlin, unde începe să studieze istoria artei la Freie Universität. Aici o va întâlni pe Gudrun Ensslin, venită și ea

la studii în vechea capitală a Reichului. Ca și Baader, el nu va exercita niciodată nici o profesie, trăind de pe o zi pe alta. Sühnelein s-a născut în 1942, în Turingia. Tatăl său este inginer. Locuiește din 1961 la Munchen, unde animă teatrul de avangardă, urcînd el însuși pe scenă.

Aceștia sînt deci cei patru tineri care hotărîsese, în aprilie 1968, să dea foc unor supermagazine din Frankfurt.

Locuiau pe atunci la Munchen, capitala Bavariei, în sudul R. F. Germania, unde se află una din cele mai importante universități din țară.

Sühnelein, Ensslin, Baader și Proff împrumută un Volkswagen de la un prieten și pleacă la Frankfurt. Ajung aici, la 2 aprilie 1968, la ora 5,30, după ce au gonit ca nebunii pe autostradă.

Dar le trebuie o gazdă! O trezese pe Cornelia, o prietenă, care acceptă în cele din urmă să-i primească. Ii explică vizita lor inopinată, povestind că au sosit la Frankfurt ca să închirieze un aparat de filmat. La ora 18 grupul se întilnește la cafeneaua „Schwille” de pe Grosse Bocken-Heimer-Strasse: peste o jumătate de oră, Baader și Ensslin intră în marele magazin „Kaufhof Schneider”.

Cei doi teroriști vor să studieze terenul pentru a hotărî unde să plaseze bombele incendiare.

Cuplul urcă la etajul trei, încercînd pe cît posibil să nu atragă atenția vinzătorilor și paznicilor. Pentru a îndepărta orice bănuială, ei întirzie îndelung în jurul unui șezlong. Reperează, în trecut, locurile cele mai bune: raionul pentru îmbrăcămintea de damă, la primul etaj, raionul de mobilă, la etajul trei. Lemnul, ca și țesăturile, sînt materiale ușor inflamabile.

La ora 18,30, cei doi incendiatori intră din nou în magazin, dar de astă dată funcționarii au tot timpul să-i observe. „Kaufhof Schneider” se va închide peste cîteva minute: unele scări mecanice s-au și oprit, iar vinzătorii li privesc iritați pe acești noi clienți care riscă să le întirzie plecarea. Dar Baader și Ensslin nu vor rămîne dect cîteva minute: aleargă la etajul întâi și pun o bombă incendiară pe un dulap, apoi urcă la etajul trei. Vinzătorii au plecat și nimeni nu-i vede pe Baader și nici pe complicea sa cum plasează o altă bombă într-un dulap rustic.

La miezul nopții — mai precis la ora 23,53, după cum afirmă martorii — focul face ravagii: cu cîteva minute mai înainte ca alte bombe cu acțiune intruzivă să explodeze într-un

al doilea mare magazin. Comandoul și-a plasat de astă dată bombele la raionul de paturi. Pagubele sînt considerabile: mai bine de două milioane de mărci, numai la magazinul „Kaufhof Schneider”.

Cîteva zile mai tirziu, cei patru teroriști sînt arestați. Gudrun Ensslin va fi victima minuziozității cu care a fost pregătit atentatul: polițiștii vor descoperi asupra ei mici fișe pe care își notase cu grijă „ingredientele” necesare fabricării unei bombe incendiare, indicînd cantitățile exacte cerute pentru amestecul exploziv.

Procesul lor va începe peste cîteva luni. Sînt condamnați la patru ani închisoare, dar vor fi eliberați la 13 iunie 1969, după 14 luni de detenție, în așteptarea confirmării verdictului de către Curtea federală.

Doar Sühnelein va accepta să se întoarcă în celula sa: complicității sale preferă să dispară. Nu pentru mult timp, în ceea ce-l privește pe Baader: la 4 aprilie 1970 el este din nou arestat, dar colegii lui îl ajută să evadeze la 14 mai. Este data la care va pleca în Orientul Mijlociu spre taberele arabe.

Baader va regăsi, aproape de Amman, yreo zece alți anarhiști: pe Gudrun Ensslin, bineînțeles, iubita lui, dar și pe o tinăra intelectuală cu numele de Ulrike Meinhof, cea care-l ajutase să evadeze din închisoare, la 14 mai 1970: Baader ceruse să lucreze în biblioteca institutului de științe sociale din Berlin, sub pretext că scrie o carte (aici, tinăra femeie vine să-l întilnească, împreună cu alte două complice, înarmate cu pistolete și grenade lacrimogene, iar un funcționar, care încearcă să se interpună, este rănit grav).

Această lovitură consacră ruptura tinerei Meinhof de societate. Pînă atunci, ea fusese una din ziaristele contestatoare la modă, cele mai „lansate” din R. F. Germania. Redactor șef la „Konkret”, un hebdomadar cu caracter erotic, ea era în acea vreme invitată la toate seratele înaltei societăți hamburgheze. Cînd a debarcat în taberele arabe, ea nu era totuși dect la începutul „carierii” sale în serviciul terorismului.

Baader îl găsește, în Orientul Mijlociu, și pe avocatul Horst Mahler, care l-a apărut, cînd a fost dat în judecată, după incendierea celor două mari magazine din Frankfurt.

Baader, Teufel și Ulrike Meinhof revin după numai patru luni în R. F. Germania, conșivi că pot contribui de o manieră hotărîtoare la „deruta imperialismului” și dormici, poate, să dovedească” gazdelor lor din Orientul Mijlociu că nu sînt — în ciuda aparențelor — niște teroriști de salon.

I-au ajutat oare cu ceva aceste luni de antrenament în taberele arabe? Fără îndoială, altfel — după cum susțin polițiștii germani — în acțiunile lor ar fi lăsat mai multe „urme” și ar fi acționat cu mai puțină precauție. În orice caz, atențatele și spargerile se înmulțesc în R. F. Germania, după revenirea teroristilor din Orientul Mijlociu.

În septembrie 1970, trei bănci din Berlinul de Vest sînt devastate (prada: 220.000 de mărci), apoi se înregistrează atentate cu bombe. În noiembrie, membri ai „Grupării Baader-Meinhof” pătrund prin efracție, în localul primăriei din Lang Gons (regiunea Hesse). Fără pașapoarte și sigiliile oficiale care vor fi folosite ulterior de teroristi. În bagajele lui „Carlos”, la Paris, se vor găsi pașapoarte și sigiliile provenite din această spargere.

Pofta pentru violență a „Grupării Baader-Meinhof” s-a dublat, Ulrike Meinhof a devenit peste noapte de un nihilism turbat. „Spiritul de distrugere, spunea ea, este un spirit creator. Distrugeți pe cei ce vă distrug! Un act criminal este prin el însuși un act politic”.

Sinistrelle chemări ale căpeteniei n-au întîrziat să prindă viață. În mai 1972, bombe cu explozie întîrziată, umplute cu fosfor, explodau la Heidelberg, în Cartierul general al armatei S.U.A. din R. F. Germania, omorînd trei oameni. Revendicînd cu mîndrie acest atentat, „Gruparea Baader-Meinhof” afirma că l-a comis în semn de represalii împotriva bombardamentelor americane în Vietnamul de Nord. O operație identică a avut loc la Frankfurt pe Main, și aici pierind un soldat american.

La Augsburg și München, sub efectul exploziei bombelor, au sîrit în aer comisariatele de politie. Apoi, soția unui judecător, înărcinat cu anchetarea celor ce aveau cunoștință de „Gruparea Baader-Meinhof”, a fost rănită de o bombă cu explozie plastic, în momentul cînd a întors cheia de contact a mașinii sale. La Hamburg, sediul grupului de presă „Springer”, dușmanul extremismului vest-german, a fost dinamitat în mai multe rînduri.

În cursul acestor atentate au fost uciși sau răniți mulți cetățeni vest-germani nevinovați, opinia publică fiind șocată în așa măsură, încît a reclamat prinderea urgentă a teroristilor.

Politia și-a înmulțit eforturile pentru arestarea partizanilor violenței. Mult timp însă acest lucru nu a fost posibil, deoarece teroristii, deși se aflau prețutindeni, nu erau de găsit.

Atunci a intervenit populația însăși. Din toate orașele R. F. Germania, „Kripo”¹ primea scrisori sau indicii în legătură cu prezența vreunui dintre complicii lui Baader.

Multe dintre aceste informații erau însă pură fantazie. Totuși, autoritățile au primit și informații demne de încredere. Așa s-a aflat că teroristii și-au instalat cartierul general undeva în nordul R. F. Germania. Imediat s-a declanșat o uriașă vînațoare de oameni; trei mii de polițiști înarmați cu revolvere, puști și pistoale automate, ajutați de elicoptere, au împlănit zonele Bremen și Hamburg, barînd drumurile și controlînd toate mașinile B.M.W. Cinci mașini cu această marcă au încredut să scape, iar șase persoane au fost interogate, dar, din păcate, nici una n-a fost reținută ca suspectă.

Baader și partizanii săi erau greu de găsit, pentru că dispuneau și de o tehnică de a se ascunde bine pusă la punct.

În momentul cînd intrau în posesia unui apartament, schimbau imediat închizitorile, pentru ca nici proprietarul să nu mai poată pătrunde. Apoi camuflau ferestrele cu perdele groase și se mulțumeau să doarmă pe saltele pneumatice, învelindu-se cu păături. Preferau să închirieze apartamente situate, de regulă, în cartierele centrale, în imobile prevăzute cu garaje și cu mai multe intrări. Totodată, căutau ca proprietarul să fie medic sau avocat, pentru ca portarul să nu i se pară anormal că intră și persoane străine.

Înainte de atacării unui obiectiv teroristii din „Gruparea Baader-Meinhof” se foloseau de un complice care patula la bordul unei mașini echipate cu instalații de bruiaj, pentru a incomoda, în caz de nevoie, mesajele poliției. De asemenea, înainte de a ataca, teroristii rețineau pe dinafară numărul de telefon al unei clinici particulare, la care apelau în eventualitatea că vreunul dintre ei ar fi fost rănit.

Cu toate aceste precauții, ora fatală pentru ei se apropia cu pași repezi.

În ziua de 15 iulie 1971, la Hamburg, într-o încălțare cu poliția, doi membri ai grupului au fost uciși. Un B.M.W. a forțat cordonul poliției și a încercat să scape. Nereușind, din mașină a coborît o tînară care a început să tragă cu revolverul asupra polițiștilor. Această au crezut că, în sfîrșit, o au în fața lor pe misterioasa Ulrike Meinhof. Unul dintre ei a ochit și a doborît-o fără ezitare. Se înșelaseră însă și de data aceasta; victima nu era Ulrike Meinhof, ci Petra Schelmer,

¹ „Kripo” — poliția criminală — abreviere în lb. germană. (N.R.)

o coafeză de 20 de ani, aparținând și ea „Grupării Baader-Meinhof”.

La Frankfurt pe Main, orașul începuturilor lui Baader, cercul poliției se va strînge inexorabil în jurul acestuia. În nordul orașului, într-un imobil de trei etaje, Baader și încă doi complici, unul în vîrstă de 27 de ani și celălalt de 30 de ani, își duceau activitatea în tăcere. Un garaj de la subsol era folosit drept laborator pentru confecționarea mașinilor infernale care au servit la săvîrșirea atentatelor. În cea mai mare parte, materiile explozive le fuseseră furnizate de către frații lor arabi. Baader și oamenii săi și-au luat, ca de obicei, toate măsurile de precauție: imobilul dispunea de mai multe ieșiri și fiecare terorist avea, oricînd, la dispoziție o mașină gata să demareze. Nu prevăzuseră totuși că, odată descoperiți, pot fi încercuți de forțe polițienești susținute de mașini blindate.

În zorii zilei de 1 iunie 1972, poliția ruga, prin portvoce, populația din împrejurimile ascunzătorii teroristilor să fie calmă și să nu iasă din case. Apoi a răsunat somația binecunoscută: „Baader, predă-te!” Răspunsul a fost o rafală de armă automată. Atunci, poliția a lansat grenade lacrimogene și, după un asalt dur, teroristii au fost capturați vii și nevătămați. Andreas Baader a luat astfel din nou drumul închisorii.

În schimb, Ulrike Meinhof a continuat să aierge, să se ascundă, să nascocoască proiecte îndrăznețe, printre care și unul ce viza eliberarea unor detinute din închisorile pentru femei din Berlinul Occidental și de lângă Düsseldorf. După un timp relativ scurt a sîrșit și ea prin a fi capturată de poliție și trimisă la închisoare. Privită de aproape, Ulrike Meinhof apare ca adevăratul creier al „Grupării Baader-Meinhof”. Trăsătura dominantă a caracterului ei este intransigența. Îndrăgostită absolut, Ulrike Meinhof s-a impus ca un personaj ce nu admite compromisul, logică pînă la absurd, nu lipsită de o mare doză de romantism germanic, adică excesiv. Numai așa poate fi explicat faptul că dintr-o veche militanță pacifistă¹ ea s-a transformat, la 34 de ani, într-o teroristă de temut.

După întemnițarea liderilor, membrii „Grupării Baader-Meinhof” au continuat să acționeze, fiind implicați în numeroase acțiuni: luări de ostați, jefuiri de bănci, șantaj și atacuri violente împotriva poliției, așa cum vom vedea în paginile următoare.

¹ În anii studenției, Ulrike Meinhof fondase un „Comitet împotriva bombei atomice” (N.R.).

Revoluții din „Grupul lui Baader” consideră că a comite spargeri este un act politic. Unii spun că a fura dintr-o bancă nu este un act politic. Dar de cînd finanțarea unui organism politic nu este o problemă de ordin politic? Luptătorii („guerilleros”) latino-americani numesc spargerile „confiscări”. Nimeni nu pretinde că un hold-up, în sine, schimbă ceva în sistemul social în vigoare, dar rezolvă problema finanțării unei organizații. Este pe deplin justificat din punct de vedere logistic, întrucît problema finanțării este nerealizabilă într-un alt mod. Este justificat din punct de vedere politic deoarece este vorba de o confiscare.

Este o teorie scumpă noilor teroristi, născuți de societatea de consum a secolului XX, care se întîlnește atît în textele „Fracțiunii armatei roșii” din R.F.G., „Armatei roșii japoneze”, cit și ale altor organizații.

— Pentru pașaportul meu...

Portarul de gardă de la parterul ambasadei ridică ochii către vizitator. Reprezentanța diplomatică germană este la câteva sute de metri de parcul „Gärdet”, în care suedezii vin la iarbă verde, duminică, cu familia, în anotimpul cald.

— Adresați-vă secției consulare...

Dar nu mai are timp să-și termine fraza. Tinărul scoate din buzunar un pistol, iar alte patru persoane pătrund în hol: trei tineri și o tinăra. E amiaza.

Comandoul navălește în interiorul clădirii după ce neutralizează portarul. Politistul de pază din fața imobilului nici măcar nu-și dă seama de acțiunea lor. În câteva minute, cei cinci teroriști pun stăpînire pe vreo douăzeci de ostatici, printre care ambasadorul B. F. Germania, Dietrich Stöcker, atașatul militar, lt. col. Andreas von Mirbach, consilierul comercial Heinz Hillegaart — un bătrîn la un an înalțe de pensie.

Vreo zece funcționari și vizitatori reușesc totuși să fugă și să dea alarma. Dar cînd primii polițiști sosesc la fața locului, în clădire răsună rafale de pistol-mitralieră. Atașatul militar von Mirbach este grav rănit. Nu mai are de trăit decît câteva ore.

Suedezii ar fi înclinați să riposteze dur, dar evacuează parterul ambasadei la cererea diplomaților care au reușit să scape. Într-adevăr, autoritățile de la Bonn vor să încerce toate mijloacele pentru a cruța viețile oamenilor și trupele de sor ale siguranței suedeze bat în retragere.

Hausner, șeful comandoului, și colegii lui au telefonat deja unei agenții de presă din Stockholm pentru a-și face cunoscute

condițiile: guvernul vest-german trebuie să elibereze 20 teroriști, printre care Andreas Baader și Ulrike Meinhof, în caz contrar ostaticii fiind executați. De asemenea, membrii comandoului vor trebui să primească fiecare cîte 20.000 de dolari și să fie conduși la aeroportul din Frankfurt pentru a zbură cu avionul către o țară la alegere. Televiziunea vest-germană și suedeză vor transmite în direct piecurea lor. Teroriștii pun această ultimă condiție din două motive: mai întîi pentru a face cunoscută prin publicitate acțiunea lor, dar și pentru a fi siguri că instrucțiunile lor vor fi bine executate. Ei dispun într-adevăr la ambasada de un televizor și vor putea supraveghea împrăcarea și decolarea colegilor lor.

Și tinerii precizează:

— Sintem „Comandoul Holger Meins”, din „Gruparea Baader-Meinhof”.

Au dat grupului lor numele unui „martir”: Holger Meins, un fotoreporter de presă, decedat la 9 noiembrie 1974, în vîrstă de 33 de ani, în urma unei greve prelungite a foamei în închisoarea din Wittlich.

Meins intrase în „Gruparea Baader-Meinhof” în 1970 pentru a o „împune” — după propriile lui declarații — societății și s-a integrat repede în slul grupului, supunîndu-se cu fascinație ordinelor lui Andreas Baader.

În 1970, a petrecut patru luni în închisoare, după un atentat eșuat contra unui automobil al poliției. Polițiștii au notat numărul automobilului său, dar tribunalul l-a eliberat din lipsă de probe. În septembrie 1971, era bănuît de a fi participat la o încăierare cu polițiști, la un parking de pe autostrada Karlsruhe-Bassel, în împrejurimile orașului Freiburg, unde un polițist a fost grav rănit. Ziarele italiene au afirmat că nu era străin de asasinarea comisarului Luigi Calabresi, responsabil, după opinia extremiștilor italieni, de moartea unui terorist, Giuseppe Pinelli. Calabresi fusese șeful poliției politice milaneze. Meins a fost arestat la 1 iunie 1972, la Frankfurt, împreună cu Baader.

Locotenent-colonelul von Mirbach, prima victimă a „Comandoului Holger Meins”, agonizează. Grav rănit la cap, e în stare de inconștiență și pierde mult sînge.

Membrii comandoului nu se înduioșează nicidecum în fața muribundului pe care-l rețin prizonier.

Polițiștii suedezi și reprezentanții guvernului vest-german îi imploră prin telefon pe teroriști să elibereze rănitul. Dar „Comandoul Holger Meins” nu redează: nici vorbă să elibereze

măcar un singur ostatic, altă timp cât autoritățile de la Bonn nu se arată gata să cedeze cerințelor lui. Totuși, respirația rănitului este din ce în ce mai slabă: un glont i-a atins abdomenul, un altul, capul, iar o rafală de armă automată i-a zdrobit un braț.

Către ora 16, în sfârșit, teroriștii acceptă ca rănitul să fie scos din ambasadă. Polițiștii însărcinați cu evacuarea lui vor trebui să intre în ambasadă dezbrăcați. Teroriștii se tem că brancardierii, ascunzând arme sub bluze, să nu încearcă să-i atace, pătrunzând în local. Poliția suedeză se supune acestor cerințe: doi oameni, numai în slipuri, pătrund în clădire și urcă la etajul trei cu o targă. Aici agonizează diplomatul.

Cei doi polițiști ies după câteva minute, transportând rănitul înșingurat. El va muri la câteva minute după sosirea la spitalul Karolinska.

Inițial „Gruparea Baader-Meinhof” planificase să atace ambasadă vest-germană din Roma. Planul, în principiu, era în fel cu cel aplicat la Stockholm: intrarea prin surprindere, luarea ambadorului și a unui număr cât mai mare de ostatici, determinarea punerii în libertate a lui Andreas Baader, Ulrike Meinhof și altor lideri ai grupului, încarcerarea în R. F. Germania în așteptarea procesului. Din fericire pentru ambasadorul Meyer Lindberg, proiectul a trebuit să fie abandonat: autoritățile italiene aflaseră cîte ceva, iar supravegherea fusese întărită la frontieră, ca și în jurul reprezentanței diplomatice. Acțiunea devenind astfel prea riscantă, „Comandoul Holger Meins”, hotărăște să acționeze asupra ambasadei vest-germane din Suedia.

Acțiunea a fost minucios pregătită: comandoul avea deja experiența luărilor de ostatici anterioare și era sigur că autoritățile de la Bonn vor ceda.

Guvernul austriac nu-l lăsase pe „Carlos” și trupa lui să plece cu ostaticii, cu cîțva timp în urmă?

La ora 14, la două ore de la începutul dramei, cancelarul Schmidt, la Bonn, a reunit un „stat-major de criză”: președinții celor trei partide ale Bundestagului, șefii grupurilor parlamentare și ministrii-președinți ai mai multor landuri.

Același stat-major s-a reunit și cu cîteva luni mai înainte în împrejurări analoge, pentru a hotărî asupra atitudinii guvernului față de cerințele răpitorilor președintelui Uniunii Democrat Creștine din Berlinul de Vest, Peter Lorenz.

Guvernul hotărîse atunci să accepte condițiile răpitorilor: cinci teroriști periculoși, printre care Gabriele Kroecher Tiedemann (care va fi, puțin după aceea, alături de „Carlos” în luarea de ostatici de la conferința O.P.E.C. din Viena), au fost eliberați.

„Comandoul Holger Meins” și Baader (care așteaptă să fie eliberat) sînt convinși că Bonnul va avea și acum aceeași atitudine.

Ministrul suedez de justiție, Geijer, își asumă responsabilitatea negocierilor. Cînd îi anunță pe teroriștii din „Comandoul Holger Meins” că Bonnul nu e dispus să cedeze, aceștia refuză, mai întîi, să creadă. Li se pare că este vorba de o manevră destinată să-i facă să cedeze. Dar ministrul de justiție suedez insistă.

„Cînd m-au crezut, în cele din urmă — va spune ministrul — mi-au răspuns că situația nu se schimbă și că vor începe să execute tot oră în oră cite un ostatic.”

Ministrul încearcă să negocieze. Oferă comandoului posibilitatea de a părăsi țara și garantează securitatea în timpul transportului la aeroport. Poliția nu va interveni, cu condiția ca ei să elibereze ostaticii nevătămați, gestul fiind deja o mare concesie din partea autorităților suedeze, despre care se crede că ar fi consultat Bonnul înainte de a lua această hotărîre.

— Ultimatumul nostru rămîne valabil. La ora 22 vom împușca un ostatic. Dacă atacați ambasadă, o vom arunca în aer. Nu vom pleca de aici. Victoria sau moartea !

Sute de polițiști, protejați de veste antiglont și de căști, încercuiesc ambasadă, ascunși în spatele boschetelor și automobilelor. Imobilul este luminat de cîteva proiectoare a căror lumină străbate ploaia care a început să cadă. Zece specialiști din Bundeskriminalamt au sosit de la Berlin la bordul unui avion militar.

Oamenii sînt gata de atac: șeful poliției vrea să-i neutralizeze pe teroriști cu gaze asfixiante. Orbiți de lumina proiectoarelor, teroriștii abia disting siluetele camuflate ale trăgătorilor de elită și masa sumbră a ambulanțelor și mașinilor de pompieri care staționează de cîteva ore lingă ambasadă.

La ora 22,20, pistoalele-mitralieră îi fac pe polițiști să tresară: ultimatumul teroriștilor a expirat de douăzeci de minute și comandoul s-a ținut de cuvînt. Soarta a vrut ca ei să-l împușce pe unul din cei mai bătrîni diplomați, consilierul comercial Heinz Hillegaart, de șaiseci și patru de ani, care se

pregătea să-și petreacă anii de pensie într-un orașel din sudul R. F. Germania.

După câteva minute, întreg cartierul se cutremură : teroriștii fac să explodeze bombe incendiare. O întreagă aripă a ambasadei ia imediat foc. Bucăți de zid zboară la mai multe sute de metri, semănând groaza : teroriștii trag rafale de pistol-mitralieră.

Tropele de șoc ale poliției suedeze declanșează atacul.

Un strigăt țâșnește din mijlocul fumului înecăcios. E unul din primii pompieri care pătrund în clădire.

— Sînt supraviețuitori!

Rudele diplomaților ostatici speră din nou. Salvatorii îi scot dintre flăcări pe ambasadorul R. F. Germania, care e rănit la mîini și are timpanele sparte; ceilalți ostatici sînt, aproape toți, mai mult sau mai puțin răniți.

Teroriștii, care au comis o primă eroare strategică, crezînd că Honnul va ceda din nou în fața șantajului, au mai comis una — tehnica de această dată — în ultimul act al dramei: încălecură explozivă pusă în localul ambasadei — la al treilea etaj — trebuia să explodeze mai tîrziu cu cîteva secunde, rămînîndu-le astfel timpul necesar pentru părăsirea clădirii. Surprîși de explozie, au căzut în propria capcană, iar poliștii i-au găsit pe unii dintre ei îngrozitor de arși. Cel mai grav este Hausner, prezentînd arsuri pe mai mult de 50% din suprafața corpului. El va muri în închisoarea din Karlsruhe.

Stockholmul se grăbește să dea curs cererii de extrădare a Honnului. Hotărîrea de expulzare a teroriștilor este luată în virtutea unei legi antiteroriste, votată de parlament cu doi ani mai înainte, prevăzînd că orice străin care a întreprins sau are de gînd să întreprindă violența poate fi expulzat.

Guvernul suedez trimite deci, bine păzit, cu avionul, „Comandoul Holger Meins” în R. F. Germania. Dealtfel, nu fără dificultăți : medicii, care îngrijesc teroriștii, refuză să-i lase să plece, invocînd gravitatea rănilor. Ei nu se supun decît în fața ordinului scris al primului ministru.

Abia coborîți din avion, teroriștii sînt transportați în închisori al căror nume este păstrat, cu grijă, secret, de teama unor noi atacuri. În jurul aeroporturilor și clădirilor oficiale se iau măsuri suplimentare de securitate. Dar nu se întimplă nimic. Adeptii lui Baader meditează la eșecul lor...

Ambasada Israelului din Londra fusese avertizată, printr-o sursă sigură, de iminența unui atac terorist. Deși s-au luat măsuri de precauție, atunci cînd s-a distribuit corespondența, nimeni nu a dat atenție unor modeste scrisori adresate membrilor ambasadei de către „niște prieteni” din Amsterdam. Trei dintre ele n-au fost deschise niciodată, dar consilierul agricol al ambasadei, Ami Shachori, în vîrstă de 44 de ani, începuse s-o desfacă pe a patra, fără a-și întrerupe conversația cu un coleg : „Această scrisoare este importantă pentru mine. O așteptam de mult timp”, remarcase el în timp ce-i spunea colegului că, fiind pe punctul de a se întoarce în Israel, comandase niște semințe de flori olandeze. Explozia, care a urmat deschiderii misivei, l-a rănit mortal pe destinatar, iar interlocutorul său s-a ales cu timpanele sparte.

Acest atentat nu constituia decît preludiul unei serii negre de atentate prin intermediul scrisorilor capcană, care s-a abătut ulterior asupra orașelor New York, Ottawa, Montréal, Viena, Geneva, Buenos Aires, Tel Aviv, Jerusalem, Kinshasa, Bruxelles și Paris.

În Marea Britanie, numai în toamna anului 1972, au fost puse în circuitul poștal 127 de asemenea mașini infernale. În aceste împrejurări, rețeta de fabricație a scrisorilor capcană n-a constituit prea mult timp un secret pentru specialiștii britanici. S-a stabilit astfel că „bombele la plic” sînt foarte complexe și nu pot fi asamblate în grabă, de pildă, într-o cameră de hotel. Ele sînt acționate de un detonator, care, comprimat puțin, devine suficient de plat pentru a putea fi introdus într-o scrisoare. În general, aceste bombe, care eliberează o energie echivalentă cu forța unei grenade, sînt destul de instabile. Din

această cauză, un poștaş nedericlit-din Anglia, care a manipulat cu neîndemănare o asemenea „bombă la plic”, a fost ucis pe loc printr-o explozie prematură, deși nu el era vizat să moară.

S-a mai stabilit, de asemenea, că marea majoritate a destinatarilor sînt evrei și că expeditorii nu sînt alții decît teroriștii arabi, care trimit aceste răvașe ale morții toamă din India. Dar, nominal, acești asasini prin corespondență n-au prea putut fi identificați. Doar în două cazuri au fost prinși în flagrant și de asemenea indivizi. Este vorba de arabul Ruih Halloum, în ale cărui bagaje controlate amănunțit la aeroportul Schiphol, la 25 octombrie 1972, autoritățile olandeze au descoperit 20 de scrisori capcană asemănătoare celor detectate în cursul a patru valuri de atentate prin corespondență declanșate în Olanda, Malaesia, Singapore și India. Halloum călătorea cu un pașaport diplomatic algerian către Buenos Aires și, din dispoziția ministrului de justiție olandez, care a apreciat că materialele găsite asupra lui nu sînt suficiente pentru a justifica arestarea sa, volajul nu l-a fost întrerupt.

Cel de-al doilea purtător de asemenea „bombe la plic”, prins în flagrant, era Abu Jaacob, de 40 de ani, un reprezentant al unei organizații teroriste arabe în sud-estul Asiei. La începutul lui noiembrie 1972, la numai trei săptămîni de cînd un poștaş new-yorkez fusese rănit de o serisoare explozivă provenind din Malaesia, poliția acestei țări a descoperit în apartamentul ocupat de arab la Kuala Lumpur două pachete conținînd 40 de asemenea scrisori, fără menționarea destinatarilor.

Guvernul Indiei, țară de unde erau expediate majoritatea scrisorilor capcană, a studiat cu o reală seriozitate conflictele diplomatice survenite ca urmare a acțiunilor întreprinse de teroriștii arabi care se serveau de teritoriul indian pentru a-și expedia scrisorile capcană în toată lumea. Cu toate că autoritățile de la New Delhi au depistat la un moment dat 63 de asemenea scrisori, teroriștii arabi nu păreau a intenționa să schimbe locul de expediție a acestora. Pentru a înșela vigilența poliștilor indieni, ei expediau scrisorile bombă din localități diferite, aflate la mare distanță una față de alta. De pildă, o asemenea serisoare a fost descoperită la Oficiul poștal din Guverat și alta, la peste 2.400 km depărtare, în orașul sfînt Varanasi. E ușor de închipuit prin ce dificultăți trecea poliția indiană pentru a descoperi scrisorile explozive ale teroriștilor arabi, dacă se are în vedere că în India sînt circa

700.000 de localități, nemaivorbind de faptul că multe dintre birourile poștale nu dispuneau nici de echipament modern și nici de oameni calificați în detectarea de materii explozive sturcurate în corespondență. Încercînd să prevină însăși realizarea scrisorilor explozive de către arabi aflați cu diverse treburi în India, mai ales la studii, autoritățile au dispus măsuri severe de control al bagajelor la vamă, dar rezultatele au fost cu totul nesatisfăcătoare, pentru că se pare că teroriștii nu-și introduceau ei înșiși materii explozive pe teritoriul indian, ci recurgeau, mai mult ca sigur, la valizele diplomatice, sigilate și aparate cu grijă de sfința... imunitate.

Liga arabă, spun israelienii, are, la New Delhi, un oficiu foarte dinamic, care nu se limitează numai la propagandă antisionistă, ci declanșează cu mult sînge rece epidemia de scrisori capcană expediate din India.

Scrisorile bombă și alte mijloace similare nu sînt însă numai apanajul organizațiilor teroriste arabe, căci și israelienii folosesc frecvent această metodă.

La Londra, într-un birou situat la etajul al II-lea al unui imobil din cartierul West End, se află sediul reprezentanței unei organizații arabe, al cărei șef este într-un permanent pericol.

Reprezentantul organizației arabe știe că fiecare oră poate fi pentru el ultima — cînd ridică receptorul telefonului, cînd merge pe stradă, cînd se urcă în mașină sau chiar cînd se află în pat. Căci mulți dintre colegii săi, răspinși prin Europa, au fost omorîți în împrejurări pe cit de neașteptate, pe aît de variate. Unii au fost mitraliați în plină stradă, zăcuți în amiaza mare, alții otrăviți sau ciopîrțiți de vreuna din ingenioasele „bombe telefonice” acționate de la distanță printr-un sistem electronic cu cifru secret.

Reprezentantul organizației arabe a aflat că este printre primii pe lista neagră a „escadronului morții” israelian. Bineînțeles că și-a luat toate măsurile de siguranță; dar refuză să părăsească Londra, unde este reținut de înalte responsabilități în sinul mișcării arabe. Dealțul, este conștient că, dacă vor să-l omoare, pînă la urmă o vor face, deși a acceptat protecția Scotland Yard-ului pentru el, soție și cei doi copii ai săi. Reprezentanțele arabe de la Londra primesc zilnic zeci de telefoane și scrisori de amenințare și avertizare. În decursul a șapte luni de zile, din iulie 1972 pînă în ianuarie 1973, 20 de arabi au fost grav răniți și patru ucși în atentate puse la cale în 11 țări.

La 8 decembrie 1972, trimisul unei organizații arabe în Franța a fost ucis printr-o explozie provocată de un colet plasat în apartamentul său, situat în cel de-al paisprezecelea arondisment al Parisului.

În ianuarie 1973, la Nicosia, un alt reprezentant arab a fost suprimat în împrejurări destul de ciudate. Cu o zi înainte de moartea sa, primise un telefon misterios prin care fusese determinat să-și părăsească locuința exact atât timp cât vreo câțiva indivizi l-au făcut o scurtă vizită. A doua zi, el urma să primească un alt apel telefonic, care s-a dovedit a fi ultimul pentru existența sa. Abia a apucat să ridice receptorul și să-și decline identitatea, că o bombă a explodat, devastându-i apartamentul și făcându-l bucăți. Mecanismul folosit a fost un aparat micuț de descifrat, ultrasofisticat, introdus în interiorul combinei telefonice, care, la pronunțarea unei fraze date, a declanșat explozia bombei ascunse în aparat în absența gazdei.

În inima deșertului, două aeronave țintuite la sol scințeau în soarele torid al nisipurilor vesnic încinse. Pe fuselajele lor erau înscrise cu litere mari însemnele companiilor aeriene TWA și „Swissair”.

Deodată, două explozii teribile sfîșieră succesiv liniștea deșertului. Pe locul unde fuseseră cele două avioane nu mai exista decât o grămadă de rămășițe din care se ridicau coloane de fum, vizibile la 60 km depărtare, unde autorii lor le recepționaseră cu satisfacție.

Din fericire, ostaticii reținuți, timp de 6 zile, în așteptarea unor negocieri care trebuiau să ducă ori la eliberarea, ori la uciderea lor, fuseseră scoși din aparate.

Pirații aerului condiționau soarta prizonierilor de aceea a teroristilor arabi închiși în Israel.

Autorii acestor noi forme de șantaj politic aparțineau unei organizații teroriste arabe, care, încă din anul 1968, cînd comandourile sale obligau o aeronavă a companiei aeriene EL-AL să zboare de la Roma la Alger, și-a făcut o specialitate din deturnarea de avioane.

Drama din deșert era rezultatul unui plan de deturnări bine pus la punct, care viza, în special, avioane ce transportau pasageri americani, pentru că, mai ales S.U.A., după părerea autorilor planului, trebuiau pedepsite pentru sprijinul acordat Israelului. În baza acestui plan, prima tentativă a avut loc duminică, 13 septembrie 1970, cînd Leila Khaled, de origine arabă, fostă învățătoare, avînd 24 de ani, și complicele ei, Patric Joseph Anguello, s-au instalat în avionul companiei EL-AL, zborul 219, cu plecarea de pe aeroportul din Amsterdam. Tinăra femeie avea ascunse sub haine două grenade de mîină. În principiu, ei ar fi trebuit să se întîlnească în avion cu alți doi complici, dar organele de securitate ale companiei EL-AL refuzaseră accesul în avionul respectiv a doi indivizi care călătoreau cu pașaport senegalez și doreau să-și plătească locurile

de clasa I direct la avion. Și în aceste condiții, Leila și complicele său nu renunțară la gândul de a-și îndeplini misiunea, așa că așteptară liniștiți decolarea avionului.

Imediat ce avionul a luat înălțime, au sărit de pe locurile lor și s-au repezit în cabina clasei I, cu grenadele și pistoalele în mână. Acolo însă se ciocniră de o stewardesă și de un agent de securitate israelian. Prevenit de ceea ce se petrece, comandantul de bord a început să piteze nava în așa fel ca teroriștii să-și piardă echilibrul. Pasagerii au profitat de acest fapt și au imobilizat-o pe Leila Khaled, în timp ce agentul de securitate se lupta cu celălalt pirat, încercând să-i smulgă arma. În totul luptele se auzi un zgomot surd; agentul israelian trăsesese cu un pistol cu amortizor asupra teroristului, ucidându-l.

Cei patru membri ai echipajului și 142 de pasageri au scăpat de la moarte numai grație defectării uneia dintre cele două grenade introduse în avion de Leila, care a fost găsită în timpul luptei forțate a aparatului la Londra. Cît despre Leila Khaled, aceasta a fost imediat închisă preventiv.

La numai patruzeci și cinci de minute de la nereușita acestei operații, arabilii deturnau deasupra Mării Nordului un avion Boeing 707 al companiei TWA, care decolase din Frankfurt pe Main. Căpitanul aeronavei abia a avut timp să comunice prin radio mesajul „am fost răpiți”, fiind apoi forțat să se îndrepte cu aparatul, în care se găseau 149 de pasageri și 10 membri ai echipajului, spre Orientul Mijlociu.

Aproape în același timp, alți arabi au pus mina pe un avion D.C.-8 al companiei „Swissair”, care plecase din Zürich cu destinația New York. În timp ce aparatul survola teritoriul Franței, turnul de control din Orly a recepționat următorul mesaj: „Controlăm în întregime zborul 100. Semnalul nostru distinctiv este «Haifa nr. 1». Nu răspundem la nici un alt cod”. Între timp, primul avion deturnat, cel al companiei „TWA”, își anunțase și el codul său: „Gaza nr. 1”.

În urma acestor deturnări executate cu atita sînge rece, „Gaza nr. 1” și „Haifa nr. 1” nu se îndreptau spre nici un aeroport. Ele urmau să aterizeze pe vasta întindere a deșertului, la 60 de km nord-est de Amman, în Iordania. Cînd cele două avioane s-au apropiat de ținta, era deja întuneric. Avionul TWA a fost cel dintîi care a luat contact cu nisipul deșertului. La 40 de minute după acesta, D.C.-8-ul companiei „Swissair” repeta aceeași periculoasă manevră.

În același timp, la Amsterdam, se derula încă o dramă aeriană. Tenace, cei doi „senegalezi” cărora li se refuzaseră

locuri în avionul companiei EL-AL, salvat de la deturnare, au reușit să-și cumpere bilete pentru zborul 93 al unui alt avion, aparținînd companiei PANAM.

Dar, cînd avionul Boeing 747 rula deja spre pista de decolare, turnul de control, avertizat de compania EL-AL despre tentativa de deturnare și de descoperirea celor doi călători suspecti, i-a dat ordin comandantului Jack Priddy să se oprească din rula.

Acesta s-a conformat și a pătruns el însuși în compartimentul călătorilor pentru a-i descoperi pe eventualii suspecti. Privind atent la pasageri, a observat că doi indivizi corespundeau oarecum descrierii furnizate de turnul de control și s-a grăbit să-i scoțosească din cap pînă în picioare, dar n-a găsit nimic asupra lor, pentru simplul motiv că aceștia își plasaseră armele sub scaune. Mai tîrziu, comandantul aeronavei avea să-și muște mîinile de ciudă că nu procedase la un control mai amănunțit asupra celor doi teroriști. La cîteva secunde după decolare, unul dintre ei și-a croit drum pînă la cabina de comandă și a lipit țeava revolverului de timpla comandantului Priddy. L-a obligat astfel să se îndrepte spre Liban.

Sosiți cu bine la Beirut, dacă se poate spune astfel, piratii n-au știut ce să facă cu acest „elefant al aerului”. Ținînd seama de dimensiunile sale, era imposibil să-l trînsă pînă în deșertul iordanian. Dar „senegalezii” n-au stat prea mult pe gînduri și, pe traseul de la Beirut la Cairo, au plasat batoane de dinamită în carlingă și în grupul sanitar al avionului, deoarece hotărîseră că explozia să aibă loc în capitala egipteană, în semn de protest împotriva „lipsei de intransigență” a lui Nasser față de Israel. În apropierea orașului Cairo, unul dintre „senegalezii” a cerut unei stewardese chibrituri. Aceasta i-a servit, dar i-a spus: „Nu puteți fuma imediat. Așteptați pînă după aterizare”. Încă de la mare înălțime teroristul a aprins fitilul explozivului. Imediat ce acesta a început să ardă, el a strigat la călători: „Nu mai aveți de trăit decît 8 minute!”. Cît despre căpitanul Priddy, izolat în cabină, nu era la curent cu nimic. Din fericire, el nu a evitat aeroportul din Cairo, cu toate că nu-l cunoștea prea bine.

După aterizare, „senegalezii” au permis călătorilor să părăsească avionul. Apoi a fost rîndul echipajului și al teroriștilor de a se îndepărta cît mai repede, pentru a nu fi surprinși de explozie.

În timp ce călătorii erau cazați în hotelul aeroportului, piratii au fost arestați de poliția egipteană.

La început, pirateria aeriană era apanajul dezechilibrilor mintal sau al nedreptăților dornici să se răzbune printr-un mijloc original. Apoi, acest mod de acțiune a încăput pe mina extremiștilor, care și-au dat seama că cel mai bun mijloc de a-și asigura nepedepsirea actelor de terorism este acela de a le comite la peste șapte mii de metri înălțime.

Pentru a pune mina pe un avion, pe care, dacă vor dori, îl pot transforma în scrum, teroriștilor le este suficient să posedo arme de foc, dinamită și... un orar de zbor.

Pirații aerului ajung, astfel, să acționeze după „legea binului plac”, au dreptul de viață și de moarte asupra ostacilor, într-un cuvânt, puterea lor este discreționară. Pentru a salva viața ostacilor, țările interesate sînt obligate să cedeze pretențiilor teroriștilor.

Loviturile utit de devastatoare, date la mare altitudine, sînt, evident, pregătite, coordonate și supervizate de către specialiști în asemenea probleme. Organizarea cronometrată a acțiunilor, alegerea avioanelor „de confiscat”, banii (de regulă, în bancnote de 100 de dolari) și armele (în de resortul misterioșilor „simpatizanti” ai cauzei arabe, dornici să agraveze tensiunea din Orientul Mijlociu.

Împotriva acestui flagel, devenit obișnuit, care este pirateria aeriană, guvernele occidentale au hotărît de comun acord să angajeze o aspră bătălie, dotînd aeroporturile internaționale cu dispozitive de securitate de înaltă perfecțiune tehnică. Unele dintre ele nu prea le plac călătorilor, dar sînt de o strictă necesitate pentru protejarea vieții lor. Cu toate acestea, Europa nu a fost crutată de pirateria aeriană. În Suedia, Anglia, R.F.G., Elvetia, Portugalia, Italia, Austria, Grecia și Turcia au avut loc mai multe deturnări de avioane, reușite sau ratate. Statisticile demonstrează cu claritate însă că S.U.A. dețin tristul record mondial al numărului de avioane deturnate. Numai în cursul anului 1972 companiile aeriene ale S.U.A. au înregistrat 31 de acțiuni de deturnări, dintre care 10 au fost încununate de succes. În fața amploiei și gravității acestui fenomen, Congresul american a aprobat o lege care prevede o pedeapsă de minimum 20 de ani închisoare corecțională pentru o asemenea crimă. 1000 de agenți federali au fost instruiți pentru verificarea „candidaților” la piraterie după un portret-robot reprezentînd tipul de pirat al aerului. De fiecare dată cînd un călător corespunde, prin fizionomie și comportament, acestui tip, el este îndepărtat imediat.

Dotarea vamei americane cuprinde astăzi următoarele aparate mai importante:

— detector destinat descoperirii obiectelor metalice suspecte;

— sensibilizator electronic capabil să descopere mirosurile specifice ale batoanelor de dinamită sau ale altor explozivi;

— aparat Roentghen pentru cercetarea interiorului unor obiecte (nu rareori s-a stabilit că o pudră nevinovată era, în realitate, o minibombă cu explozie intrinsecă).

Cu toate acestea, evenimentele dramatice continuă să mențină vîlul nesigurăței pe traseul liniilor seriene americane. Astfel, la 29 octombrie 1972, trei evadați au pătruns pe aeroportul din Huston (Texas) și și-au făcut drum pînă la un avion al companiei „Eastern Airlines”, obligîndu-l apoi pe pilot să zboare spre direcția dorită de ei.

La 10 noiembrie 1972, trei indivizi înarmați au pătruns într-un aparat al unei linii aeriene din Alabama, declanșînd o odisee ce avea să se încheie abia după 20 de ore, cu două milioane de dolari plătiți ca rîscumpărare de compania „Southern Airways”.

Curba deturnărilor de avioane a fost fără încetare ascendentă de la primul acord internațional privind necesitatea eradicării acestui flagel. Între anii 1948—1958 au avut loc 21 de deturnări de avioane, reușite: deci, în medie, 2,1 pe an. În cursul celor 5 ani care au urmat, această medie s-a ridicat la 3,3 cazuri de piraterie aeriană încununate de succes. Asemenea progresei nu puteau decît să neliniștească guvernele statelor. Așa se explică adoptarea în anul 1963, în cadrul unei conferințe mondiale, a „Convenției de la Tokio asupra crimelor și anumitor acte comise la bordul avioanelor”. Departe însă de a frîna pirateria aeriană, această conferință se pare că, pur și simplu, a dat noi speranțe și încredere teroriștilor aerieni, căci Convenția de la Tokio nu prevede instituirea obligației de pedepsire a piraților pe teritoriul statului spre care ei deturnează avionul. În cei 5 ani de după conferință media deturnărilor aeriene a ajuns pînă la 7,2 pe an.

Cum guvernele au persistat în a nu lua nici o măsură radicală, în anii 1969—1970 media deturnărilor a depășit 50,5 pe an, pe seama a 23 de națiuni, independent de situația lor geografică și de regimul lor politic.

Această serie „neagră” de atentate a condus la adoptarea unei noi „Convenții privind capturarea ilegală de avioane”, în

cadrul Conferinței diplomatice de la Haga, din decembrie 1970, dar respectiva convenție nu a fost încă ratificată de un număr suficient de state pentru a putea deveni un instrument eficace de luptă împotriva terorismului aerian.

Consecința a fost că, în cursul anului 1972, în lume au fost săvârșite 63 de atacuri de avioane, dintre care 32 reușite, iar în 1973, din 61 de acte de piraterie, doar 26 au eșuat.

Este 17 decembrie 1973, o frumoasă zi de iarnă, așa cum românii întinseau adesea: cerul e limpede, soarele strălucește. În jurul orei 12.30, câteva zeci de pasageri își omoară timpul în sala de tranzit a aeroportului Fiumicino (Italia). Două aparate trebuie să decoleze în următoarele minute: un Boeing 707 al PANAM cu destinația Beirut, al cărui pasageri tocmai s-au îmbarcat, și un Boeing 737 al companiei „Lufthansa”, cu destinația München.

Pierduți în multimea călătorilor, cinci arabi își fac semne desperate. Au sosit la Roma cu puțin timp înainte, venind de la Tripoli (Libia), via Madrid. Nici unul dintre polițiștii civili de gardă în sală nu a remarcat poziția ciudată a hainelor lor, deformate de pistoalele-mitrălieră.

Deodată răsună rafale. Se repetă masacrul de la Lod? E un comando sinucigas, ca cele ale „Armatei roșii japoneze”? Călătorii, eucați la pământ, nici nu îndrăznesc să ridice ochii spre cei cinci teroriști care-și descarcă armele la întâmplare pentru a semăna confuzie.

Rafalele nu durează decât câteva secunde: cind focurile de armă încetează, iar pasagerii prind curaj și înalță capul, cei cinci oameni, cu armele în mână, au și intrat pe una din scările care duc spre pistele aeroportului. Au scos din buzunare obiecte mari, ovale, pe care le țin în mână, putând fi luate drept borcane de mustar: grenade incendiare gata de a fi amorțate. În câteva minute, ei ținesc în parking.

Boeingului 707 al companiei PANAM tocmai i se umple rezervoarele cu combustibil. Ușile avionului sînt deschise, așa cum stipulează reglementările internaționale pentru durata alimentării. În interior, vreo șaiszeci de pasageri, printre care și doi miniștri marocani.

Comandoul s-a împărțit în două grupuri. Doi teroriști continuă să alege spre 707, ceilalți trei își schimbă direcția: alegă, cu arma în mână, spre Boeingul 737 al companiei „Lufthansa”, parcat cu câteva zeci de metri mai departe.

Primii doi încetează fuga la cîtiva metri de avion, amorțază, cit ai clipi din ochi, grenadele incendiare și le aruncă în

direcția lui 707 al PANAM. Au oșhit bine: una explodează în partea din spate a aparatului, alta, în față. Două detonatii infundate și aparatul la foc: grenadele au pătruns pe ușile larg deschise și au explodat în interiorul cabinei, unde toți pasagerii sînt așezați pe locurile lor, cu centurile de siguranță legate. Lovitura a fost perfect organizată: peste câteva minute, ușile aparatului s-ar fi închis, după ce alimentarea se termină.

Avionul 707 a fost repede cuprins de flăcări. Cîtiva pasageri încearcă să fugă de foc și să coboare din aparat pe scara care-i leagă de pistă. Cei doi arabi trag o rafală de pistol-mitrălieră în direcția lor: ei se retrag rapid în cabină, sufocindu-se de fum. Unii pasageri au reușit să-și scoată centura de securitate și să alege spre ușă. Alții au fost asfixiați în câteva secunde în fotolii și nu au mai avut puterea să fugă. Cind pompierii pătrund, în sfîrșit, după 50 de minute, în interiorul aparatului, înecat de zăpadă carbonică, ei vor descoperi un spectacol înspăimîntător: 31 de cadavre de femei, bărbați și copii carbonizate.

La bordul celuiălalt aparat, două stewardese stau de vorbă, cind izbucnesc primele împușcături. Ele tresar speriate și se apleacă pe ușa avionului: zeci de funcționari ai aeroportului alegă spre piste. Cele două femei, din reflex, încearcă să închidă ușa Boeingului. Prea târziu.

Comandoul este deja pe pasarelă: cu armele în mână, cei cinci teroriști, reușiti, împing în fața lor șapte ostatici, polițiști italieni în majoritate, cu brațele ridicate. Este și un funcționar al companiei „Lufthansa”, aflat în calea comandoului, și pe care cei cinci oameni, cu pistoalele-mitrălieră în mână, l-au forțat să-și urmeze.

— La drum, spre Atena!

Doi teroriști se reped spre cabina de pilotaj și ordonă comandantului să decoleze spre Grecia. Restul de ostatici sînt împinși în cabina pasagerilor. Stewardesele primesc ordinul să se ocupe de răniți cu mijloacele de la bord. Sînt doi răniți: unul dintre membrii comandoului și un ostatic. Ambii au fost răniți în timpul schimbului de focuri de pe pistă.

Pilotul caută să cîștige timp: începe să facă o manevră înapoi. Dar comandoul și-a dat seama: devine amenințator. Comandantul și copilul hotărăse să se supună Boeingul 737 decolează spre Atena. În timp ce se înalță deasupra aeroportului Fiumicino, ostacii zăresc prin hublouri avionul 707 al PANAM, cuprins de flăcări, înconjurat de mai multe mașini ale pompierilor. Volutele de fum învăluiesc aeroportul. Imediat

ce avionul prinde viteza și altitudinea de croazieră, piratii aduc la cunoștința prizonierilor lor că nu vor fi eliberați dacă guvernul grec nu va accepta să elibereze doi colegi de-ai lor. Aceștia deschisese războiul, cu câteva luni în urmă, la 5 august 1973, pe aeroportul din Atena, asupra pasagerilor gata de imbarcare la bordul unui avion al TWA cu destinația New York. Bilantul: trei morți, 35 de răniți...

Primul act al tragediei s-a încheiat. Al doilea se va desfășura pe aeroportul din Atena. Șeful comandoului comunică un mesaj turnului de control al aeroportului.

— Eliberați-i pe colegii noștri și lăsați-ne să aterizăm, altfel îi vom executa pe ostatici.

Aparatul primește autorizația să aterizeze.

— Amintiți-vă de München, spune comandantul de bord autorităților grecești, prin radio.

Și încep negocierile: teroriștii se dovedesc de neclintit. Refuză să-i schimbe pe ostatici cu un anumit număr de ambasadori ai țării arabe din Atena.

La ora 19, vocea unui arab răsună în receptorul radio al turnului de control:

— Am început să executăm ostaticii. Vom continua, dacă nu-i eliberați pe colegii noștri. Cite unul la fiecare jumătate de oră.

Peste o oră, se aude vocea pilotului:

— Ei trag, trag! Tocmai au ucis alți doi ostatici!

Politiștii adunați în turnul de control nu știu că aceasta nu e decât o înscenare. Aud strigăte de femeie, strigăte de frică.

Stewardesa este constrinsă să joace această comedie sinistru. Ori de câte ori șeful comandoului anunță la turnul de control că un nou prizonier este executat, tinăra femeie trebuie să se apropie de microfonul comandantului de bord și să tipe din toate puterile pentru ca autoritățile, aflate la câteva zeci de metri, în turn, să cedeze șantajului.

La ora 22,30, comandoul anunță o nouă execuție: cea a copilului, căruia piratii îi ordonă să-și părăsească fotoliul din cabina de pilotaj. Politiștii, care au binocurile îndreptate spre Boeingul 737, nu mai văd în cabină decât o singură siluetă, cea a comandantului de bord: toată lumea, în turnul de control, este convinsă că teroriștii nu mint. Șeful comandoului dă, de altfel, detalii asupra execuției copilului. L-a așezat în genunchi în cabină și îi cere să spună: „E rindul meu să fiu ucis acum”.

Comandantul aeronavei, cu pistolul-mitrălieră în spate, nu poate decât să confirme spusele teroriștilor. S-a lăsat deja noaptea la Atena, iar negocierile nu au progresat cu nimic.

În zori, guvernul grec respiră ușurat. Teroriștii au cerut să se umple rezervoarele avionului. Și precizează:

— În timpul operației de alimentare, pilotul va avea un pistol în ceafă. Dacă veți ataca avionul, acesta va fi imediat impuscat.

Camioanele cu combustibil se apropie de avion și încep să umple rezervoarele. Politiștii au primit ordinul să stea la distanță pentru a nu pune în pericol viața citorva ostatici înră în viață. Se crede, într-adevăr, că aparatul este deja un sicriu imens.

Comandoul va juca până la sfârșit această comedie macabră. Cu câteva minute înainte de decolare, unul dintre teroriști deschide ușa avionului și trăște, în cadrul ei, corpul unuia dintre ostatici: este cel al unui funcționar de pe aeroportul Fiumicino, grav rănit în cursul schimbului de focuri de pe piste. Teroriștii îl așază în genunchi dinaintea ușii larg deschise și îi pune pistolul în spate.

Unul dintre membrii comandoului îi ordonă stewardesei:

— Strigă foarte tare! Dacă nu strigi, te impusec.

Teava unui revolver este la câteva centimetri de obraz. Fata începe să tipe. „Ce volați să fac?“, va declara ea marșilor după eliberare. „Am tipat. Nu mi-am dat seama decât după aceea că celălalt pirat și-a descărcat arma în corpul italianului în timp ce se strigam...”

Corpul ostaticului însingurat se rostogolește pe pistă. Comandoul a vrut să însceneze încă o dată? Un medic grec care va examina cadavrul va declara că funcționarul nu fusese ucis cu rafala trasă aproape de ușa avionului, ci că era deja mort cu mai multe ore înainte.

Cînd Boeingul începe să capete viteză pe pistă, nemiștea pune stăpînire pe statul-major, de urgență reunit pe aeroport: teroriștii au anunțat cu câteva ore mai înainte că îi vor arunca pe ostatici în gol, unul după altul, și că îi vor ordona apoi pilotului să distrugă avionul în plin centrul Atenei.

Dar teroriștii au uitat: sau nu știu că un singur om poate cu greu să facă să decoleze un Boeing 737. Imediat ce avionul a căpătat altitudine, a apărut o licărire de speranță: copilul trebuie să fie încă în viață. Altfel, Boeingul n-ar fi putut decola.

Deci, totul nu a fost decît o înscenare. Teroriștii au eliberat, înainte de plecare, un polițist italian bolnav; acesta confirmă că nici un ostatic nu a fost executat și că toți sînt în viață.

Comandantul conduce aparatul spre Damasc unde aterizează către ora 11. Teroriștii încercaseră mai înainte să aterizeze la Beirut, dar guvernul libanez s-a opus; toate aparatele aparținînd „Middle East Airways”¹ primiseră ordinul de a bloca pistele de aterizare. La Damasc, comandoul cere să se facă plinul, dar refuză să-i elibereze pe ostatici; acceptă numai ca unul dintre ei lor, rănitul, să părăsească avionul pentru a primi îngrijiri. La 12,45, rînitul revine la bord, cu capul pansat, iar Boeingul își ia din nou zborul. Destinația: Kuwait.

E ceată. Pilotul ratează aterizarea: cele două roți din față ale avionului se infig în nisip. Aparatul e blocat: teroriștii știu de această dată că au rămas blocați și că nu mai pot pleca spre o altă capitală arabă.

Șeful comandoului ia microfonul și intră în contact cu turnul de control:

— Sînt un arab. Sîntem frați. Nu sînt un criminal. Eu lupt pentru drepturile noastre. Lupt pentru întreaga lume arabă, pe care Israelul și Statele Unite vor să o distrugă. Israelul și Statele Unite implantează obiective civile, folosesc napalm și artilerie grea în sudul Libanului și în Siria. Au atins chiar și Libia. Ar fi atins și Kuwaitul dacă ar fi putut. Sîntem un singur și același popor! Nu voi părăsi acest avion cu mine în mîni pe cap, chiar dacă va trebui să mor. Voi coborî din el pentru a strînge mîna fraților mei care luptă pentru drepturile omului...

Autoritățile kuweitiene vor să menajeze susceptibilitatea teroriștilor, de teamă ca aceștia să nu arunce în aer avionul ori să nu execute ostacii într-un moment de exaltare.

— Sînteți pe sol arab și vă primim ca pe frații noștri. Aveți garanția securității. Nu insistăm să coborîți cu mîinile pe cap. Dar lăsați armele la bordul avionului!

Comandoul acceptă. Ușile aparatului se deschid: ostacii ies primii, apoi piratii. Aceștia sînt imediat conduși către o bază militară de lângă aeroport. Dar autoritățile kuweitiene, foarte puțin grijulii față de extremiștii arabi, le pun cătușe.

Teroriștii au declarat autorităților kuweitiene că pregătiseră un plan mult mai îndrăzneț decît operația de la Roma. Era vorba, nici mai mult, nici mai puțin, de asasinarea secre-

tarului de stat american, Henry Kissinger, cu scopul de a împiedica desfășurarea conferinței asupra Orientului Mijlociu, care trebuia să înceapă la Geneva, la 18 decembrie — a doua zi după acțiunea de la Roma.

Kissinger, care efectua, înainte de această conferință, un turneu în țările Orientului Mijlociu, trebuia să fie oțis la Beirut de către un comando înarmat cu grenade și pistoale-mitrălieră. Acest atentat, gîndeau teroriștii, va provoca anularea conferinței de pace pe care organizația lor o considera cu o rușine pentru poporul arab.

Autoritățile libaneze obținînd totuși informații despre complot, aparatul care îl transporta pe secretarul american nu a aterizat, după cum fusese prevăzut, pe aeroportul din Beirut, ci pe o bază aeriană militară — la Rayak — la vreo șaizeci de km depărtare de capitala libaneză. Comandoul care trebuia să-l asasineze pe șeful diplomației americane a trebuit să revină la bază.

Atunci s-a luat hotărîrea de a se executa acest raid singeros pe aeroportul din Roma.

¹ Linile aeriene libaneze.

Miscarea anarhistă vest-germană s-a născut și s-a copt, după cum am văzut, în umbra unor universități ca „Freie Universität” din Berlinul de Vest. „Armata roșie japoneză” se naște tot în universități. Mulți din membrii ei, ca și cei din „Grupul lui Raader”, sînt profesori, studenți, alți intelectuali.

Unul dintre militanții japonezi de extremă stîngă este fondatorul federației trotskiste japoneze, Ryu Ota, ale cărui scrieri au marcat profund o întreagă generație de „luptători”.

Membrii „Armatei roșii japoneze” s-au multumit la început să pună bombe în comisariate de poliție sau să întreprindă spargeri de bănci pentru finanțarea organizației. Deturnarea avionului de cursă lungă al liniilor aeriene japoneze, din 1970, a provocat o fulgerătoare reacție a poliției și a determinat pe mulți dintre extremiștii să aleagă exilul pentru a fuși de aceasta.

Șeful comandoului în această acțiune este un tânăr student de 27 ani, Takamiro Tamiya.

Responsabil al ramurii militare a organizației, el este supranumit „ordinatorul” de către colegi, fără îndoială, pentru că aceștia recunosc capacitatea sa de organizator. Poliția japoneză îl urmărește de cîva timp pentru incendiere voluntară și indemnă la omor, dar nimeni nu-l recunoaște printre pasagerii care așteaptă să se imbarce pe aeroportul din Tokio.

Mulți din membrii comandoului sînt și ei studenți, chiar foarte tineri: unul are doar 17 ani. Unii sînt înscriși la o facultate de medicină, alții la școli de ingineri. Printre ei se află și Takashi Okamoto, fratele lui Kozo Okamoto, unul dintre cei

trei membri ai comandoului sinucigași care urma să mitralieze, peste doi ani, mulțimea pe aeroportul Lod (Tel Aviv).

Avionul trebuie să efectueze cursa Tokio—Fukuoka: aproximativ o oră de zbor pentru aparatul care transportă 129 de pasageri și șapte membri ai echipajului.

Aparatul a decolat: semnalele luminoase, care invitau pasagerii să-și păstreze centurile de siguranță, au dispărut de cîteva minute. Boeingul a atins viteza de croazieră și se pregătește să survoleze Nagoya, o mare aglomerație industrială, situată la 350 de km sud de Tokio. La bufet, stewardesele pregătesc băuturi răcoritoare.

Legănăți ușor de trepidăția reactoarelor, mulți dintre pasageri se afundă somnoroși în fotolii. Deodată, unul dintre ei simte că se înabuşă. O mină de fier i-a apucat de gît, tîndu-i răsflarea. Pe jumătate amoiit, el zărește lama unui pumnal la cîteva centimetri de obraz.

Cei opt membri ai comandoului sar din fotoliile lor, tîcînd săbiile ca vechii samurai și scoțînd din buzunare pumnale și revolve. Trei dintre ei se năpustesc spre cabina de pilotaj, în timp ce colegii lor scot din bagaje corzi de nailon ca cele de care se foloseau femeile pentru întinsul rufelor.

— Mîinile sus!

Pasagerul somat execută ordinul mașinal.

— Mîinile la spate!

Își lasă mîinile în jos. Tîmărul i le leagă la nivelul rinichilor. Ceilalți pasageri au parte de același tratament. Femeile stau cu mîinile legate pe abdomen.

Cei trei teroriști, care au pătruns în cabina de pilotaj, își îndreaptă pumnalele și revolvele spre echipaj. Pilotul și copilul sînt legați. Comandantul de bord conduce Boeingul cu brațele în cruce pe manșă.

În mijlocul strigătelor pasagerilor, vocea comandantului răsună prin difuzoare:

— Sîntem deturnați!

Acțiunea se termină, după trei zile de peripeții, cu succesul comandoului, toate eforturile depuse de autoritățile japoneze soldîndu-se cu eșecuri. Tot ce s-a putut obține a fost schimbarea pasagerilor ostacii cu adjunctul ministrului japonez al transporturilor, reținut de teroriști drept garanție a securității lor pînă au părăsit teritoriul japonez.

Cîteva zile mai tîrziu, poliția japoneză va descoperi că pistoletele și bombele erau niște jucării: teroriștii le cumpă-

rasară dintr-un magazin din Tokio. Doar săbiile și pumnalele erau autentice.

Această detunare marchează o colitură în istoria „Armatei roșii japoneze”: toți polițiștii din Japonia trec la urmărirea teroristilor. Principali șefi sînt arestați: razile se succed și mai mult de 200 de membri ai organizației sînt aruncați în închisoare.

Totuși, unii scapă și reușesc să plece în străinătate. Printre ei, o tinărată fată cu numele de Fusako Shigenobu, care, pe atunci, avea vreo douăzeci de ani. Spre deosebire de mulți dintre colegii ei, Fusako provine dintr-o familie modestă din Tokio. Tatăl său, Suco Shigenobu, care posedă în capitală un mic magazin alimentar, a făcut eforturi pentru a asigura fiicei sale condițiile materiale necesare urmării unei școli comerciale.

La puțin timp după intrarea sa la universitate, tinăra se angajează în acțiuni violente, lansînd „cocteilul Molotov” împotriva comisarariatelor de poliție din Tokio și din Osaka. În două rânduri, face cunoștință cu închisoarea. Această activitate nu convine familiei sale, și relațiile dintre Suco și fiica sa devin din ce în ce mai reci: mai ales începînd din ziua în care poliția face o percheziție acasă la Suco și descoperă, în camera lui Fusako, explozivi.

A doua ruptură, de ordin sentimental de astă dată, cu mediul ei familial: se mărită în februarie 1971, fără a-și consulta tatăl, cu un alt extremist, și el membru al „Armatei roșii japoneze”, un anume Tekishi Okudeira. Okudeira obține un pașaport pentru Fusako.

Este epoca hăituirii „Armatei roșii japoneze” de toate organele poliției japoneze. Shigenobu, care nu poate continua, în Japonia, lupta pentru „revoluția mondială”, hotărăște să emigreze. La puțin timp după nuntă, ea pleacă la Beirut: Libanul era în acel timp una dintre principalele baze ale teroristilor arabi. Tinăra femeie este primită cu brațele deschise de către comandourile arabe. Încă vreo zece extremiști o vor urma, printre care un anume Kozo Okamoto.

Okamoto s-a născut la 7 decembrie 1947 și a studiat timp de patru ani agronomia la Universitatea din Kagoshima, în sudul Japoniei, înainte de a se lansa în acțiuni teroriste. Familia lui poate să fie marcată de destin: fratele său, Takashi — ne amintim de el — făcea parte din comandoul care detur-nase, în 1970, Boeingul liniilor seriene interne japoneze.

La un an după această lovitură de maestru, Kozo este acostat de un necunoscut. Scena se petrece la Universitatea din Kagoshima. Tinărul care îl abordează are în jur de douăzeci de ani: un japonez, fără să-și dezvăluie numele. Conversația începe:

— Vreți să vă vedeți fratele?

Okamoto nu-și poate ascunde mirarea.

Necunoscutul insistă. Nu-i o glumă. Adaugă chiar:

— Ati vrea să urmați cursuri de antrenament militar într-o țară arabă? Dacă acceptați, vă promit că puteți să vă vedeți fratele.

Okamoto tresare. E cunoscut pentru vederile sale extremiste, dar cine să-i fi spus acestui om că el aparține „Armatei roșii japoneze” al cărei membri sînt conspirați după afacerea cu Boeingul? Nu este o provocare?

Necunoscutul nici nu s-a prezentat măcar. Totuși, această „propunere” îl interesează pe tinăr: e o șansă nesperată de a se antrena; posibilitățile de acțiune clandestină sînt acum, în Japonia, din ce în ce mai reduse. Poliția a risipit, în parte, organizațiile extremiste; în toate grupurile, chiar și în cele mai mici, sînt introdusi informatori și eșii constrîns să nu te încrezi nici în cei mai buni „colegi”.

Acceptă: misteriosul său interlocutor dispăre tot așa de discret cum a apărut, promițîndu-i să-i dea cît mai curînd vesti.

Săptămînilor trec: Okamoto începe să se îndoiască. Va fi arestat? Autoritățile japoneze știu că unele organizații recrutează teroristi din lumea întreagă și nu sînt dispuse să-l lase pe extremistul japonez să-și perfecționeze cunoștințele pentru ca, apoi, să revină și să le pună în practică în propria țară. Totuși, după două luni, Okamoto este din nou contactat: același tinăr îl acostează din nou. De data aceasta pentru a-l prezenta unui arab. Nici de astă dată Okamoto nu știe cu cine are de-a face. Interlocutorul său se prezintă doar cu numele de „Ali”, tot atît de obișnuit în araba ca Dupont sau Durand în franceză. „Ali” îi dă bani și instrucțiuni și fixează data plecării lui: 21 februarie 1972.

Dîndu-i fonduri, „Ali” precizează și care va fi prima sa misiune: studierea măsurilor de securitate în vigoare la bordul avioanelor israeliene. Israelul nu a învățat încă să nu se încreadă în „turisții” japonezi. Okamoto va putea ușor să se imbarce la bordul unui aparat însemnat cu steaua lui David. Organizațiile arabe se interesează mai ales de Boeingurile

EL-AL, care pot transporta mai multe sute de persoane; o frumoasă „pradă” pentru un comando terorist, dacă cunoaște locurile unde sînt postate cei care asigură securitatea fiecărui avion, felul cum este amenajat interiorul avioanelor, cîți oameni ai echipajului sînt la bord și unde sînt instalați în timpul zborului. Toate acestea reprezintă informații indispensabile pentru organizarea unui act de piraterie aeriană. Okamoto primește deci ordinul să meargă la Montreal și să la avionul de New York; de aici va pleca în Europa pe un Boeing israelian, la clasa întâi, pentru a observa mai bine mișcarea stewardeselor și accesul în cabina de pilotaj.

Okamoto își face valizele și pleacă la Montreal. De aici pleacă la New York. Nefiind fixat de Interpol, trece fără greutate de controalele imigrației pe Kennedy Airport.

Debutează cu succes în prima sa misiune.

La sosit se informează despre sediul companiei israeliene pentru a cumpăra bilet și loc.

Totuși, la ghișeu EL-AL, funcționarul de serviciu are o presimțire: de ce acest tînăr japonez, care seamănă mai degrabă cu un student decît cu un om de afaceri, călătorește la clasa întâi? Începe să-l întrebe:

— Cine vă plătește biletul? Dumneavoastră, sau călătorii pe bani unei societăți?

Întrebările se pun zimbînd, dar precis. Okamoto e jenat; nu prevăzuse — și nici șefii lui arabi — că funcționarii companiei israeliene sînt atît de suspicioși.

Funcționarul nu-l slăbește. Vrea să știe mai multe despre clientul său: numele firmei; care l-a trimis, scopul călătoriei. Întrebări de rutină care ar fi enervat pe alt client. Okamoto e tulburat. Lipsit de imaginație și de promptitudine, îngalimă cîteva explicații pe care nimeni nu le înțelege și profită de acest lucru pentru a se retrage. Va mai trece pe aici...

Puțin după aceasta, Okamoto revine, dar totul se petrece, de astă dată, fără probleme. I se dă un bilet. Singura schimbare: i se rezervă un loc într-un Boeing 707 și nu 747 cum era de dorit. Misiunea nu va putea fi executată decît parțial.

La Paris, unde debarcă din Boeingul căruia i-a studiat și cele mai mici detalii, Okamoto trage la un hotel de lux. Șeful lui i-au dat sume considerabile și călătorește ca un turist bogat. Dar nu stă prea mult la Paris. După cîteva zile, ia avionul pentru Beirut, destinația finală a imensului periplu pe care l-a parcurs de la plecarea din Tokio, la 21 februarie.

Okamoto închiriază o cameră la „Byblos”, unul dintre cele mai bune hoteluri din oraș, situat lîngă drumul în cornișă care mărginește Mediterana. Beirut n-a cunoscut încă ororile războiului civil din 1976; e încă o cetate tropicantă, centrul comercial și bancar al Orientului Mijlociu.

Okamoto este așteptat: colegii lui din „Armata roșie japoneză” au fost instalați, iar tînărul este luat în primire de soțul lui Fusako Shigenobu, Tekishi Okudeira, împreună cu care pleacă spre o tabără de instruire arabă, unde se antrenează, în fiecare zi, mai multe ore, sub un soare arzător, învățînd să minusculeze arme automate, să amorseze și să arunce grenade; se trăscă sub sîrmă ghimpată, în țărîna, luptă corp la corp cu fedaiinii sub supravegherea unor experți în terorism, cum este Abu Hija, identificat de autoritățile israeliene ca fiind unul din cei patru membri ai comandoului care a atacat, la 18 februarie 1969, un avion al EL-AL pe aeroportul din Zürich.

La începutul lunii mai, Okamoto și colegii lui sînt considerați gata de a fi trimiși în activitatea operativă. La 16 mai, Tekishi Okudeira îi cheamă pe cei doi colegi ai lui, Okamoto și Yasuda, un alt extremist japonez, și le explică misiunea: să meargă pentru a semăna moarte în rîndurile „imperialștilor” israelieni. E o misiune de sinucidere, dar lui Okamoto și colegilor lui nu le este teamă de moarte. Dacă vor cădea luptînd, sînt siguri că vor deveni martiri. Ce pot spera mai mult?

Urmează plecarea în Europa: Paris, Frankfurt, apoi Roma. Pentru mai multă siguranță, nu călătoresc în același timp. Yashuyidi Yasuda, plecat singur, se va întîlni cu ceilalți doi colegi la Frankfurt.

Cei trei călătoresc pe pașapoartele lor autentice, dar Okudeira, care este șeful comandoului, le dă, imediat ce sosesec în R. F. Germania, documente false de identitate. Kozo Okamoto primește un pașaport pe numele lui Deisuka Namba, Tekishi Okudeira, pe numele lui Giro Sagisaki, iar Yashuyidi Yasuda, pe numele lui Kau Torio. Toți trei au, de acum înainte, nume de război arabe. Kozo Okamoto se cheamă Ahmed. La 25 mai, dintr-oiul ia trenul cu destinația Roma; de ce trenul și nu avionul? Călătorind cu documente de identitate false, ei consideră, fără îndoială, că au mai puține șanse să fie arestați trecînd frontiera pe calea ferată. Căci pe aeroporturi controalele sînt mai severe, în general, decît în trenuri.

Socoteala este bună: cei trei teroriști trec fără probleme frontiera italiană și sosesc, la 30 mai, în chip de turiști pasnici. În Orasul etern. Un singur detaliu care ar putea mira pe polițiști (dar nimeni nu-i urmărește și nici nu se interesează de acest lucru): ei schimbă hotelul la puțin timp după sosire. Fără îndoială, pentru a nu fi reperati: cul, oare, la „Hotel ongo-american” sau la pensiunea „Scaligera” i-ar veni ideea să se întrebe asupra scopului călătoriei lor? Toti trei, dealtfel, au grijă de aspectul lor de turiști perfecți, fac toate excursiile obișnuite, inclusiv „Roma în timpul nopții” (Roma by night): trei vizitatori japonezi ce se pierd în masa miilor de străini care umplă Piazza Navone sau Via Veneto. O singură particularitate îi deosebește totuși de aceștia: ei nu pleacă niciodată împreună în excursie. Unul din membrii grupului „se odihnește” întotdeauna la hotel, în timp ce colegii lui sînt în oraș, și nu slăbește niciodată din ochi bagajele, mai multe valize, dintre care una e deosebit de grea. Ea conține trei automate, 12 încărcătoare și mai multe grenade. Dar acest „detaliu” nu trezește curiozitatea funcționarilor hotelului: la urma urmei, poate că acești „turiști” sînt, pur și simplu, victime ale „imaginii de marcă” a Italiei datorită căreia se văd hoți la orice colț de stradă. Acest trio îi amuza chiar: cînd cei trei oameni consumă, într-o seară, salată la restaurantul hotelului, ospătarul trebuie să le explice că în Europa nu e obiceiul să se ia cu mîna frunzele pentru a le mîncea!

În cele din urmă, cei trei oameni își fac bagajele și pleacă spre aeroportul Leonardo da Vinci: avionul companiei „Air France”, care leagă Roma de Tel Aviv (aeroportul Lod), trebuie să decoleze peste cîteva ore.

Bineînțeles că valizele pasagerilor ar trebui examinate înainte de a fi încărcate în cărucioare, dar autoritățile aeroportului au renunțat cu de la sine putere la această operație. Companiile aeriene fuseseră avertizate că trebuie să se ocupe ele însele de acest lucru.

Totuși, este imposibil să controlezi valizele cu detectoarele de metale: acestea sînt perfecte pentru a controla călătorii și pentru a verifica dacă poartă arme, dar total inutile în privința bagajelor. Sensibile la cel mai mic obiect metalic, ele ar reacționa ori de cîte ori un pasager ar avea asupra sa o mașină de ras sau monedă. Ar trebui controlate toate valizele, iar traficul aerian ar fi paralizat. O singură soluție rămîne: să se conteze pe perspicacitatea agenților companiei: verificarea conținutului bagajelor care li s-ar părea suspecte.

Okamoto, Okudeira și Yasuda stau liniștiți la coadă în fața funcționarului companiei „Air France” însărcinat cu verificările. Spre deosebire de ceilalți pasageri, cei trei japonezi așteaptă cuminti și nu dau nici un semn de nerăbdare. Cînd le vine rîndul, funcționarul, crezînd că are în față niște turiști model, lasă să treacă bagajele acestora, fără a le deschide. Una din valize l se pare foarte grea, excesiv de grea chiar pentru volumul ei — e cea care transportă arsenalul — dar acești trei băieți, cu hainele lor puțin desuete, par prea inofensivi pentru a putea fi bănuți.

Cu toate acestea, companiile aeriene fuseseră rugate, cu cîteva zile în urmă, de către șeful poliției de pe aeroportul Leonardo da Vinci, să întărească controalele. Securitatea Italiană primise informații alarmante: „Ceva se va petrece curînd” — Atentat, deturmare? Polițiștii nu știau mai multe, dar au luat lucrurile în serios, trîgînd semnalul de alarmă. Nu atît de tare însă, deoarece companiile aeriene nu inspectează conținutul tuturor bagajelor.

Comandoul „Armatei roșii japoneze” zboară spre Israel, deci, cu cursa „Air France” 132.

Totmăi s-a lăsat noaptea pe aeroportul Lod, cam la 15 km de Tel Aviv, acolo unde aterizează toate cursele lungi care leagă Israelul de restul lumii. Vreo zece yoferi de taxi, în cămăși, discută sub cerul liber, profitînd de răcoare, pe trotuarul care se întinde de-a lungul clădirilor aeroportului, supravegînd cu coada ochiului imensele lor automobile parcate la cîteva metri: taxiuri colective pentru vreo zece persoane cu bagaje cu tot. Mercurul termometrelor, urcat aproape de 30 de grade în timpul zilei, a scăzut către seară. Timpul căldurilor mari nu a venit încă.

Este ora 22,20: peste cîteva clipe ziua lor de muncă va lua sfîrșit. Acum o jumătate de oră a aterizat un avion cu mai multe zeci de pelerini portoricani, iar cursa regulată „Air France” a sosit, la puțin timp după ora 22: vine de la Paris, via Roma, cu mai multe zeci de pasageri. Majoritatea vor pleca pe drumul șerpuit spre Ierusalim: Tel Aviv-ul străge, bineînțeles, prin plajele sale, un anumit număr de turiști, dar majoritatea călătorilor care vin în Israel sînt nerăbdători să plece către locurile sfinte.

Pasagerii cursei „Air France” 132 încep formalitățile vamale. O privire rapidă pe pașapoarte și ei părădun în marea sală de sosire pentru a-și primi bagajele. Alți pasageri, pelerini

portoricieni, își așteaptă și ei valizele. Okamoto, Okudeira și Yasuda nu au bagaje de cabină, fără îndoială pentru a avea mîini libere, dar acest detaliu nu atrage atenția membrilor serviciului de securitate. Niciodată, nici un terorist japonez nu a fost implicat în vreă operație contra Israelului: polițiștii nu au nici o bănuială și cortegiul pasagerilor înaintează către banda rulantă numărul 3, unde sînt descărcate bagajele.

Este ora 22.25.

Cei trei japonezi au scos automatele din valiză. Metodic, calculat, ei încep să tragă în mulțime, măturînd în arc de cerc sala. Ca niște kamikazide: Okamoto și cei doi complici știu că nu au nici o șansă de scăpare după masacrul, totuși au acceptat această misiune de sinucidere. Pentru ca întreaga lume să audă din nou vorbindu-se de „Armata roșie japoneză”.

Pretutindeni izbucnesc țipete de durere, strigăte de spalmă, în timp ce clăntănitul armelor automate continuă imper-turbabil. Cei trei japonezi dau dovada unui calm nemaipomenit, introducînd noi încărcătoare în arme, așa cum o făceau în timpul exercițiilor, cu cîteva săptămîni în urmă, în tabăra arabă de lângă Baalbek. De această dată însă ei nu trag asupra unor țichiele, ci asupra unor ținte vii, doborînd tot ceea ce se află în direcția armelor lor.

Unul din primii pasageri care cad într-o baltă de sînge este fostul președinte al Academiei de Științe din Israel, profesorul Aharon Katzir, un evreu polonez, emigrant în Israel cu familia pe cînd avea 12 ani. Zece de răniți gem lingă el la pămînt. Alții, cu ochii mari deschiși, sînt deja morți.

Cei trei teroristi trag în mod mecanic, ca niște automate. Unul dintre ei nu-și dă seama că un coleg, Yasuda, se află în traiectoria armei sale. Acesta se prăbușește, rînit mortal, alături de victimele sale care se adună cu zece.

Răsună și explozia unei grenade: Okudeira s-a urecat pe banda rulantă pentru bagaje, să arunce mai bine grenadele, dar își pierde echilibrul și cade, rupt în bucăți de explozie. În sală nu mai rămîne acum decît Kozo Okamoto, cu craniul ras, cu privirea impasibilă. Fără să acorde atenție colegilor morți lingă el, Kozo continuă să tragă.

Cei cîțiva polițiști, prezenți în sală în momentul atacului, s-au aruncat și ei la pămînt, fără să încerce vreă ripostă. Timp de cîinci minute, teroriștii mitraliază în voie mulțimea fără ca cineva să încerce să-i împiedice.

„Eram pregătiți pentru un anumit număr de eventualități, dar nici într-un caz pentru această nouă armă — japonezii.

Nu-mi venea să cred, spune ministrul israelian al transporturilor, cînd am fost anunțat că teroriștii sînt japonezi”.

Deci, Okamoto rămîne în picioare, lingă banda rulantă. În jurul lui, cadavre, valize abandonate, pete de sînge, zece de pasageri mai mult sau mai puțin grav răniți, tinîndu-și respirația în așteptarea noilor rafale sau mormurînd rugăciuni: un masacrul al cărui bilanț definitiv va fi: 27 de morți și 80 de răniți.

Stupefiant personaj! acest Kozo Okamoto, singur supraviețuitor din comandoul sinucigaș de la Lod, prins pe pistă, în momentul în care se pregădea să-și continue raidul, atacînd avioanele staționate! Cînd autoritățile israeliene îl supun la interogatoriu, el refuză să vorbească pînă nu i se promite că va fi lăsat să se sinucidă, imediat ce va fi dat declarația. Bineînțeles că promisiunea făcută a fost formală, iar Okamoto va fi dat în judecată și condamnat la închisoare pe viață.

Numeroși alți teroriști sau extremiști japonezi vor merge pe urmele lui Fusako Shigenobu și ale celor trei membri ai comandoului de la Lod.

Jun Nishikawa, unul dintre cei trei teroriști răspunzători, doi ani mai tîrziu, de luarea de ostatici de la ambasada Franței din Haga, va efectua un periplu de mai multe zece de mii de kilometri înainte de a fi admis în taberele de antrenament arabe. Este unul din puținii teroriști ai „Armatei roșii japoneze” care a parcurs un itinerar ce a putut fi reconstituit cu precizie.

Își părăsește țara, la 19 mai 1973, nu cu avionul, ca majoritatea colegilor, ci cu vaporul. Ajunge la Helsinki, unde rămîne două zile în casa unui om de încredere, aparținînd extremei stîngi finlandeze. Helsinki este poarta Europei: tinărul pleacă spre R. F. Germania, apoi, de aici, spre Belgia, Franța și Spania. Este semnalat la Bonn, Bruxelles, Paris, Barcelona, Valencia și Madrid. În iulie 1973, este la Rabat, apoi la Tunis. În sfîrșit, în Egipt.

De ce acest lung periplu? Poate pentru a pune în incertătură pe polițiști sau pentru a duce mesaje către celule ale „Armatei roșii japoneze”?

În septembrie 1973, iață-l la Beirut, prima etapă cu adevărat importantă a călătoriei sale, Nishikawa, care se va „confesa” peste cîțiva ani poliției japoneze, după extrădarea sa de către Suedia, că abia la Beirut ar fi declarat oficial că aparține „Armatei roșii japoneze”. Aici depune un jurămint reprezenten-

înd un întreg program în care viitorul terorist promite să moară, dacă e nevoie, pentru cauza arabă.

Jun este de acum înaintea un combatant, pregătit, ca și membrii comandoului sinucigaș de la Lod, să-și dea viața.

Și pleacă din nou. Trece prin Siria, Irak, înainte de a ajunge la Istanbul, Atena și Roma. A trecut un an de la masacrul de la Lod și toate polițiile din lume știu că teroristii japonezi sînt legați de arabi. Aliații lui Fusako Shigenobu știu că vor avea din ce în ce mai multe dificultăți în a se pierde în masa multor turiști niponi care asaltează, cu aparatul de radio pe umăr, capitalele europene. Un tânăr japonez xosît direct din Orientul Mijlociu va fi mult mai suspect, apriori, decît un turist nipon pierdut în masa de călători care trec frontiera greco-turcă.

Nishikawa merge în Elveția, la Paris, efectuează două călătorii în Anglia, apoi se întoarce în R. F. Germania — este semnalat în martie 1974 pe aeroportul Tempelhof din Berlin. Fără îndoială că în legătura, în cursul acestui voiaj, cu alți membri ai organizației, care se află deja în capitalele europene. Căci Fusako Shigenobu, de acum, înainte cu bune poziții în țările arabe, grație gajului pe care oamenii ei i-au dat la Lod, pentru cauza arabă, vrea să stabilească niște „capete de pod” de coastă pe a Mediteranei, în Franța și în R. F. Germania. Pentru că organizația sa nu mai poate, cu nici un chip, da lovituri în Japonia, ea va lovi, la mai multe mii de kilometri, pentru „interesele” japoneze. A și început deja, la punctul de comandă al „Armatei roșii japoneze” din Orientul Mijlociu, întocmirea de liste cu obiective susceptibile de a fi atacate: oameni de afaceri japonezi, reprezentanți ai firmelor japoneze în străinătate. În același timp, trimiși speciali țeș în rândurile extremiștilor europeni o rețea de legături prietenești care vor fi utile la nevoie, atunci cînd comandourile se vor hotărî să treacă la acțiune.

Dar Nishikawa nu a făcut încă instruirea militară propriu-zisă: în martie 1974, „Armata roșie japoneză” hotărăște să-l rechemie în Orientul Mijlociu pentru a face din el un terorist model. „Cursurile” se desfășoară într-un peisaj stîncos. Nishikawa se întîlnește aici cu alți membri ai „Armatei roșii japoneze”.

Antrenamentul, care durează două luni și jumătate, se desfășoară în fiecare zi de la ora 5 la 22, pe o căldură toridă. Nishikawa și colegii lui învață să se folosească de explozivi, de arme automate; învață să arunce grenade, să lupte corp la

corp; specialiștii arabi îi învață să pună încălțături de dinamită pentru aruncarea în aer a ciădriilor, să fabrice explozivi cu mijloace artisanale.

Astfel, teroristii au aflat că poliștii din mai multe țări europene, mai cu seamă din R. F. Germania, folosesc blindate ușoare pentru a-i împrăștia pe manifestanți sau pentru a patrula noaptea. Nishikawa și colegii lui se antrenează, deci, să le atace. Instructorii îi învață modul de oprire a blindatelor prin incendiere, le dezvăluie părțile sensibile ale mașinilor blindate.

La sfîrșitul acestei perioade de antrenament, Nishikawa învață să cifreze și să decodifice mesaje: Fusako Shigenobu corespundează, într-adevăr, codificat cu „capii de pod” ai organizației sale din Europa. Aceasta deoarece se va dovedi, dealtfel, inutilă. Codurile nu vor rezista în fața serviciilor de informații occidentale, care vor „decoda” ușor instrucțiunile, atunci cînd acestea cad în mîinile lor. Așa s-a întîmplat cu documentele confiscate, în iulie 1974, de securitatea franceză, în valiza cu fund dublu a unui turcer, care debarcase, la Orly, dintr-un avion de Beirut.

Purtătorul valizei călătorise cu un pașaport fals pe numele Yucata Furaya; se cheamă de fapt Oshiki Yamada. Yamada și-a părăsit țara la sfîrșitul studiilor superioare, pentru a se angaja în „Armata roșie japoneză”, în iunie 1973. Poliția descoperă pașapoartele false, bancnote false de o sută de dolari (zece mii în total) și instrucțiuni provenind de la punctul de comandă al organizației. Membrii acesteia intenționează să atace reprezentanțele societăților „Mitsui” și „Marubeni” din Frankfurt pe Main, iar Yamada făcuse deja citeva călătorii în R. F. Germania!

Interogat de securitatea franceză, el face mărturisiri complete. Toată rețeaua lui Fusako Shigenobu din Paris este distrusă, circa treizeci de japonezi sînt arestați, iar opt dintre ei, expulzați. Celula cuprindea un fost profesor al Universității din Tokio, Taketomi Takahashi, specialist în literatura franceză a secolului XVIII, și un alt cadru universitar, Masahiko Tanaka, obligat să părăsească Universitatea catolică Sofia din Tokio din cauza vederilor sale extremiste. O tinărie femeie de treizeci și patru de ani, vînzătoare într-un magazin de lux de pe Bulevardul Operei, Mariko Yamamoto, era însărcinată să primească și să transmită mesajele lui Fusako Shigenobu. Inspectorii din D.S.T. vor descoperi la domiciliul lui Mariko, pe lângă numeroase acte false, și o serie de documente cu privire la operațiile din Europa.

Într-una din zilele sfârșitului anului 1969, în orașul uruguayean Pando domnea o atmosferă de doliu: un imens cortegiu funerar străbătea strada principală, însoțind un patriarh venerat pe ultimul său drum. Printre participanți se puteau vedea numeroși tineri, solizi, cu lacrimi în ochi, și femei crispa-te de durere. Amurgul accentua și mai mult atmosfera îndoliată. Deodată, văduva dispărutului scoase din batistă un revolver de mare calibru, iar de sub baia neagră a unuia dintre fiii săi apăru teava unui pistol-automat, care fu îndreptată imediat spre mulțime. Apoi, ca la un semnal, și alți membri ai cortegiului funerar și-au scos armele la vedere.

În timp ce unii țineau mulțimea la respect, ceilalți s-au năpusit asupra comisariatului de poliție, centralele telefonice și celor 3 bănci ale orașului. Acest raid a durat mai mult, deoarece bandiții nu prevăzuseră că un polițist va deschide focul asupra lor. În învâlmășeala creată pe strada principală, o femeie reteză dînt-o singură lovitură de baionetă capul unui cetățean pașnic, care îndrăznise să se mire indignat de acest atac surpriză. Apoi, ea se pîmbă de colo-colo cu trofeul însingurat pentru a servi drept lecție eventualilor gură-cască sau nemulțumiți.

Așadar, cortegiul funebru s-a dovedit a fi în realitate o bandă de teroriști deghizați în rude și prieteni, care suspinau, de fapt, după un manechin aranjat cu grijă în sicriul încărcat cu flori.

După încheierea acțiunii se punea problema ieșirii din orașul devastat, lucru care, în cele din urmă, s-a dovedit mai dificil pentru teroriști, întrucît o patrulă motorizată a poliției avusese răgazul să alarmeze prin radio autoritățile din Monte-

video. În cunoștință de cauză, acestea au mobilizat armata pentru a bara retragerea teroriștilor. Înceleștarea a fost de o rară violență: 23 de teroriști, dintre care 3 morți, n-au mai putut să se retragă. Camarazii lor s-au conșolat însă cu ideea că își gravaseră numele pentru totdeauna pe pietrele dure ale orașului Pando: „Tupamaros“.

Denumirea lor provine de la numele unui print încas, Tupac Amaru, care, în secolul al XVIII-lea, a organizat o rebeliune împotriva autorităților spaniole. Dar ce ascund astăzi aceste patru silabe pline de foc și sînge? Cine sînt acești precursori ai „Grupului lui Baader“, ai I.R.A., ai teroriștilor arabi?

O mină de oameni care au recurs sistematic la metode violente pentru a-și impune idealul lor. Prin atacarea băncilor, răpiri spectaculoase și alte asemenea lovituri, „Tupamaros“ a reușit să tulbure ordinea publică în micul Uruguay, înghesuit între Brazilia și Argentina. Cu toată severitatea guvernului de la Montevideo și mobilizarea generală a armatei și poliției, „Tupamaros“ a dovedit că terorismul politic este în stare, la nevoie, să evite toate „viclesugurile“ aceștia din urmă.

Fată de alte organizații extremiste, „Tupamaros“ preferă să nu facă prea mult caz de obiectivele politice, ferindu-se abil de a avea în sinul ei doctrinari, care au asimilat teorii filozofice prin universități.

Ignorarea concepțiilor filozofice n-a slăbit însă cu nimic arderea și forța organizației „Tupamaros“. Ea a reușit pentru un timp chiar să-și exercite puterea în paralel cu aceea a guvernului uruguayean legal, multiplicîndu-și acțiunile de demoralizare a armatei și de agravare a situației economice a țării. Dar pentru „prestigiul“ organizației, membrii „Tupamaros“ au avut întotdeauna grijă, pînă în cele mai mici amănunte, de „relațiile publice“. Astfel, ei consideră că răpirea și omulirea unui reprezentant al oligarhiei înseamnă, ca simbol, mult mai mult decît mitralierea în plină stradă a unei personalități politice și că această metodă îi deosebește de extremismii obișnuți. Nu trebuie să se înțeleagă însă că „Tupamaros“ nu recurge la asasinat dacă consideră necesar.

Cu o populație de numai trei milioane de locuitori, Uruguayul n-are alura unei țări a abundenței: ici o capitală suprapopulată și într-o permanentă stare de asediu, puțin mai departe pășuni monotone, iar în nord, jungla a cărei vegetație nu-î nici măcar tropicală. Pe scurt, rare sînt situațiile cînd taneurile armatei n-au reușit să-și respingă pe „Tupamaros“. Și totuși, mult timp a fost altfel.

Cel care a implantat terorismul în inima Uruguayului, fondatorul de fapt al organizației, a fost Raul Sendic, descendent dintr-o familie de coloniști iugoslavi, rănit de poliție, capturat și încarcerat, dar întotdeauna considerat ca șef suprem al organizației „Tupamaros”.

În iulie 1963, Raul Sendic și oamenii săi au organizat un raid fulger împotriva complexului turistic „Clubul elvețian”, primul dintr-o lungă serie ce avea să urmeze. Poliția i-a identificat pe autori, iar Sendic a fugit în Argentina.

Cînd a revenit clandestin în Uruguay, în 1964, Sendic și-a fixat cartierul general la Montevideo, oraș care, după cum spunea un alt șef al „Tupamaros”, „cu cei 300 km de străzi, cu cartierele sale uriașe și dense, oferă condiții ideale pentru orice terorist”.

Organizația „Tupamaros” și-a făcut public pentru prima oară acest nume în 1965, cînd a lansat un atac cu bombe la uzina firmei germane „Baxer”.

Dosarele poliției uruguayene dovedesc că majoritatea membrilor „Tupamaros” au origine burgheză. Unii duc o viață dublă: ziua, persoană respectabilă, iar noaptea, terorist.

Printre cei capturați de poliție pot fi amintiți: un profesor la școala de arte frumoase, un student la agronomie, fiul unui șef al poliției, un inginer, un antreprenor în construcții, fără a mai aminti nenumărați ziariști, funcționari de bancă etc.

Un grup izolat, iată ce refuză să fie înainte de toate membri organizației „Tupamaros”. De aceea, ei și-au intensificat schimbul de „cadre” cu omologii lor bolivieni, brazilieni și în special argentinieni. La drept vorbind, teroriștii „Tupamaros” s-au prevalat de gradul lor de „anterioritate”, pentru a se impune ca instructori ai organizațiilor „frățеști”.

Înstruirea unor astfel de grupări a mers pînă acolo încît au fost dotate cu emblema lui „Tupamaros”, cum este cazul „E.R.P.”-ului, grup terorist argentinian.

Pînă în anul 1968, „Tupamaros” s-a limitat la procurarea de bani, arme, echipament și... convertiți.

Infrastructura organizației este compusă din celele formate din cîte cinci oameni, care nu se cunosc între ei. Șeful lor ține legătura permanent cu un șef ierarhic, care, la rândul său, depinde de o misterioasă „instanță națională”. În virful ierarhiei tronează un birou executiv format din cinci persoane, care ordonă acțiunile proiectate. De asemenea, mai există un

secretariat compus din șapte membri, cu sarcini de coordonare a activităților diferitelor celule. Al treilea eșalon este format din celule obișnuite. Sub aceste celule se mai găsește așa-numita pedestrimă, „coloane” formate fiecare din cîte 100 de „infanteriști”. Există, de asemenea, „comitete de sprijin” chemate să mobilizeze un mare număr de membri în cazul unor acțiuni importante. Aceștia au fost cei care au participat la ocuparea orașului Pando la sfîrșitul anului 1969. În august 1968, ei l-au răpit pe Ulises Pereyra Reverbel, prieten bun al președintelui Pacheco. Imediat, șeful statului a lansat jumătate din poliția orașului Montevideo pe urmele răpitorilor. Nici urmă de Pereyra și răpitori. Poliția a invadat atunci mediul universitar, omorînd un tînar student care încercase să organizeze o revoltă. Dar Pereyra a fost eliberat abia cinci zile mai tîrziu.

În septembrie 1969, „Tupamaros” reeditează acțiunea, răpind un bancher — Gaetano Pellegrino Giampetro, pe care l-a ținut sechestrat mai bine de două luni.

Se pare că nu este o exagerare să se afirme că teroriștii „Tupamaros” au făcut ca răpirea de persoane să intre în obiceiurile extremiștilor. Confrății lor argentinieni, brazilieni și guatemalezi le urmează exemplul. În fiecare caz în parte, rîsposta a variat în funcție de guvern. Președintele uruguayan, Pacheco, și conducătorii argentinieni au refuzat în mod constant să negocieze cu răpitorii. Autoritățile braziliene, dimpotrivă, au acceptat totdeauna condițiile răpitorilor, chiar dacă aceștia au mărit de fiecare dată prețul pentru eliberarea ostaților. În această ordine de idei, cei mai scumpi sînt diplomații.

Brazilia a fost obligată să elibereze 15 deținuți, pentru a obține eliberarea ambasadorului S.U.A., Burke Elbruck, în 1969; apoi prețul a urcat cu repeziune: 40 de deținuți, contra ambasadorului R.F.G., von Holleben, și 70, pentru ambasadorul Elveției, Giovanni Bucher.

Membrii organizației „Tupamaros”, încurajați de succesele lor, răpesc, la 30 iulie 1970, pe consulul brazilian, Aloysio Dias Gomide, și un consilier politic, Dan Mitrione. Nu mult după aceea, ei iau un al treilea ostaț, expertul agronom american, Claude Fly. Cum președintele Pacheco refuză să elibereze un număr de deținuți și să publice un manifest al organizației, răpitorii îl execută pe Dan Mitrione. Mai tîrziu, într-un ziar, ei justifică astfel acest act: „Este vorba de un joc de șah în care capturarea unui pion obligă pe adversar să schimbe tactica. Dacă membrii „Tupamaros” l-au ucis pe Mitrione, au făcut-o

În primul rând pentru a dovedi președintelui Pacheco că ei nu glumesc cînd amenință și că pe viitor acesta ar face mai bine să ia în serios cerințele lor. În al doilea rînd, trebuia demonstrat organizațiilor din străinătate importanța răpiilor polițienești.

Cît despre brazilianul Dias Gomide, el a fost eliberat în schimbul sumei de 500.000 dolari, iar Fly a fost „ierțat”. În martie 1971, din milă pentru inima lui bolnavă.

Cu tot acest precedent supărător, președintele Pacheco nu a renunțat la conduita sa intransigentă. Nu admitea nici un fel de convorbiri cu răpitorii, considerîndu-i criminali de drept comun. Importante forțe de securitate vor fi ținute în alertă zi și noapte: 15.000 de camioni ai armatei și poliției și nenumărate elicoptere, gata pentru orice eventualitate. La începutul lui martie 1971, teroristii „Tupamaros” îl răpeau pe avocatul general Guido Berro Cribbe. La sfîrșitul lunii martie, Ulises Pezreya Reverbel, apropiat președintelui Pacheco, era răpit pentru a doua oară. În mai 1971, membrii organizației „Tupamaros” l-au răpit pe fostul ministru al agriculturii. Astfel, răpirea devenise în minile lor un instrument eficace de luptă.

În această situație, S.U.A. au hotărît să ajute autoritățile de la Montevideo, dezvoltîndu-le unele rețete verificate de luptă împotriva teroristilor și instruindu-le un corp polițienesc special, numit „garda metropolitană”. Cu toate acestea, organizația „Tupamaros” a continuat să înroleze în rîndurile sale cîtiva demnitari din armată și din poliție.

Cu sprijinul unei santinеле din corpul de pază al unui centru de antrenament naval din Montevideo, „Tupamaros” a reușit, la 29 mai 1970, să-și procure o serie de materiale, arme și muniție. În dimineața aceea, Fernando Garin, santinela coruptă, a mișcat puțin cascheta sa în chip de semn și imediat cîtiva „Tupamaros” s-au repezit la intrarea principală a cazarmii.

Legitimîndu-se cu acte polițienesci false, ei au cerut să vorbească cu un ofițer. În acest timp, alți teroristi „Tupamaros”, deghizați în studenți, au ieșit la iveală din umbră; ei au fost imediat „luați în primire” de către așa-ziii polițisti și puși sub stare de arest. Odată jucată această comedie, falșii studenți și falșii polițisti au fost admiși în incinta cazarmii, nu însă înainte de a mai deschide cale liberă la încă alți 17 teroristi.

În numai 30 de minute, toți soldații din cazarmă erau luați ostatic. Ei au fost eliberați ulterior, dar li se luau 350 de puștilorile de diferite tipuri și explozivi.

Pină la sfîrșitul anului 1969, teroristii „Tupamaros” evitaseră să ucidă. Printre cei pe care ei i-au ucis ru singe reze a fost și polițistul Carlos Ruben Zambrano, omorât într-un autobuz, la 15 noiembrie 1969. Acest asasinat marcă schimbarea tacticii. În aprilie 1970, Hector Moran Charquero, un inspector de poliție, despre care existau suspiciuni că torturase deținuții, a fost ciuruit de gloanțe într-un colț de stradă din Montevideo. Serja neagră a continuat în iunie. În ziua de 17 a acestei luni, organizația „Tupamaros” a difuzat un memorabil comunicat în care afirma că este gata să-și înceteze acțiunile pină la începutul lui iulie, cu condiția ca în acest interval guvernul să-și reconstituie politica față de partizanii ei. Apoi li îndemna pe soldații și polițistii „sătul de lupte frățești” să-și caute alte slujbe. Acest război psihologic a produs efectul scontat: polițistii au declarat grevă la jumătatea lui iunie, hotărîți să obțină o serie de revendicări, printre care: prime mai mari pentru misiunile periculoase și dreptul de a purta haine civile în timpul serviciului, spre a nu fi ținte ușoare pentru teroristi.

Guvernul le-a răspuns prin arestarea a 66 de polițisti pentru însubordonare.

Ușurinta cu care „Tupamaros” a putut submina moralul poliției și al armatei se explică prin aceea că forțele de ordine uruguayene erau lipsite de cadre și formațiuni de elită capabile să riposteze pe măsura îndrăznelei acesteia.

Îndrăzneala teroristilor „Tupamaros” creștea pe măsură ce ei dovedeau mai mult slăbiciunea autorităților.

În seara zilei de 6 septembrie 1971, doi tineri, îmbrăcați impecabil, au bătut la ușa casei lui Billy Rial Castillo, un pastor morocănos, care a avut dubla neșansa de a locui exact vizavi de închisoarea federală Punta Carreta din Montevideo și de a deschide prea repede necunoscuților.

— Noi sintem „Tupamaros” și avem nevoie de locuința ta, strigăra ei, fiecare îndreptînd teava cite unui pistol în direcția nefericitului pastor, care, cît ai clipi din ochi, se și văzu legat.

Din apartamentul lui Rial ei hotărîseră să facă un adăpost pentru evadarea a 106 dintre membrii lor, încarcerati în cîtiva metri distanță. Cei doi intruși sondară mai intii dușumeaua din sufragerie cu ajutorul unui stetoscop medical și detectară sunete care indicau existența unei cavități. În același timp, un Volkswagen aducea în locuință teroristi „Tupamaros”, încărcati cu valize pline de haine, arme, acte false, bani, precum și tirnăcoșpe, ciocane pneumatice, perforatoare etc.

În celulele lor din închisoarea învecinată, teroriștii închiși făceau tot posibilul să desprindă mortarul și cărămizile, cu scopul de a comunica între ei. Fîind masați la etajul al III-lea al închisorii, ei s-au grăbit să facă găuri de sus în jos: mai întâi la etajul al II-lea, apoi la primul și, în sfîrșit, au atins parterul cu ajutorul frînghiilor făcute din cearceafuri și lenjerie. În închisoare, ca și la subsolul apartamentului lui Billy Rial, munca de termită se accelera. Dîintr-o parte teroriștii închiși săpau un tunel cu mijloace rudimentare, de partea cealaltă invadatorii din casa lui Billy Rial deplasau 10 tone de pămînt cu ajutorul tirînoacoperelor, ciocanelor pneumatice și perforatoarelor. Prevăzuseră și mîști de oxigen în caz de nevoie. Într-un cuvînt, un tunel clandestin de 62 cm înălțime și 62 cm lățime, cu o lungime de 20 m, a fost executat în 9 ore.

Dupa efectuarea joncțiunii cu cei din închisoare, prin această ieșire subpămînteană, au evadat nu mai puțin de 106 membri „Tupamaros”.

Dimineața, devreme, ei s-au strecurat pînă la apartamentul lui Rial, unde au primit haine civile și acte false și apoi au urcat cu discreție în două autobuze și un camion care îi aștepta în apropiere. Un amănunt nu lipsit de importanță: autoritățile închisorii, cînd Billy Rial a venit să le avertizeze de evadarea celor 106 „Tupamaros”, au crezut că acesta glumește. Totuși, pentru a scîpa de ei, directorul închisorii a ordonat să se verifice veridicitatea celor spuse, dar acest lucru s-a făcut abia a doua zi, cînd s-a descoperit... „evadarea secolului”. Administrația penitenciarului nu și-a putut închipui niciodată cum au reușit membrii organizației „Tupamaros” să intre în contact cu colegii lor din închisoare pentru a pregăti împreună această evadare masivă. Cît despre poliție, aceasta nu a înțeles deloc prin ce miracol teroriștii s-au volatilizat așa ușor.

Începînd din noiembrie 1971, rolurile se inversează: guvernul, exasperat, ia măsuri: „Sus miinile, «Tupamaros»!”. Venirea la putere a unui om cu mîna de fier, Juan Maria Bordaberry, era cauza acestei răsturnări de situație. Sub presiunea unei opinii publice sătule de acțiunile organizației „Tupamaros”, Congresul îl autorizează pe președintele Bordaberry să decreteze „stare de război internă”, care implică suspendarea libertăților civile și înființarea unor tribunale militare pentru judecarea teroriștilor. Contraofensiva guvernamentală a dat roade cu repeziune: conducerea supremă a organizației „Tupamaros” a fost desființată, iar membrii ei au fost fie închiși, fie exilați. „Pedestrimea”, formată din grupe de cite 100 de

„Tupamaros”, a fost dezmembrată: coloana nr. 24, ce acoperea orașul Paysandu, a fost pusă după gratii; coloana 26, ce opera în Colonia, a fost oficial „lichidată”, la fel și coloana 27 care acoperea orașele Florida, Durazno și Paso de los Toros. Cercul se strîngea, de asemenea, în jurul coloanelor din Montevideo. Din 192 de membri „Tupamaros”, care evadaseră în martie, 159 au fost prinși din nou. Armele furate de aceștia, de la „Centrul de antrenament naval” din Montevideo la 29 mai 1970, au fost recuperate.

Vremurile cînd teroriștii dovedeau că pot trăi în centrele urbane ca peștele în apă, cu condiția de a-și multiplica acțiunile și manevrele diversioniste, erau apuse.

Dar faima organizației „Tupamaros” s-a răspîndit cu repeziune în cele mai multe dintre țările latino-americane, unde au apărut zeci de organizații teroriste, care se mîndresc cu „solidaritatea transnațională” dintre ele și modelul uruguayan.

Într-o sîmbătă toridă de august, a lui 1971, în închisoarea din San Quentin (California), a avut loc o dramă de o violență rară. Este vorba de cea mai sîngeroasă tentativă de evadare din cîte au existat vreodată în sistemul penitenciar american. Protagonistul ei a fost George Jackson, supranumit „Fratele din Soledad”.

La ora două după-amiază, un avocat bărbos și asistenta sa s-au prezentat la închisoare și au cerut să-l vadă pe George Jackson. Gardianul de serviciu a procedat la percheziționarea regulamentară a vizitatorilor, care aveau în mîni cîte un magnetofon. Deși detectorul de metale, folosit în asemenea împrejurări, vibra serios, intrucît fiecare dintre cei doi ascunseseră, fără să știe unul de altul, cîte un revolver în magnetofoane, neatenția gardianului le-a permis vizitatorilor să pătrundă în încănta închisorii fără să fie descoperiți.

Avocatul a fost condus singur într-o aripă a închisorii rezervată criminalilor cei mai periculoși, printre care se numărau George Jackson și Sirhan Sirhan, asasinul senatorului Robert Kennedy.

Înainte de a fi vizitat, fiecare deținut notoriu era percheziționat în amănunțime, astfel că un gardian înarmat pînă în dinți i-a ordonat lui Jackson să se dezbrace, să desfacă picioarele, să se aplece înainte cu minile pe perete, apoi să-și ducă minile la ceafă și să deschidă gura la maximum, pentru a verifica dacă prizonierul nu dispune de vreo armă periculoasă. Odată îndeplinită această formalitate, Jackson a fost condus să discute cu avocatul în sala de vizite.

El au stat de vorbă nestingheriți în jurul unei mese de lemn, în timp ce gărzile, asigurate de controalele la care cei

doi fuseseră supuși, nu-i supravegheau îndeaproape. În aceste condiții, Jackson a reușit să subtilizeze revolverul adus de vizitator și să-l strecoare în părul său des, sub boneta de deținut. Reîntors în celulă, prizonierul nu a trecut imediat la acțiune, ci a preferat să aștepte un moment mai prielnic.

Din întîmplare, un gardian mai curios a zărit teava revolverului ascuns în părul deținutului și, neștiind precis ce este, a încercat să-l percheziționeze. Surprins, Jackson a fost nevoit să treacă mai devreme decît prevăzuse la executarea planului său de evadare. „Fratele din Soledad” a smuls deodată pistolul din bonetă și l-a îndreptat asupra gărzilor, obligîndu-le să se culce cu fața la pămînt, în timp ce el a deconectat un dispozitiv electric care a deschis grilajul la 27 de celule, de unde au ieșit zeci de deținuți. Aproape imediat au sosit întăriri polițienești din San Quentin. S-a produs o învîlmăseală de nedescris.

Deținuții s-au dezlănțuit: trei gardieni au fost alacați cu lovituri de brici, alții au fost împușcați. În același mod revoltat au lichidat doi prizonieri recalcitranți și l-au înghesuit, împreună cu alte victime, într-o celulă. Un polițist rănit s-a salvat pentru că a fost considerat mort sub o grămadă de cadavre.

La rîndul său, George Jackson, cuprins de panică, s-a rezezit în curtea închisorii în direcția zidului împrejmuit, dar a fost omorît de o sentinelă dintr-un post de observație. Ceilalți deținuți, care au încercat să fugă, au fost omorîți cu toții.

Anchetatorii au stabilit ulterior că deținuții din San Quentin beneficiaseră în tentativa lor de complicitatea mișcării extremiste „Panterele negre”.

În 1966, la Oakland (California), Huey Newton și Bobby Seale au fondat organizația „Panterele negre”, care se considera avangarda „mișcării de eliberare” a oamenilor de culoare. Contrar altor organizații teroriste străine, cum ar fi „Tupamaros” sau „Septembrie negru”, „Panterele negre” au practicat la început propagandă și abia apoi acțiunile violente. Pînă în 1968, șefii acestei mișcări s-au mîrginit numai să fie ideologi și doctrinari, mai mult sau mai puțin vehemenți. Ei criticau toate forțele autorității și, în special, pe polițiști, pe care îi considerau „porci”, amenințînd că li vor ucide pe aceștia, vor răsturna guvernul cu forța și îi vor asasina pe presedintele țării, oricine ar fi el.

O anumită fantezie nu lipsea din primele manifestări ale „Panterelor negre”, care și-au expus „programul” într-un ma-

nifest încrețit cu termeni împrumutați din faimoasa „Declarație pentru independență”. Huey Newton și Bobby Seale nu-și precepeau eforturile pentru a demonstra că „Panterele negre” reprezintă o națiune în cadrul unei alte națiuni, aproape un stat în alt stat. La un moment dat, Newton și-a arogat pompos titlu de ministru al apărării și chiar formarea unui guvern fantomă, care să pretindă o legitimă recunoaștere constituțională.

Animați de un spirit de revanșă-ieșit din comun, șefii acestui mișcări paramilitare au jurat că-l vor imita pe Spartacus, rupindu-și cu brutalitate lanțurile.

În special, ei nu tolerau nici un fel de contradicție în sinul mișcării. Seale s-a dovedit a fi un om dintr-o bucată. Sub impulsul și forța sa, „Panterele negre” au atins repede paroxismul miniei, fapt ce a neliniștit autoritățile, care știau din experiență că vorbele au, uneori, consecințe la fel de grave ca și acțiunile.

Bobby Seale a început să recruteze „trupe” și să formeze cadre. El se putea „aproviziona” cu ambele mafiini din nesecutul rezervor al ghetourilor din Chicago, New York, Los Angeles și Detroit.

Seale își lua bastonul său de pelerin și mergea în aceste locuri, însoțindu-și cuvintele cu „argumente” convingătoare: revolve, puști automate, grenade și... rachete antitanc.

Mișcarea lui Bobby Seale a crescut în mod accelerat, astfel că, în 1967, el se putea lăuda cu circa 1.000 de adepți, împărțiți în 40 de grupuri răspândite în toată federația.

Haina poate că nu-l face pe om, dar uniformele dau o anumită încredere în sine soldaților terorii urbane. De aceea, „Panterele negre” au adoptat o ținută devenită, în curând, cunoscută: beretă neagră, guler întors, bluză de piele neagră. Această armonizare vestimentară avea însă inconvenientul că făcea din „Panterele negre” ținte sigure pentru poliție, care le putea identifica de la distanță.

Intențiile războinice ale „Panterelor negre” n-au întârziat să se concretizeze după o rețetă recomandată cu căldură într-una din broșurile lor: „Fabricarea artizanală a «cocteilurilor» explozive și a «grenadelor de mină populare»”.

De unde provin banii care permit „Panterelor negre” să poseze numeroase „cartiere generale”, multiple depozite de arme și mai multe oficii de propagandă între Pacific și Atlantic? Sursa de venituri cea mai sigură o constituie vânzarea unei

publicații săptămânale de 16 pagini, care se difuzează în circa 100.000 de exemplare și costă 25 de cenți.

În al doilea rând, veniturile organizației sînt completate din suprasolicitarea universităților liberale, care, pentru a fi la modă, plătesc cu prețuri grele conferențieri negri cu vederi extremiste. De foarte multe ori, Bobby Seale sau Huey Newton au ieșit din aceste universități cu câteva mii de dolari în buzunar. La aceste surse de venituri se adaugă și confortabilele drepturi de autor pe care le percepe Bobby Seale pentru cărțile sale, în majoritate cu mare succes de librărie, ca, de exemplu „Sesiții timpul”.

Uneori, însă, „Panterele negre” renunță la jargonul pseudo-revoluționar steril și trec la atac fără avertisment. Semnalul a fost dat în octombrie 1967, cînd Huey Newton a ucis un polițist din Oakland, care îl oprise mașina pentru o verificare obișnuită. Newton a fost închis, dar discipolii săi au încercat prin toate mijloacele să-l răzbune, deoarece justiția îndrăznise să-l condamne pentru omorirea unui „porc”.

S-a început cu cei din Partidul Democrat, reușii la Convenția din Iulie 1968, pentru desemnarea candidatului la președinția Statelor Unite. Delegații considerați „retrograzi” au fost răsplătiți din plin cu diverse „proiectile” (cioburi de sticlă, bucăți de pavaj, bare de fier), iar poliția, venită în ajutor, a fost primită cu lovituri de briceag, de cuțit, ba chiar și cu revolve.

Această atingere a ordinii publice l-a costat pe Bobby Seale încarcerarea în închisoarea din New Haven (Connecticut).

În acest timp, izbucnesc, în cea mai mare parte a marilor orașe americane, lupte sîngeroase, în plină stradă, între „Panterele negre” și poliție. Rînd pe rînd, San Francisco, Chicago, Kansas City, Denver, Seattle, Salt Lake City, Los Angeles, Saint-Louis și Sacramento răsună de vacarmul acestor teribile confruntări, în care șefii „Panterelor negre” au fost și ei decimați, printre cei căzuți fiind și Bobby Hutton, casierul național al organizației.

În zorii zilei de 6 decembrie 1969, 14 poliști, îmbrăcați civil, înarmați pînă-n dinți și înzeștrați cu un mandat de percheziție, au forțat ușa baricadată a unui apartament dintr-un cartier din Chicago cu scopul de a vedea dacă nu cumva acesta servea drept depozit de arme pentru „Panterele negre”. Abia au pătruns în apartament, că au și fost întimpinați cu adevărate salve din partea a nouă ocupanți, toți membri ai „Pante-

reilor negre". Dar forțele polițienesti au avut timp să se prepare pentru a riposta și, până la urmă, au învins. Un singur polițist a fost rănit, în timp ce doi membri ai „Panterelor negre” au fost uciși: celebrul „președinte” al secției „Panterele negre” din Illinois, Fred Hampton, de 21 de ani, și Mark Clark, de 22 de ani, de asemenea, o stea pe firmamentul organizației.

Raidurile polițienesti, efectuate noaptea, s-au înmulțit în așa măsură, încât „Panterele negre” au cerut avocatului lor, Charles Garry, să deună o plingere la Națiunile Unite împotriva „genocidului” al cărui victime erau.

În perioada anilor 1968—1970, poliția a pierdut 6 oameni, în timp ce „Panterele negre” au lăsat pe „câmpul de luptă” peste 40, nemaipunându-l la socoteală pe cei 409 extremiști negri condamnați la închisoare pe diferite termene. Cei doi cofondatori ai organizației, Huey Newton și Bobby Seale, au „încașat” câte trei ani și 10 luni de închisoare, primul fiind eliberat în august 1970, iar cel de-al doilea, în luna mai a aceluiași an.

Bobby Seale a profitat de libertate, pentru a încerca să steargă pe cât posibil urmele mișcării sale. Bănuindu-l pe un coleg new-yorkez, Alex Rackley, de a fi în realitate un agent al F.B.I.-ului, Seale ordonă răpirea acestuia și sechestrarea lui în pivnița unui imobil din New Haven. Apoi s-a deplasat personal pentru a-l interoga și a-l face să vorbească. Nenorocitul prizonier s-a încipătinat să neghe, cu toate loviturile primite și cu lot îngrozitorul supliciu al apei: un minut cu capul în apă, zece secunde la aer, timp de o oră întreagă.

În fața „lipsei de cooperare” din partea acestui „porc” de Rackley, Bobby Seale instituie un „tribunal popular” compus din șase jurați. Recluzitorul întocmit de Seale însuși a durat cinci minute, pledoaria — zero, din lipsă de avocat, deliberrările juraților — treizeci de secunde, Sentința a fost nemilalor: tortură maximă, pentru a scoate de la Rackley numele altor trădători, apoi execuție sumară. Pentru început, pretinsul trădător a fost introdus în apă fiartă: a rezistat. Programul a continuat prin scoaterea ochilor condamnatului, dar el a rezistat și de data aceasta. În sfârșit, Bobby Seale, cu ajutorul unui clește, i-a smuls limba, pentru „a-l învăța să rămână mut”. În desperare de cauză, călăii l-au omorât în cole din urmă cu un glonț în ceafă. Aceste oribile detalii, de o rară cruzime, au emanat din gura lui Lonnie Mac Lucas, subaltern în „Panterele negre”, principalul acuzat de moartea lui Alex Rackley.

Grăție unui artificiu juridic, Seale nu s-a înfățișat la acest proces decît în calitate de martor. El a dezmințit categoric afirmațiile lui Mac Lucas, care a fost condamnat la o grea pedeapsă cu închisoare. Ironia soartei a făcut ca „Panterele negre” să afle mai tîrziu că, de fapt, Rackley a fost complet nevinovat.

Poliția nu credea nici un cuvînt din cele spuse de Seale, în legătură cu așa-zisa lui „nevinovăție totală” în afacerea Rackley, de aceea îl urmărea pas cu pas. Dar victoria „Panterelor negre” era suficient de plină pentru ca șeful ei suprem să-și angajeze cei mai buni avocați din Statele Unite și să ocupe un luxos apartament în San Francisco.

După afirmațiile autorităților, „Panterele negre” nu se dau în lături de a folosi metoda stoarcerii de bani prin intimidarea acelor comercianți negri care se dovedesc prea puțin înclinați să contribuie financiar la cauza mișcării.

În prima fază, „recalcitrantul” primește un ultimatum, fie prin scrisoare, fie verbal. Dacă în timpul prescriis nu plătește, prăvălia lui este devastată de către un comando de „justificabili”. După această „lecție” inițială, „Panterele negre” lansează un al doilea avertisment comerciantului, amenințându-i viața sa și a familiei.

În această fază, de regulă, comerțiantul mai degrabă rezează decît să risce securitatea alor săi. Dacă se întîmplă cu vreun astfel de comerciant să se încapățineze, refuzînd să contribuie la „binele comunității”, este adus în stare de a fi aruncat la cîini.

Prin forța intimidării și a amenințărilor, „Panterele negre” au reușit să realizeze o cifră de afaceri de 50.000 de dolari pe săptămîna.

Majoritatea extremiștilor negri sînt de părere că „Panterele negre” se poartă din ce în ce mai aspru mai mult cu oamenii din propria lor comunitate decît cu „dușmanii albi”. Cînd este vorba de extorcare de bani, de răscoale sau expediții de pedepsă, fanaticii negri îi asaltează întotdeauna cu prioritate tot pe negri.

Pentru a-și face cunoscută cauza în rîndul opiniei internaționale, „Panterele negre” au căutat să stabilească legături strînse cu grupuri teroriste din străinătate. În anul 1969, Eldridge Cleaver, unul dintre șefii „Panterelor negre”, urmărit de poliție, a fugit la Alger. Aici el a intrat în contact cu emisarii ai „Armatei republicane irlandeze” (I.R.A.) și cu conducătorii ai unei organizații arabe.

Eldridge Cleaver, în numele „Panterelor negre”, și reprezentanții organizațiilor teroriste respective au convenit să-și aducă servicii reciproce: fiind unora le lipsește echipamentul și armele necesare, le primesc de la ceilalți. Mai mult, un acord de principiu a fost încheiat în legătură cu schimbul de instructori, ceea ce a permis fiecărei organizații să beneficieze de cunoștințele proprii celorlalte.

Spre sfârșitul anului 1970, „Panterele negre” au hotărât să-și concentreze majoritatea eforturilor terorii în orașele americane.

Totul a început prin explozia provocată, într-o dimineață a lunii noiembrie 1970, la o vilă din Manhattan, care era „prea burgheză”, după părerea „Panterelor negre”. Când proprietarii s-au întors acasă au descoperit, cu oroare, bustul fiicei lor în vestibul, capul în salon și picioarele în sufragerie. „Panterele negre” însemnaseră acest atentat pe perete prin cuvintele: „Astfel vor sfârși toți porcii reacționari”.

Grădina botanică, mai multe supermagazine și două comisariate de poliție din New York, o școală din Chicago, sute de birouri electorale, un centru feroviar de macazuri etc. au făcut obiectul atacurilor cu bombe. Nu-i nici o îndoială că această avalanșă de dinamitări a fost rodul creierului lui Bobby Seale, omul „terorii psihologice”.

Valul terorismului „Panterelor negre” s-a abătut simultan și împotriva poliției. Bobby Seale a decretat că „trupele” sale vor avea sarcina să suprime cât mai mulți polițiști, indiferent dacă aceștia se vor face sau nu vinovați de provocări.

Într-o noapte din iarna lui 1970, la Chicago, locotenentul de poliție Edward O'Neill, care făcea un rond cu mașina, l-a auzit prin radio pe superiorul său că îl ordonă să pătrundă într-un ghetou al orașului, unde a fost asasinat un tânăr negru. El a executat imediat ordinul. Dar, când a ajuns la locul crimei, geamul din spate al vehiculului său a fost străpuns de un glont care l-a ucis pe loc. Informația transmisă acestuia fusese falsă și avusese ca scop atragerea sa în cursă.

Cam în aceeași perioadă, în decurs de 48 de ore, patru polițiști din Philadelphia au fost atacați în același mod de către „Panterele negre”.

În cursul anului 1971, poliția a declanșat o violentă contraofensivă ce s-a dovedit dezastruoasă pentru „Panterele negre”, ale căror efective s-au topit aproape cum se topește zăpada la soare. Arestăți, omorâți în plină stradă, închiși la Sing-

Sing, teroristii au fost reduși la un sfert din cîți erau pînă atunci.

Treptat, violența „Panterelor negre” a scăzut în intensitate și, tot în această perioadă, în sinul organizației s-a produs o sciziune, care a dus și mai mult la slăbirea ei: Eldridge Cleaver, exilatul din Alger, și-a format o fracțiune minoritară compusă din cca 100 de militanți regrupați pe litoralul Atlanticului, inclusiv la New York. Membrii acestei fracțiuni sînt adepții „priorității armelor” și ai unei „autonomii spontaneiste” a celulelor față de vicisitudinile politice.

De prin anul 1972, fracțiunea lui Cleaver este cunoscută sub denumirea de „Armata de eliberare afro-americană” (A.A.L.A.). Într-un raport anual, F.B.I. preciza că A.A.L.A. fost implicată în multe „confruntări armate cu poliția” și că „a utilizat materiale explozive în special pe coasta de est a Americii”. În același raport se arată că principala publicație a grupării chema la asasinat poliție, atacuri asupra ofițerilor de poliție, acte de tilhărie și deturării de avioane.

În luna mai 1972, la consulatul portughez din San Francisco a fost descoperită o bombă formată din 14 batoane de dinamită, care, din fericire, n-a explodat. Apoi, un automobil al poliției a fost aruncat în aer, iar în vara aceluiași an, două avioane cu reacție au fost deturnate spre Algeria. Două poliști din New York, care încercaseră să oprească un automobil ce circula pe sens interzis, au fost răniți grav de cei somați, iar, cîteva zile mai tîrziu, alți doi au fost împușcați pe la spate. În sfîrșit, un avion, care decolase din Detroit, cu 87 de pasageri la bord, a fost deturnat, teroristii obținînd un milion de dolari pentru eliberarea ostaticilor.

Pentru toate aceste acțiuni, precum și pentru altele asemănătoare și-au asumat responsabilitatea, prin telefoane misterioase sau prin scrisori adresate unor redacții de cotidiene, diversi anonimi, care afirmau că fac parte din A.A.L.A.

La rîndul său, Bobby Seale a rămas în fruntea unei grupări răspindite mai mult în California și pe coasta Pacificului.

Această grupare urmărește legalizarea organizației „Panterele negre”. Dîndu-și seama că violența nu duce la nimic bun, Bobby Seale și Huey Newton socotesc că lupta comunității negrilor trebuie să se înscrie de aici înainte într-un cadru instituțional și să se dezvolte pe baza metodelor electorale. Accentul va fi pus nu pe violență, spune ei, ci pe autoapărare. În această optică, Bobby Seale n-a ezitat să candideze la postul de primar în Oakland, orașul primelor sale acțiuni.

Ajutat de vreo douăzeci dintre partizanii săi, bine îmbrăcați, rași proaspăt și vesnic zimbitori, el s-a străduit să-și amelioreze prestigiul în fața comunității. Mai întâi a încheiat o alianță cu albi progresiști și cu muncitorii mexicanii săraci. Apoi, dându-și seama că 40% din negri sînt credincioși, Bobby Seale a început să frecventeze biserica în fiecare duminică. În același spirit, el a patronat „programe de subzistență”, dejunuri pentru copiii familiilor sărace, distribuiri de haine etc. Bobby Seale i-a obligat pe adepții săi să dovedească, în comparație cu acțiunile lor dintr-un trecut nu prea îndepărtat, nu multă omenie, ajungind pînă la a-i însoți, de exemplu, pe bătrînii pensionari din Oakland la bancă să-și ridice banii, pentru ca aceștia să nu fie prădați de hoți! Politia californiană sublinia totuși că, în timp ce fuseser pe bunii samariteni, „Panterele negre” nu se dădeau în lături de la a-i convinge pe anumiți comercianți (albi sau negri) să susțină cu mai multe mii de dolari campania electorală a lui Bobby Seale.

Ingenuosul candidat n-a renunțat la obiectivele sale pe termen lung și nu și-a ascuns intenția, în cazul în care va fi ales primar, să facă din Oakland „primul oraș din S.U.A. folosit ca un imens teren de antrenament pentru mișcările extreme”. Altfel spus, autoritățile sînt pe cale să creadă că de fapt criza de electoralism a „Panterelor negre” nu este decît o subtilă manevră de diversivne.

NOTA:

Pe continentul american acționează și alte grupări teroriste. Printre acestea se numără: „Weatherman” și „Armata de eliberare simblioneză”. O demonstrație care a degenerat în octombrie 1968 într-o încăierare de masă, soldată cu mai multe arestări, a consiliului botozel de loc al organizației teroriste „Weatherman”, desprinsă din asociația „Studenții pentru o societate democratică” (S.D.S.).

După ocest eveniment, considerat un insucces, a avut loc un „consiliu de război” care a chemat membrii organizației să acționeze cu mai multă „violență pentru a determina schimbări revoluționare” în S.U.A. Considerînd asasinatul poliției și alte acte de violență „forme legitime de luptă armată”, conducătorii mișcării „Weatherman” își îndeamnă adepții la intensificarea terorismului, cu scopul declarat „de a îngrzi ordinar America”.

Într-un romanțat al organizației se spune, printre altele: „Una din armele noastre este drogarea. Legile împotriva mijloacelor demonstrează că mulți dintre noi sîntem deja infractori cu mult înainte de a ne exprima dezacordul. Armele și drogurile sînt unite în mișcarea subversivă a tineretului. Dacă cineva vrea să ne găsească, o poate face în orice co-

munitate, dormitor, terasă, bucată sau apartament unde consumăm drogul și încălcăm arme... În decurs de două săptămîni vom alina un simbol și instituiem americani”.

Promisiunea din comunicat a fost îndeplinită la 9 iunie 1970, cînd o bombă a explodat în Cartierul general și poliției din New York. Au urmat multe alte atentate cu bombe săvîșite de organizația „Weatherman”: la 1 martie 1971 în clădirea Capitolului din Washington; în mai 1972, la Pentagon; în septembrie 1973, în unele oficii ale companiei I.T.T.; în martie 1974, la cîteva oficii din San Francisco ale Departamentului pentru sănătate, educație și bunăstare.

O nouă organizație teroristă americană — „Armata de eliberare simblioneză” (S.L.A.) — a devenit notorie la 6 noiembrie 1973, cînd și-o asunat responsabilitatea asasinării cu gloanțe otrăvite cu cianură a inspectorului general al școlilor din Oakland și rănirii grave a adjunctului acestuia.

Deși imediat s-a declamă o simplă acțiune de cercetare, pînă la 10 ianuarie 1974 nu s-au obținut nici un fel de informații suplimentare. În dimineața acelei zile de jară, într-un orașel situat la 30 km nord-est de Oakland, un agent de poliție a oprit o mașină pentru o simplă verificare de rutină. Cele două persoane din mașină au început să tragă asupra lui, dar nu l-au nimerit. Răsunînd cu loc, polițistul s-a rînit ușor pe sofer, un tânăr de 24 ani, și s-a arestat imediat. Cea de-a doua persoană a fost arestată, patru ore mai tîrziu. Găsindu-se asupra celor doi muniții ale S.L.A., s-a trecut și la efectuarea unor expertize balistice, prin care s-a stabilit că unul dintre pistoalele teroristilor fusese folosit în atentatul din noiembrie 1973. Tot în aceeași zi, spre seară, au fost descoperite cartierul general și depozitul de armament ale S.L.A. Un incendiu, banal, izbucnînd într-un imobil părăsit în mare grabă de cîteva indivizi, a permis pompierilor să descopere în interior cîteva kilograme de cianură, cartușe, bombe, materiale explozive, seturi de arme și ordine de asasinare a unor mari industriali americani, kărți ale orașului Oakland indicînd căile posibile de lestru într-o eventuală încercuire, un proiect de economizat ce urma a fi publicat după o răpire atîtă în pregătire, originalul scrisorilor difuzate după atentatul din noiembrie 1973 și decupațe din zăre privind recunoșterea S.L.A. de a fi dăburi cu împușcături un elicopter al poliției, cu care seceze mîneră de doi ofițeri.

În februarie 1974, trei teroristi aparținînd acestei organizații au pătruns cu forța în apartamentul unei tinere de 19 ani, fiica directorului unei corporații din San Francisco. După ce l-au bătut pe logodnicul acesteia și pe un vecin ce intervenise, teroristii au lăsat-o pe tinăra să intre în portbagajul mașinii și au plecat, trîgînd la înapoi pe cei doi pistoale pentru a-i descuraja pe eventualii mariori. Desi părtinții fetei au îndeplinit ulterior toate condițiile impuse de răpitori, victima n-a mai revenit acasă. La două luni după răpire, ea anunță că acceptase să devină membră a S.L.A. și imediat a fost semnalată ca participantă la jefuirea unei bănci din San Francisco.

Din documentele intrate în posesia poliției rezultă că S.L.A. este o „grupare de elemente combătătoare”, constituită într-o „federatie simbioză”, al cărei componenți sînt albi, negri, asiatici, indienți, bărbați sau femei — amalgam ce explică și denumirea organizației. Comunicatele date după vreo acțiune a „simbiozilor” poartă ca simbol o cobră cu șapte capete, semn care, pretind ei, și-ar avea originea în religiile asiatice, africane și sud-americane.

Obiectul acestui „front unit” este în special lupta „pentru independență și autodeterminare fiecăreia dintre rasele reprezentate în organizație, precum și pentru lichidarea inamicului comun — Statele Unite Fasciste”.

S.L.A. are o structură complicată. În centrul căreia se află un așa-numit „Consiliu de război”. În subordinea acestuia sînt mai multe „unități de luptă”, „grupuri mixte”, un sistem operativ de comunicații și chiar o „unitate de informații”. Mai există organe speciale care se ocupă cu procurarea sau confecționarea de arme și bombe, îngrijirea medicală, transporturile și aprovizionarea, propaganda și dezinformarea.

În urma cercetărilor efectuate de poliție a rezultat că „unitatea de informații” ar avea următoarele atribuții:

— alcătuirea de evidente cu nume, fotografiile, adresele familiilor și mijloacele de transport folosite de informatorii și agenții cunoscuți;

— obținerea de informații despre curierii și agenții poliției, precum și a fotografiilor acestora;

— culegerea de date privind: circulația banilor, echipamentul militar și medical, alimentele, armele și explozivii; dotarea cu echipament radio; situația carburanților;

— achiziționarea de hărți și schițe ale instituțiilor guvernamentale, închisorilor, băncilor, sistemelor de comunicații, fermocentralelor, depozitelor de combustibil, aeroporturilor, bazelor și depozitelor de muniții ale armatei, precum și procurarea de informații privind măsurile de securitate luate pentru salvarea tuturor acestor obiective;

— formarea unei echipe de contrainformații care să verifice membrii S.L.A.

Se pare că existența unei astfel de „unități de informații” a fost factorul principal care a determinat ca acțiunile S.L.A. să fie atât de bine puse la punct, încît descoperirea lor să se datorere mai mult unor concursuri favorabile de împrejurări sau, pur și simplu, înfîlșării.

În sfârșit, acțiunilor teroriste săvîrșite de organizațiile extremeiste cunoscute, cu care poliția se confruntă cotidian, în Statele Unite ale Americii se înregistrează acte similare, reventente ulterior de diverși anonimi în numele unor grupări de mai mică anvergură.

În martie 1974, de exemplu, o bombă artizanală cu explozie întîrziată a incendiat, în oraș San Jose (California), un rezervor de benzină al companiei „Shell”. Un telefon anonim a instrumtat reporterii unui mare organ de presă la o cabină telefonică, unde a fost găsită o notă cu revendicările organi-

zației „Americani în slujba justiției”. În notă se preciza că incendierea rezervorului companiei „Shell”, constituie un protest la adresa ridicării prețurilor la combustibil și se cerea ca cetățenii mai în vîrstă să primească benzină fără plătă. Anterior, „Americani în slujba justiției”, formundul cereri similare, își asumaseră responsabilitatea distrugerii prin explozie a unui transformator electric de forță într-o stație din Mata Vista (California).

La 12 aprilie 1973, un apel telefonic din partea unui necunoscut către „Associated Press” lămuria că stocarea cu bombe, în dimineața aceleiași zile, a consulatului Republicii Sud-Africane, a comis-o „Echipa neagră revoluționară de asalt”.

Cu cîteva timp înainte, agenția de presă U.P.I. primise un telefon de la o persoană care menționa că aceeași „Echipă neagră revoluționară de asalt” plasase bombe la misiunea O.N.U. din Kinshasa — Zair, din cauza refuzului acestei țări de a permite unor „luptători pentru libertate” să treacă spre Angola.

Pentru două explozii, una la Centrul pentru afaceri internaționale din Harvard și alta la Institutul pentru tehnologie din Massachusetts, și-a asumat responsabilitatea „Asociația vulturilor mîndri”, care pretindea că militează pentru emanciparea femeilor.

Pricinuind pagube de peste un milion de dolari prin explozia unei bombe în consulatul Franței din San Francisco, „Escadronul San Melvillo”, care și-a luat toată răspunderea, a motivat că a comis acest act „pentru a arăta clar hotărîrea sa de a apăra poporul și de a-i stăca pe poliști”.

În februarie 1972, trei bombe au explodat la Cartierul general al poliției din Manchester (New Hampshire). A patra bombă, plasată sub fereastra biroului șefului poliției, nu a explodat. La scurt timp după explozie, un bărbat și o femeie au fost arestați. Asupra lor a fost găsit un proiect de comunicat de presă în care responsabilitatea acestor acte era asumată de „Armata de eliberare a poporului”. În comunicat se mai menționa că un alt sediu ce urma să fie obiectul unui atentat era clădirea unei societăți de deslășurarea campania pentru realegerea președintelui S.U.A.

Nouă anarhiști, dintre care patru erau preoți catolici, constituiți într-un grup autointitulat „Conspirația coștei de est pentru salvarea vieților”, au recunoscut în fața ziaristilor, în cadrul unei conferințe de presă, că ei săvîrșiseră acte de vandalism înregistrate la un sediu al companiei „General Electric” și la cîteva oficii de triere din Philadelphia „pentru a intrerupe funcționarea mașinii morții și agresiunii”, după cum declarase telefonic un anonim, imediat după acțiune.

În aprilie 1971, șapte membri ai acestui grup au fost puși sub acuzare pentru conspirație în vederea răpirii secretarului de stat, Henry Kissinger, și pentru că plasaseră bombe în

canalele de salubritate, de telefoane și energie electrică de sub clădirile federale din Washington. Dar, după un proces îndelungat, juriul n-a putut să dea un verdict în unanimitate, acuzația de conspirație fiind respinsă.

Alte atenale cu bombe, care au avut loc în laboratorul de radiații „Lawrence” al Universității din Berkeley (California) sau la Comisaraiul de recrutare al marinei (California) și poliției ori la baza de instrucție din Wisconsin a rezervațiilor americani, au fost recunoscute, prin telefoane anonime sau în cadrul cercetărilor întreprinse de poliție, de grupurile inițiale „Voluntarii americani”, „Frontul de eliberare nord-vest”, „Frații uniți”, „Grupul Mc Loy-3” și „Miscarea miișăilor afro-negri”.

Ulsterul, parte nordică a Irlandei și în același timp provincie britanică, trăiește încă din anul 1968 un fel de „noapte a sfintului Bartolomeu” prelungită. Aici se confruntă majoritatea protestantă a populației (un milion de persoane) cu o minoritate catolică (o jumătate de milion).

În toată această lupte s-a născut organizația „Armata republicană irlandeză” (I.R.A.), care urmărește, prin mijloace teroriste, răsturnarea „Stormont-ului”¹ și reunificarea Irlandei.

Celor 500 de membri ai I.R.A. li se opun cca 13.500 de soldați ai armatei britanice. De la începutul conflictului au fost uciși sute de soldați englezi și alte sute de irlandezi civili nevinovați. Orașul Londonderry și cartiere întregi din Belfast — capitala Ulsterului — amintesc prin sinistrul lor aspect de Londra de pe timpul atacurilor germane cu rachetele „V”. Armata britanică este prezentă la toate intersecțiile. Ea a ridicat baricade din saci cu nisip și stremă ghimpată, a constituit cazemate de tablă camuflate cu plasă, pe unde pot trece călătorii obișnuiți ai străzii. Noaptea domnește paucă.

Odată cu căderea serii este mai bine să nu te plimbi pe stradă. Soldații țin în bătaia armelor pe automobilii care au imprudența să circule noaptea. Cif despre I.R.A., ea este stăpîna în cartierele catolice din Bogside și Greggan, cele mai faimoase din Londonderry, interzise forțelor de ordine.

La acțiunile organizate de I.R.A. femeile participă în egală măsură cu bărbații. Unele se laudă chiar că ele ar constitui partea principală a I.R.A.

Bernadette Devlin, deputată în Camera Comunelor, a organizat propria sa grupare teroristă. Antrenamente de tir, lecții

¹ Stormont — Parlamentul din Ulster. (N.R.)

de sabotaj și alte asemenea preocupări reprezintă hrana zilnică a acestor „flori ale violenței”. Sloganul lor este precis și singeros: „Pentru fiecare copil catolic ucis, noi vom omori zece soldați britanici; pentru fiecare femeie omorâtă — șase soldați; pentru fiecare bărbat — trei soldați”.

În numele „cauzei” pentru care luptă, femeile întreprind tot felul de mistuni. Unele se aciuază, de exemplu, prin țiverne cu soldați britanici numai pentru a scoate de la ei ceva informații de ordin strategic sau pentru a le subtiliza grenade și arme. În noiembrie 1971, trei femei, constituite în „Brigada de revanșă”, au răpit o tinăra catolică din Londonderry, pentru că aceasta îndrăznise să se logodească cu un soldat britanic; „trădătoarea” a fost supusă oprobitului public, fiind rasă pe cap, unsă pe tot corpul cu gudron și legată de un arbore.

Chiar și copiii sînt antrenati în comiterea acțiunilor teroriste. Într-o zi, un bălat catolic de 14 ani a încercat să arunce o bombă artizanală împotriva unei patruli britanice. Bomba a explodat însă prematur, smulgîndu-i mîna.

A doua zi, o fetiță de 12 ani a fost ciuruită de gloanțe, în pînă Belfast, de către un trăgător al I.R.A.!

Totul a început în 1968, printr-o „campanie neviolentă” dusă de minoritatea catolică, pentru recunoașterea drepturilor sale civile. Dar numai peste cîteva luni terorismul înlocuiește acțiunile legale.

Organizația clandestină I.R.A. și-a pierdut deja din eficacitate din momentul în care s-a scîndat în două ramuri. Ramura oficială, de orientare mai realistă, este favorabilă încetării totale a focului în întreaga provincie și se limitează la asigurarea apărării cartierelor catolice din Belfast și Londonderry. În cel mai rău caz ea se mulțumește să riposteze asafurilor intermitente ale armatei britanice.

Cealaltă, situată la polul opus, se numește „Ramura provizorie a I.R.A.” și este compusă din elemente fanatice, îndrăgostite de ducerea unui război civil în care rolul principal îl au bombele și armele de foc. Acest grup aventurist este foarte bogat în agitații de profesie, care folosesc în activitatea lor atît cărtușii doctrinare, cit și arme de diverse calibre, de la pușca cu lunetă pînă la rachetele antitanc.

În noaptea de 5 august 1972, o mare serbare populară avea loc în inima orașului Iugoslav Maribor, de pe Drava, la frontiera cu Austria. Participau, ca de obicei, mii de sloveni și numeroși alți „Gastarbeiteri”, în cea mai mare parte Iugoslavi, care, la fiecare sfîrșit de săptămînă, treceau frontiera în număr foarte mare, pentru a-și întîlni compatrioții și a se distra în familie. Petrecerea a degenerat în cele din urmă, datorită mai ales entuziasmului a 19 „Gastarbeiteri”, toți croați, care făceau notă discordantă prin costumele lor de cercetași și cu impozantele pălării texane, cu boruri largi, pe cap.

Cîntînd cît îl ținea gura și dansînd în toate chipurile, cei 19 duceau cîte o valiză care conținea, după cum afirmaseră la vamă, cadouri pentru familiile lor. După terminarea serbării, mica trupă s-a îndreptat pe jos spre unul din cartierele orașului Maribor, pe furiș, ca și cum ar fi căutat o comoară ascunsă...

Deodată, „cercetașii” au găsit „din întîmplare” un camion staționat, la volanul căruia șoferul adormise. Doi dintre ei au pătruns în camion și l-au trezit pe șofer pentru a-l lăsa mai bine și a-l lega fedeleș. După ce l-au așezat pe nenorocos într-un colț al vehiculului, cei 19 flăcăi au pornit la drum spre sudul Iugoslaviei, într-un huruit vesel de motor. Începea una dintre cele mai rocambolești acțiuni teroriste cunoscute vreodată.

În realitate, cei 19 nu erau „Gastarbeiteri” care lucrau în Austria, ci o bandă de teroriști ustazi veniți din Australia. Ei urmau să parcurgă 300 km pentru a-și îndeplini misiunea.

La cîteva kilometri după ce au ieșit din orașul Maribor, ei au arborat deasupra camionului un steag croat — roșu, alb.

albastru, dar avind in centrul sau un enorm „U”, initiala organizatiei teroriste „Ustasi”, adică a efemerului „stat independent croat”, fondat în 1941, sub egida nazistilor.

Și miracolul s-a produs: cei 19 extremiști au reușit să traverseze o bună parte din Iugoslavia fără ca cineva să-și dea seama de ceea ce se întâmplă.

Pe drum, „ustasi” și-au prins pe piepturi insignele organizatiei lor și au împins curajul pînă la punctul extrem, scotind din valizele cu „cadouri pentru familii” pistoale, puști-mitraliere, grenade și bombe. Toate acestea nu i-au împiedicat însă să-și păstreze cu mîndrie pe cap părările lor texane. Cînd se opreau să bea un pahar și să servească masa sau să se aprovizioneze cu benzină, nimeni nu se mira de ciudata lor ținută. Toată lumea era convinsă, văzîndu-i astfel echipați, că erau actori pe cale de a realiza un film: fie western, fie una dintre cunoscutele povestiri de război iugoslave. Toți știau că teritoriul Iugoslaviei, datorită peisajelor sale minunate, constituie, adesea, locul unde se filmează superproducțiile cinematografice, așa că autohtonii nu se mirau de ceea ce le vedeau ochii. În drămele celor 19 ocupanți ai camionului era cu atît mai incredibilă, cu cît ținutărul stabilizat de ei nu prevedea nici cea mai mică urmă de discreție. Au trecut mai întîi prin Celje, în Slovenia, apoi prin Zagreb, orașul Karlovac, în Croația, munții Bosnia, Bihać, în Bosnia occidentală, fluviul Vrbas, în inima Bosniei. De-a lungul acestui maraton, nici un obstacol pentru membrii organizatiei „Ustasi”, ci numai mirare pentru costumele lor inedite. Aproape toți erau născuți în Bosnia și Herțegovina și doreau ca, înainte de a-și pune în aplicare planurile criminale, să-și regăsească familiile rămase în țară.

În total, plîmbarea a durat două zile. După aceea, abandonînd camionul și șoferul, care nu înțelesese nimic din ceea ce se întîplase cu el, extremiștii au trecut la acțiune.

La căderea nopții, ei s-au repleat la o întretăiere de drumuri, nu departe de o localitate minieră. Pentru a se odihni, s-au repezit spre un hambar, neavînd de unde să știe că acolo dormeau deja niște vinători multumii de vinatul obținut, dar prea obosiți pentru a se mai întoarce imediat la casele lor. Teroriștii ustasi au împins așa hambarului cu brutalitate, i-au trezit pe vinători și i-au omorât să stea liniștiți. În timp ce unul dintre ei le-a ținut următorul discurs, reprodus mai tirziu de presa din Belgrad: „Noi, muncitorii croați, stabiliți în Austria, am revenit în patria noastră natală pentru a înființa aici

un stat independent croat. Noi dorim să eliberăm poporul nostru...”

Fărăte, vînătorilor nu le venea să creadă ceea ce auzeau, dar s-au mai avut timp de gîndire, întrucît au fost imediat legați fețele. Cît despre arme și vinat, s-au multumit să le vadă „confiscate” de către teroriști, care-i sondați să afle dacă nu cumva vreunul dintre ei dorește să se ralieze cauzei organizatiei „Ustasi”. Rezultatele testului au fost negative. Teroriștii i-au lăsat pe vînători în plata domnului, fără să le facă vreun rău, și au pornit să străbătă ultimii kilometri care-i mai despărteau de familiile lor.

Dar, din clipa în care fiecare a pus piciorul în satul său, un fel de panică a cuprins întreaga populație. Localnicii se îndoiau că acești oameni, cunoscuți de mult timp pentru vederile lor extremiste, s-au întors pocăliți acasă, nerăbdători să-și uite trecutul. Nu, ei veniseră să ridice populația împotriva puterii populare și să omoare cît mai mulți dintre reprezentanții acesteia. De aceea, au fost avertizate imediat autoritățile, care, în scurt timp, au venit la fața locului. A fost conceput și un plan de acțiune pentru prinderea teroriștilor. Totuși, cei care au deschis ostilitățile au fost teroriștii. Ei au atacat un detașament al armatei iugoslave, care opera în sudul localității Bugoina, omorînd 13 soldați.

Vestea crimelor acestor comando surpriză s-a răspîndit ca fulgerul în toată Iugoslavia.

După primul act al planurilor lor criminale, cei 19 ustasi s-au despărțit, pentru a complica și mai mult sarcina autorităților.

O vreme, teroriștii au continuat să suprimă individual soldații și milițienii întîlniți în diverse locuri, dar cercul se va strînge inexorabil în jurul lor. Redutabila ofensivă a organelor de ordine și a armatei populare iugoslave li va strîbi în cele din urmă, toți 19 găsindu-și moartea undeva în vestul Iugoslaviei.

Cel care a fondat organizatia „Ustasi”, în anul 1920, a fost un avocat din Zagreb, Ante Pavelić. Încă de la început acesta a recurs la metode teroriste pentru a pune bazele unui fel de nazism croat. Astfel, Pavelić a stabilit legături cu teroriștii bulgari, care căutau să atragă în Bulgaria pe macedonenii sîrbi și greci, și s-a înțeles cu serviciile secrete ale lui Mussolini, al cărui vis era dezmembrarea Iugoslaviei pentru creșterea Adriaticii. El a păstrat, de asemenea, legături cu „nemulțumiții” din vechea Austro-Ungarie, care n-au acceptat în-

fringerea din 1918, și s-a raliat cu revizionistii unguri. În sfârșit, după venirea lui Hitler la putere, în 1933, Pavelici a obținut din partea naziștilor autorizația de a-și instala un „birou” la Berlin.

Această organizație, având la dispoziția sa un teren de antrenament la Ianka Puzsta, pe teritoriul unguresc, în apropierea frontierei cu Iugoslavia, a pus la cale, cu sprijin din exterior, atentatul de la 9 octombrie 1934, din Marsilia, ale cărui victime au fost regele Alexandru I al Iugoslaviei și ministrul francez al afacerilor externe, Louis Barthou.

Contrar speranțelor lui Ante Pavelici, moartea brutală a lui Alexandru I n-a provocat nici o răzmeriță în Croația; se poate spune chiar că ea a reasprins la iugoslavi sentimentul de primădie, care a devenit mai perceptibil odată cu anexarea Austriei de către cel de-al III-lea Reich, în 1938, și acapararea Cehoslovaciei de către naziști.

Acordul semnat între guvernul primului-ministru Tretkovic și succesorul lui Radici în fruntea Partidului Țărănesc Croat, dr. Vlado Macer, dovedea că Iugoslavia își poate hotări singura soartă. Din păcate, conflagrația mondială din 1939, invadarea Poloniei și apoi a Franței, aveau să expună Iugoslavia la o izolare cumplită. De aici tragedia anului 1941, bombardarea Belgradului, la 6 aprilie, „războiul fulger”, invazia Wehrmachtului în Balcani.

Apoi, evenimentele au luat o întorsătură catastrofală și, la 10 aprilie, Kvaternik, un locotenent al lui Pavelici, a proclamat la Zagreb „Statul independent Croat”, ocupat de naziști. Este evident că a existat un raport direct de la cauză la efect între expediția de pedepsire lansată împotriva Iugoslaviei și crearea de către ustași a unui guvern fantomă în solda lui Hitler și Mussolini. Cîteva zile mai tîrziu, Ante Pavelici își făcea intrarea în Croația în furgonul străinilor. Aproape imediat, o îngrozitoare persecuție s-a abătut asupra sîrbilor și a evreilor din Croația, Bosnia și Hertegovina.

Pavelici, care s-a proclamat „Poglavnik”, adică fîhrer, ca și Hitler, a înființat pe pămîntul croat lagăre de concentrare, asemănătoare celor de la Auschwitz sau de la Buchenwald, unde au fost masacrați mai multe sute de mii de sîrbi și cîteva zeci de mii de evrei și croați.

După eliberarea Iugoslaviei, într-o confuzie generală, grupuri mici de ustași, bine camuflați, s-au refugiat în țările occidentale.

Care sînt astăzi efectivele organizației „Ustași”? Imposibil de spus. Ea își păstrează secretele ca oricare altă organizație teroristă.

Cînd Pavelici a reușit să fugă, deghizat în călugăr franciscan, avea transferate de mult în străinătate lingourile și monedele de aur, cu care a format un „guvern croat în exil”. Categorisit de către Aliați printre criminalii de război, conducătorul ustaș a scăpat totuși de procesul de la Nürenberg și și-a găsit un azil sigur, la 35 de km de Buenos Aires, într-o vilă din Lomas del Palomar. În 1957, guvernul iugoslav a cerut extrădarea sa, dar argentinienii l-au ajutat să se instaleze în Spania, de unde nu putea fi extrădat, deoarece generalul Franco nu avea relații diplomatice cu Iugoslavia. Fostul „Poglavnik” era, dealtfel, un bătrîn care urma să moară cîțiva ani mai tîrziu. Succesorul său în fruntea organizației „Ustași” a fost avocatul Andreas Hefner, de origine germanică se pare.

Dar cel mai activ dintre șefii ustași se va dovedi Branimir Jelic, doctor în medicină, fost consul general la Berlin al pseudo-guvernului croat. În timp ce „Consiliul național croat în exil”, condus de Hefner și de un musulman din Bosnia, Ibrahim Beg Ozinic, își fixează sediul la Buenos Aires și un birou permanent la New York, Branimir Jelic controlează „Comitetul național croat din Europa”, al cărui centru era stabilit la München.

Membrii organizației „Ustași” ezită poate asupra strategiei pe care să o adopte, dar sînt de acord asupra necesității organizării de acțiuni teroriste cu comandouri mici, formate din trei teroriști, așa cum aveau turcii, la vremea lor, pentru organizarea de represalii și raiduri. Un asemenea comando a acționat, în aprilie 1971, la Stockholm. Trei tineri s-au strecurat, în zorii zilei, în ambasada Iugoslaviei și, cu o extraordinară îndrăzneală, l-au împușcat pe ambasadorul Rolovici. Arestați de poliție, ei au declarat: „Sîntem ustași”. Cu două luni mai înainte alți trei teroriști croați dăduseră același răspuns, după ce ocupaseră consulatul iugoslav din Göteborg.

Recrutarea teroriștilor ustași costă foarte mulți bani, dar „vistișeria” lui Pavelici a fost completată cu bogății procurate

prin prădarea mănăstirilor și bisericilor și prin spolierea a sute de mii de familii de ortodocși și evrei. Cu un astfel de buget organizația teroristă își permite să instaleze antene și sucursale mai ales în Austria, Spania, R. F. Germania, Franța, Belgia și Italia.

În afară de țările europene, S.U.A., Canada și America Latină, unde există o foarte puternică emigrație croată, Australia furnizează activităților paramilitare ale discipolilor lui Ante Pavelić terenuri de antrenament dintre cele mai bune. Cei 19 teroriști care pătrunseseră în Iugoslavia prin Maribor se inițiaseră în Australia în minuirea armamentului. Mai mult, zece dintre ei aveau chiar și cetățenia australiană. Sînt aici, la antipodi, circa 14.000 de adepți ai separatismului croat care vor să facă din Australia o bază de unde speră să lanseze „ofensive hotărîtoare” împotriva Belgradului.

Ambasada iugoslavă din Canberra și consulatul general iugoslav din Melbourne sînt supravegheate ziua și noaptea de un adevărat batalion de polițiști înarmați pînă-n dinți și de patrulare în civil, de teamă ca aceste edificii să nu fie obiectul atentatelor. În perioada 1966—1972, împotriva imobilelor unor emigranți iugoslavi considerați ostili cauzei lor, teroriștii ustași au lansat 220 de bombe, fără a mai socoti asasinatele, intimidarea continuă, corupția etc. Guvernul australian a negat vehement că vreun ustaș prosperă pe pămîntul său. Și totuși, nu rareori, la meciuri de fotbal sau la ceremonii religioase, la Canberra și la Melbourne, se pot zări în asistență cite trei degete ridicate, simbol al puștii, cuțitului și crucii, semn de salut al ustașilor.

Australia reprezintă deci cel mai fertil centru de recrutare a organizației teroriste „Ustași”. Și nu-l deloc de mirare, avînd în vedere că în această țară sosesc anual aproape 25.000 de iugoslavi, dintre care 85% croați. Chiar de la venirea lor, aceștia sînt supuși unei tracasări psihologice intense, în urma căreia trebuie să plătească 150 de dolari pentru a cumpăra un „pașaport croat”.

Dintre toate mișcările teroriste internaționale, organizația „Ustași” are privilegiul de anterioritate. Într-adevăr, fondatorul ei, Ante Pavelić, și-a recrutat adepți încă în perioada dintre cele două războaie mondiale, de peste tot din Europa. Cu complicitatea lui Mussolini, el a amenajat terenuri de antrenament pentru ustași în Pisa, în Padova și în insulele Lipari.

Din cărțile publicate de șefii ustași sau din mărturiile răsunătoarelor procese, se desprinde într-o oarecare măsură prototipul teroristului: de preferat, un tinăr inteligent, lipsit de sentimente și scrupule, gata să execute orbește ordinele venite „de sus” și, mai ales, să nu reflecteze niciodată la sensul acțiunilor sale. Dealtfel, el este ținut printr-un jurămint sub influența unui șef pe care nici nu-l cunoaște.

De fiecare dată cînd „Ustași” organizează „o lovitură mare”, ea trimite în primele linii pe subalternii cu care superiorii ierarhici se grăbesc să rupă orice legătură.

La Istanbul, pe malul Bosforului, atmosfera era grea, apăsătoare, aproape insuportabilă în acea zi de marți, 1 iunie 1971. Turcii trăiau cu toții momentele unei drame fără precedent, în care realitatea depășea orice imaginație.

La etajul al III-lea al casei „Maltepe”, cei doi asasini ai lui Ephraim Elrom, consulul general al Israelului în Turcia, țineau sechestrată încă de duminică, 30 mai, pe Sibel Erkan, o fetiță de 14 ani. Ei cereau în schimbul vieții tinerei captive un permis de liberă trecere, pentru a pleca din Turcia.

Bineînțeles că poliția și armata înconjuraseră imobilul și așteptau doar semnalul de asalt. Fiecare secundă care trecea însemna un pas în plus către deznodământ. Problema era cu atât mai gravă cu cât cei doi extremiști turci, Mahir Cayan și Huseyn Cevahir, se dovedeau neînduplecați. La etajul al II-lea, exact sub apartamentul unde era sechestrată Sibel, poliția instalase aparatul de detectare, pentru a-i „localiza” pe atentatori, pentru a le urmări orice mișcare. Trăgători de elită, înzestrați cu puști cu lunetă, plasați în diferite puncte ale caselor învecinate, încercau în fiecare clipă să-i repereze pe răpitori. Când vedeau vreo umbră în spatele perdelelor apartamentului lui Sibel, erau tentați să apese pe tragaci, dar asta ar fi putut însemna condamnarea la moarte a fetei. În jurul casei „Maltepe” tot mai mulți localnici indignați își manifestau hotărârea de a-i linșa pe teroriști.

Înăuntru, fără să aibă vreo vină, Sibel privea îngrozită la neîntreruptul du-te-vino al celor doi extremiști, care, deși o supravegheau cu mare atenție, pentru mai multă siguranță, o legaseră.

Autoritățile erau preocupate de a limita la maximum riscurile. Atacul/surpriza, stăpînirea de sine și rațiunea trebuiau să fie cele trei elemente cheie pentru reușita asaltului pe care poliția îl pregătea. Se stabilise ca totul să se petreacă în patru minute.

La ora 11,30 dimineața a răsunat o împușcătură: un trăgător de elită dăduse semnalul. Imediat alte împușcături l-au urmat, după care nesfârșite rafale s-au dezlănțuit din toate părțile, într-un vacarm de nedescris. Apoi, polițiștii, care, încă de dimineața, stăteau agățați pe o scară de pompieri ridicată pînă la înălțimea etajului al III-lea, au năvălit pe balconul apartamentului impresurat. În același moment, alți polițiști sereau pe balcon de pe o scară de funie fixată de balustrada unui etaj superior.

În sfîrșit, soldații grupați la al doilea etaj au urcat rapid la etajul următor. Cei mai mulți dintre asaltatori aveau căști de protecție și veste antigol. Unul dintre gloanțele care în tot acest timp se revărsau fără întrerupere în direcția teroriștilor l-a nimerit pe Huseyn Cevahir drept în inimă. Celălalt, Mahir Cayan, a încercat o ieșire pregătind aruncarea unei grenade, dar unul dintre soldați a observat și s-a aruncat asupra lui, reușind să-l imobilizeze înainte ca acesta să-și realizeze intenția.

Acum, acțiunea putea fi considerată încheiată, și încă cu succes, pentru că Sibel a fost găsită într-un colț al apartamentului, fără să i se fi întâmplat ceva grav. Ea a fost dusă imediat la spital, pentru a fi examinată, dar doctorii n-au descoperit nici o urmă a vreunui act de violență.

Grupul de fanatici din care făceau parte cei doi asasini capturați în casa „Maltepe” luase naștere, în urmă cu 10 ani, ca urmare a proliferării unor fracțiuni politice foarte puțin populare. Cînd, într-una din zile, extremiști cu vederi opuse s-au înfruntat în mod violent, pe stradă, lăsînd în urmă patru morți și mai mulți răniți, guvernul de la Ankara a dizolvat toate aceste organizații secesiționiste.

Extremiștii desperați au încercat să se regrepeze sub acoperirea unei asociații de tineret „cu vocație reformistă”, dar „reformatorii” n-au întreprins să se divizeze: unii care credeau în necesitatea prealabilă a unei teorii politice demne de acest nume și alții care ardeau de dorința de a se lansa în acțiuni directe. Cel de-al doilea clan și-a luat numele de „Tineretul reformist” sau „Dev gene”, grupare numărînd cca 400 de mem-

bri, repartizați în cele de cite șase oameni, care nu se cunosc între ei decit sub nume codificate.

Teroriștii „Dev gene” au organizat interminabile atacuri armate asupra băncilor, nemaiîntinute în Turcia, care-au determinat căderea guvernului. Noul prim-ministru, hotărît să restabilească ordinea, a trecut la represalii.

În localitatea Adidaman, trei extremiști au fost omorâți de poliție. Nu departe de acolo, în regiunea Elbistan, o vastă operație polițienească a permis arestarea a 10 tineri extremiști, printre care era și Deniz Gezmis, în vîrstă de 23 de ani, foarte popular în cadrul unei fracțiuni a tineretului universitar. La scurt timp după arestare, Gezmis-a fost judecat și condamnat la moarte prin spinzurare, fiind învinuit că participase la atacurile asupra băncilor și la mitralierea ambasadei S.U.A.

În condițiile în care represuniile guvernului se înteleau, cinci teroriști din „Armata de eliberare a poporului”, ramură militară a organizației „Dev gene”, au răpit de la baza aeriană din Unye doi tehnicieni britanici și unul canadian. În schimbul celor trei ostatici, teroriștii au cerut imediat grațierea a trei confrăți, condamnați la moarte doar cu cîteva ore înainte răpirii. Autoritățile au declanșat o uriașă vînașoare de oameni, promițînd chiar și o recompensă de 100.000 de lire turcești celor care ar fi furnizat date despre răpitori și despre locul unde se ascund. Însuși ministrul de interne conducea operația de găsire și capturare a răpitorilor, la care participau trupe terestre, avioane și elicoptere și chiar nave militare de pe coasta meridională a Mării Negre.

În cele din urmă, organele de securitate turcești i-au reperat pe teroriști într-o casă din satul Kizildere, aproape de Niksar, în nordul Turciei. Clădirea a fost imediat înconjurată, dar, pentru a nu pune în primejdie viața ostaticilor, poliția a încercat să negocieze cu teroriștii. Aceștia n-au renunțat însă la cererea lor inițială. Cînd au fost somați să se predea fără să-și pîteze minile cu sînge pentru că n-au nici o șansă să scape, teroriștii au replicat, legîndu-i pe cei trei tehnicieni și împușcîndu-i în cap. Apoi, au deschis foc de automate asupra poliției. Riposta forțelor de ordine a fost pe măsura replicii teroriștilor, dar aceștia, departe de a capitula, au preferat să moară aruncînd clădirea în aer. Piereau astfel 14 oameni, printre care și cei care venise să negocieze eliberarea prizonierilor.

Acest tragic sfîrșit a determinat autoritățile turcești să treacă, de îndată, la organizarea unei ofensive extrem de vi-guroase împotriva terorismului. În 48 de ore, 107 extremiști

au fost trimiși din oficiu la închisoare. Ferindu-se să acționeze pe debute, armata pusese totul la punct pînă în cele mai mici detalii. A ocupat posturile cheie de la radioteleviziune și chiar din companiile aeriene naționale, a oprit proiecția filmelor considerate că ar incita tineretul la acte de violență, a interzis circulația pe străzi după ora 1,30 etc. Măsurile energice luate au restabilit, pentru moment, ordinea, dar ele n-au putut să înlăture, pentru totdeauna, mișcările extremiste, acestea fiind generate de contradicții interne mult mai adînci, care, așa cum o dovedește evoluția ulterioară a evenimentelor, nu se rezolvă prin acțiuni desperate.

Bombe atomice artizanale! Iată visul secret al teroristilor și obsesia neliniștitoare a unor guverne. Pe măsură ce în lume numărul centralelor nucleare crește, grupările extremiste se gândesc tot mai mult la posibilitatea procurării elementelor constitutive ale unei minibombe atomice. Majoritatea experților în materie consideră că fabricarea unei asemenea arme nu mai reprezintă o dificultate de netrecut, chiar și pentru „simplici particulari”.

Faptul că volumul „materiei prime”, care circulă prin laboratorul industriei nucleare internaționale, a atins, în anul 1980, pragul a mi de kilograme și continuă să crească în ritm accelerat, creează condiții favorabile sustragerii de substanțe radioactive. Este suficientă doar cantitatea modestă de numai câteva kilograme de plutoniu sau de uraniu 235 relativ pur, pentru a se pune la punct o „capeană” atomică.

În S.U.A., reactoarele nucleare cu răcire cu apă conțin între 3—5½ uraniu 235 din întreaga cantitate a elementelor nucleare; dacă un tehnician ar acționa în contul unei mișcări teroriste, n-ar fi greu deloc ca o parte din acest uraniu să ia calea unui laborator clandestin.

În Marea Britanie, în fiecare săptămână, încărcăturile masive de materie primă atomică radioactivă sînt expediate cu trenul sau cu camioanele, plecînd din 11 centrale electrice, în direcția unei uzine din Windscale, specializată în extracția plutoniului. De aici, acest plutoniu pur, care ar putea fi transformat într-o bombă atomică capabilă să devasteze un oraș întreg, este expedit cu camionul, trenul sau avionul la o centrală nucleară gigantică situată în Berkshire. Asemenea încărcături nu sînt decît rareori escortate de poliție.

Cel mai grav este faptul că însăși uzina de extracție a plutoniului din Windscale este instalată într-o regiune propice eventualelor manevre ale subversivului. Căci ea este prinsă, ca într-un clește, între un lac și coasta Cumberland. Locul dispune de suficiente condiții naturale pentru a permite „hoților de plutoniu” ipotetici să dispară înainte de intervenția poliției.

O altă localitate unde ar putea avea loc o sustragere de substanțe radioactive este Dounreay, din nordul Scoției. Acolo există un prototip de „reactor rapid”, care are nevoie în permanență de materie radioactivă. Nici aici camioanele care transportă acest produs, mai mult decît pericolul, nu sînt protejate de escortă.

Lipsa de supraveghere a produselor nucleare a obligat autoritățile din Marea Britanie să privească cu mai multă seriozitate această problemă. Cu atît mai mult, cu cît publicul englez i s-a distribuit clandestin o broșură prin care este învățat cum să-și confecționeze „o bombă atomică populară”, aparținînd unei mișcări numite „Undercurrents”, înființată la Londra, și al cărei șef a adoptat pseudonimul de Pat Coyne. În volumul său, Pat Coyne explică în detaliu metoda de extracție a plutoniului și publică chiar schița unei bombe atomice concepute de el. El descrie teribilele efecte ce le-ar putea avea explozia unei asemenea bombe, în centrul Londrei, la biroul bagajelor de mină din Charing Cross, de exemplu. „Ați vedea atunci, scrie el, palatul Buckingham, Camera Comunelor și sediul Scotland Yard-ului reduce la o grămadă de cenusă, în timp ce o parte din Tamisa s-ar evapora instantaneu”.

Cărticica lui Pat Coyne atestă cît de mult se interesează teroriștii de arma cea mai distrugătoare de care dispune omenirea în acest sfîrșit de secol XX.

Te poți întreba dacă nu cumva această armă apocaliptică nu se găsește deja în mîinile membrilor I.R.A., ale celor din „Brigada miniei” sau ale altor rebeli care doresc să o folosească.

Faimoasa conferință de la Pugwash, care reunește la intervale regulate savanți din lumea întreagă pentru a dezbate marile probleme planetare, a lansat un adevărat semnal de alarmă: „Există pericolul ca, într-o anumită măsură, materia fisionabilă să încapă pe mina unor irresponsabili sau chiar a unor grupări criminale. Luarea la cunoștință asupra acestui pericol este necesară pe plan internațional. Este în joc viața tuturor”.

O preocupare a autorităților din țările producătoare de energie atomică ar trebui să fie și supravegherea atentă a cercetătorilor, care, corupți, ar putea să sustragă, puțin câte puțin, „eșantioane” de plutoniu, pentru a le pune apoi la dispoziția teroriștilor.

După afirmațiile savantului atomist Ralph Lapp, ar fi suficient ca un asemenea cercetător să sustragă zilnic „o anumită rată” de plutoniu, pentru ca în 160 de zile să acumuleze o doză egală în putere cu bomba care a distrus orașul japonez Nagasaki.

Iată deci că, în cadrul acțiunilor teroriste, furtul de plutoniu constituie culmea acestor acte... O sabie a lui Damocles, atomică de această dată, atârnă deasupra capetelor a milioane de oameni.

Introducere	3
Orientul Mijlociu și „Războiul sfânt” al musulmanilor	7
Masacrul din satul oltimplc de la München	9
Nașterea unui sacal	17
„Carlos” la Paris	37
O reuniune întreruptă	51
„Gruparea Baader Meinhof”	61
Incendiu din Stockholm	70
Scrisorile capcană	75
Pirateria aetiană	79
„Armata roșie japoneză”	90
„Tupamaros”	102
„Panterele negre”	110
Extremiștii din Ulster	123
„Ustași”	123
„Dev geoc”	132
Terorismul atomic	134